

Giới thiệu Satan Lâu Năm

Sự ép buộc, sắp đặt của gia đình trong chuyện hôn nhân cả đời của con cái, đã khiến cho nhiều cuộc hôn nhân tan vỡ. Không hẳn cuộc hôn nhân nào cũng đi đến được bến bờ hạnh phúc. Truyện Satan Lâu Năm của tác giả Kim Huyền cũng phản ánh lên chuyện đó.

Câu chuyện chỉ bắt đầu từ chuyến đi du lịch của bố mẹ cô gái này : " Vì sao chỉ sau một chuyến du lịch nước ngoài mà làm cho ba mẹ như bị trúng tà, khẳng khái đòi gả cô cho một người đàn ông nghe nói là thanh mai trúc mã của cô, càng quý dị là người này sớm đã chết ngoài ý muốn hai mươi năm trước!"

Nếu đã kết hôn, cô sẽ kiên quyết chọn người đàn ông vừa ý của mình, ai ngờ vận khí của cô xấu đến không thể tưởng, vẫn đâm đầu nhảy vào lưới ba mẹ cô cùng người kia bày ra, ngoan ngoãn làm vợ hiền hai tháng còn tự nhận bản thân thật quá hạnh phúc!

Nếu không có lần cô tình cờ đưa cơm hộp đến cơ quan tìm anh vô tình phát hiện ra chân tướng sự việc, cô thật không biết bản thân còn sống trong mộng đẹp bao lâu nữa. Anh ta còn dám tự xưng mình là nhân viên công sở bình thường làm việc từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều. Có nhân viên công sở bình thường nào lại có thể phá khóa cửa phòng cô nhao nhao, chống đẩy ba trăm cái một lúc không mệt, lấy việc lắp ráp súng ống làm sở thích cơ chứ??

Cuộc sống nhiều khi không được như mình muốn. Cùng đọc truyện online tìm hiểu câu chuyện để biết rõ hơn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Chương 1.1

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng có hai cha con đang nổi nóng với nhau. Vu Khải Phu cả người căng thẳng không ngừng trừng mắt với người ngồi ở ghế salon đối diện, cô con gái có vẻ mặt "tuyệt đối không nghe lời", giận đến nổi trợn lồi đòng.

"Con nói lại lần nữa xem!". Ông trầm giọng nói.

"Có nói một lần hay một trăm lần thì cũng giống nhau thôi ba. Đây là thời đại tự do yêu đương, con tuyệt đối sẽ không gả cho một nam nhân con không yêu, thậm chí không nhận ra chỉ vì ba mẹ hy vọng con làm như vậy". Vu Hàn kiên định đưa mắt nhìn ba cô.

"Tiểu Hàn, con nhìn thấy Tiểu Thú đã rồi hãy nói, trước đây con thích thằng bé như vậy, bây giờ ... ". Bà Vu ôn nhu khuyên con.

"Trước kia là chuyện của trước kia!". Vu Hàn đột nhiên ngắt lời mẹ. "Mẹ, làm sao mẹ có thể vịn vào lời nói của con lúc còn chút xiu mà quyết định hôn nhân đại sự cả đời con được? Huống gì con ngay từ đầu không hề nhớ mình có nói ra những lời đó, ai biết được con có nói như vậy hay không chứ."

"Ý của con là nói mẹ con lừa con, nói ba lừa con sao?". Vu Khải Phu hắng giọng chất vấn.

"Con không có ý như vậy". Cô quay đầu lại nhìn ba.

"Mày rõ ràng là có ý như vậy!". Vu Khải Phu không kềm được la hét vào mặt con gái, giận đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Một tháng trước, để ăn mừng kỉ niệm ba mươi năm kết hôn của ông và vợ, ông đưa vợ mình đến Vancouver nghỉ phép, không nghĩ rằng sẽ gặp kì tích. Tiểu Thú lớn lên và bạn thân của ông Khuê Kiện Nam giống nhau như đúc, khi ông cùng vợ đang đi trên đường đột nhiên gặp anh, vô cùng mừng rỡ tưởng rằng tai nạn ngoài ý muốn năm đó chưa hề xảy ra cướp đi mạng sống của người bạn tốt. Nhưng sau khi tỉnh táo lại, bọn họ lập tức phát hiện điểm không hợp lý, vì nếu tính theo số tuổi mà nói, nếu Kiện Nam thật sự còn sống thì tuổi của ông ấy phải tầm bằng họ chứ không thể trông như mới hai mươi ba mươi thế này được.

Tiếp theo, "con trai của Kiện Nam" - năm chữ đồng thời nổ vang trong đầu họ, bọn họ khiếp sợ lập tức quay đầu về sau chạy như thể hai người điên trên đường cái ở Vancouver, thậm chí vì chạy đuổi theo anh, suýt chút nữa bệnh tim tái phát chết ở đất khách.

Suy đoán của bọn họ quả nhiên không sai, nam nhân giống Kiện Nam lúc trẻ như đúc kia chính là con trai độc nhất của bạn tốt : Tiểu Thú – Khuê Thú Chi. Ai cũng không thể ngờ tới, năm đó sau khi xe du lịch ngoài ý muốn rơi xuống vực núi, vì không thể tìm được thi thể nên họ chỉ có thể đoán rằng bé đã bị thú dữ ăn mất xác, không ngờ lại được người khác cứu.

Theo lời của cha mẹ nuôi của anh, khi đó họ tìm thấy anh nằm ở lối đi bộ, người không ngừng chảy máu, bọn họ lập tức anh đưa vào bệnh viện cấp cứu không chút suy nghĩ. Sau khi anh tỉnh lại mất hết trí nhớ, cặp vợ chồng này lại có con trai vừa mới qua đời liền nhận nuôi anh.

Những điều này cho đến lúc mẹ nuôi qua đời mới nói cho anh biết. Về phần anh, sau khi biết được lập tức cố gắng tìm kiếm tin tức về vụ tai nạn năm đó, nhìn thấy di ảnh của cha mẹ ruột mới từ từ hồi phục lại ký ức lúc nhỏ.

Thật là một kỳ tích! Hai vợ chồng Vu Khải Phu vô cùng kích động, quyết tâm sẽ chăm sóc cho máu mủ duy nhất của người bạn thân, dù anh lớn lên không nhờ vào sự chăm sóc của họ nhưng họ vẫn muốn bù đắp những mất mát trong lòng cho anh. Hơn nữa xí nghiệp Vu thị bây giờ có một nửa là thuộc về nhà họ Khuê vì Kiện Nam năm đó không chỉ là bạn tốt của hai vợ chồng họ mà còn là đối tác làm ăn.

Chương 1.2

Mấy ngày ở chung, hai vợ chồng Vu Khải Phu càng lúc càng yêu mến con trai của người bạn thân "ngờ mắt lại tìm về được", có phần còn hài lòng hơn, giống như cha mẹ vợ nhìn con rể vậy, bọn họ không nhịn được muốn ngay lập tức gả con gái cho anh.

Đem hy vọng trong lòng đó nói ra không chút nghĩ ngợi, không ngờ Tiểu Thú không hề xem chuyện đó là hoang đường còn thành khẩn xin hai vợ chồng họ chấp thuận, nếu như Tiểu Hàn nguyện ý gả cho anh, anh nhất định sẽ thật yêu thương cô, bảo vệ cô, chăm sóc cô cả đời.

Người làm cha mẹ, ai nghe thấy như vậy lại không động lòng a~~

Cho nên bọn họ ngay lập tức thay con gái nhận lời hôn sự này, ai mà biết được sau khi về đến nhà nói với con chuyện này lại khiến cô tức giận cực độ, phản ứng gay gắt đến vậy.

"Ba, con không muốn chộc ba tức giận, cũng không muốn gây lộn với ba". Vu Hàn đè nén con giận, cố gắng bình tĩnh nói.

"Vậy con biết điều một chút nghe lời ba, gả cho Tiểu Thú là được".

Vu Hàn trừng mắt nhìn cha một hồi lâu, đột nhiên hít sâu một hơi. Cô biết bây giờ mình có nói gì cũng vô ích, không bằng tạm thời rời đi chỗ khác, để hai bên bình tĩnh lại, nên cô từ từ đứng lên.

"Con đi đâu đó?". Vu Khải Phu lập tức hỏi.

"Con về phòng".

"Ba còn chưa nói hết, ai cho con về phòng. Ngồi xuống!"

Vu Hàn nhìn ba cô không nhịn được con giận, cũng không nghe lời ngồi xuống. "Con không muốn tiếp tục ở lại để chộc cho ba tức giận".

"Không muốn ba tức giận thì nghe lời ba đi".

Vu Hàn hít sâu lần nữa, nhưng đè nén không nổi con giận đang bộc phát dữ dội.

"Con tuyệt đối sẽ không lấy hắn!". Cô lớn tiếng nói, đồng thời đem nỗi bất mãn bộc phát ra luôn một lần. "Ba mẹ làm sao mới chỉ ra nước ngoài một chuyến lại ép con lấy chồng mà không thêm giải thích chứ? Ba mẹ có hỏi ý kiến của con không?"

"Ba mẹ đâu có biết bây giờ con có người yêu hay không đúng không? Ba mẹ về căn bản thì cái gì cũng không biết hết!"

"Tiểu Hàn, con có bạn trai rồi sao?". Bà Vu kinh ngạc hỏi. Bởi chỉ có một cô con gái độc nhất, tình cảm giữa hai mẹ con thân thiết như hai chị em, không hề có bí mật gì với nhau cả.

Chồng bà có tác hợp cho con gái và Tiểu Thú, bà cũng không có chút dị nghị nào giờ hai tay tán thành vì bà biết con gái đến nay vẫn chưa để ý yêu mến ai đặc biệt, Tiểu Thú vừa lúc lại là dạng nam nhân con gái bà yêu thích nên bà mới có thể lạc quan tác thành. Bà có dự cảm mạnh mẽ là hai đứa sẽ trở thành một đôi hoàn mỹ, nhưng không lẽ...

"Đúng". Vu Hàn không chút do dự trả lời. Cô cố ý tránh ánh mắt của mẹ, nhìn ba mình chòng chọc không chớp mắt bởi cô biết mẹ hiểu rõ mình, cô nói láo hay nói thật chỉ qua một cái nhìn sẽ bị vạch trần ngay.

"Nhưng sao tới tận bây giờ cũng chưa từng nghe con đề cập đến chuyện này?". Bà Vu hoài nghi hỏi.

"Lập tức chia tay với thằng đó". Vu Khải Phu lớn tiếng ra lệnh.

Vu Hàn tròn xanh hai mắt không thể tin được, không thể tin người cha đầy lý tính của mình có thể nói ra những lời độc tài đến vậy.

Chia tay?

Chẳng lẽ ba muốn hy sinh hạnh phúc của con gái mình chỉ vì đứa con trai sống lại của người bạn thân sao? Ba thậm chí còn không quan tâm bạn trai của cô là người thế nào, hay cô có thực sự quen bạn trai hay không, lập tức muốn cô chia tay? Ba nói thật sao? Cho dù cô ra sức phản đối cũng không thêm để ý, kiên quyết muốn gả cô cho một nam nhân xa lạ sao?

Cô không tin!

"Con sẽ không chia tay với anh ấy, con yêu anh ấy, hơn nữa — con đã là người của anh rồi". Cô nói láo trắng trợn đến vậy cũng là muốn dò xét phản ứng của ba mình.

"Mày nói gì? Mày nói lại lần nữa xem!". Vu Khải Phu kích động lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, cả khuôn mặt cũng tím tái.

"Con đã có người con muốn lấy cho nên con tuyệt đối sẽ không lấy cái tên Tiểu Thú kia". Cô cũng lớn tiếng cãi lại.

"Ba không cho phép! Ba không cho phép con lấy bất kì ai trừ Tiểu Thú! Tuyệt đối không một ai!".

Vu Hàn đột nhiên cảm giác lạnh sống lưng, quay đầu tìm kiếm sự trợ giúp từ mẹ, chỉ thấy bà nhú chặt chân mày, lộ ra vẻ mặt không đồng ý cùng chỉ trích hành động của cô vì đã không nghe lời hai người họ.

Bọn họ có thực là ba mẹ cô không? Tại sao chỉ mới ra khỏi nước vài tháng mà thôi, nhưng sao trở về lại thay đổi hoàn toàn như vậy, không thêm quan tâm đến ý kiến của cô, cũng không yêu cô nữa?

Cô mờ mịt nhìn họ, nghe thấy ba không ngừng đe dọa ép cô chia tay bạn trai, nếu không sẽ có biện pháp mạnh. Càng nghe cô càng cảm thấy trái tim mình băng giá, càng nghe càng oán hận cái tên đã chết còn sống lại kia. Nếu hắn không tự nhiên từ đâu nhô ra, thái độ của ba mẹ cô đâu có biến thành như thế này?

Cô tuyệt đối sẽ không lấy hắn ta! Có chết cũng không muốn!

Bất kể ba mẹ nói gì, hoặc thậm chí muốn cô tìm một người đàn ông lên giường trước khi cưới đi chăng nữa, cô tuyệt đối sẽ không lấy tên khốn kia! Cô nghiêng chặt hàm răng thề trong lòng tuyệt đối không đội trời chung với tên "khoai tây bự" này!

Chương 1.3

"Ái Mễ".

"Không rảnh".

"Nhã Tuệ".

"Không rảnh".

"Cần Phân".

"Không rảnh".

"Thúc Nữ, đi uống rượu với tớ".

"Được thôi, khi nào đi?"

"Bây giờ".

"Bây giờ? Không được, tớ có chuyện cần ra ngoài rồi".

"Đáng giận, tại sao các cậu bây giờ ai cũng không rảnh, cũng đều có chuyện hết vậy, có phải các cậu hẹn nhau cùng chơi tớ không?". Vu Hàn ngồi trong xe chuẩn bị ra cửa tức giận nói.

"Tiểu thư của tôi ơi, không cần nghỉ vớ vẩn như vậy có được không. Cậu có biết hôm nay là ngày bao nhiêu không?"

"Hôm nay là ngày xui xẻo nhất của tớ, xui nhất đời!"

"Hôm nay là lễ tình nhân". Thúc Nữ ở đầu dây thờ dài.

"Vậy nên các cậu đều trọng sắc khinh bạn hết rồi đúng không?". Vu Hàn hét to vào điện thoại, sau đó không thêm nói thêm lời nào liền dập máy.

Cái gì mà lễ tình nhân chứ, cứ đi ăn lễ tình nhân của mấy người đi!

Thực là tức chết a, tại sao lúc cô cần bạn bè an ủi thì không người nào nguyện ý theo cô ra ngoài chứ, uổng công cô xem các mấy người là bạn thân nha. Đáng giận! Đáng giận a~~

Không rảnh đúng không? Được rồi, luật pháp không ai cấm một người thì không thể đến pub uống rượu, cùng lắm thì cô đi một mình là được, nói không chừng còn xin quà hóa rồ lên giường với ai đó, "thực tế hóa" lời nói xạo động trời với ba mẹ luôn.

Nhưng mà cô thật dám làm như vậy sao? Tùy tiện tìm một người để lên giường, thậm chí nếu đối phương nguyện ý, kết hôn qua loa như vậy, vui chôn hạnh phúc cả đời?

Nếu trong quá khứ thì chắc chắn cô không dám, nhưng bây giờ ngay cả ba mẹ cũng không thêm coi trọng hạnh phúc của cô thì cô còn có cái gì không dám nữa đâu? Đàng nào chẳng phải chết, cô tại sao không thể lựa chọn cách "chết" mình muốn chứ?

Tự cười giễu, cô mở khóa khởi động xe, chuyển động tay lái lái ra đường lớn, nhằm thẳng quán rượu mà đi tới. Tối nay không say không về!

"Tiểu thư, em thật xinh đẹp, anh có thể vinh hạnh mời em uống một ly hay không?". Gã đàn ông xấp tới có điệu bộ cùng ánh mắt phong tình lờ lợt phát buồn nôn.

Vu Hàn liếc hắt một cái, vẫn uống rượu trong ly của mình, không thèm để ý đến hắn. Loại đàn ông này đừng nói cô nhìn không vừa mắt, cho dù cô có miễn cưỡng ép mình mang về nhà giới thiệu, một giây sau ba mẹ chắc chắn sẽ đuổi ra khỏi cửa ngay lập tức.

Haizz, nhưng mà nói thật, dù cho cô có mang Kim Thành Vũ (ai za đẹp trai ngar), Luru Đức Hoa hay F4 về nhà đại khái tất cả đều không thể bước vô được nhà.

Nghĩ tới đây, cô buồn bực giờ chén rượu lên, một hơi uống cạn chất lỏng màu vàng óng ánh trong chén.

"Cho thêm ly nữa". Cô nói với bartender.

"Để chén này anh mời". Tên lờ lợt kia vừa mới rời đi, liền ở đâu lại xấp vào.

Vu Hàn nghiêng đầu liếc đôi phương một cái. Tên này có bề ngoài khá là bắt mắt, tương đối hấp dẫn, khuôn mặt cũng nam tính lắm, rất thu hút. Điểm không được duy nhất trên cái mặt của hắn là ánh mắt quá bất chính a.

"Không cần, tôi còn muốn uống nữa". Cô lãnh đạm cự tuyệt, sau đó bung ly rượu bartender mới đẩy lên mặt bàn, uống ực một hơi, không thèm đá động gì tới hắn nữa.

Bộ dáng của cô rất đẹp, nhưng cũng rất kiêu sa khó mà chạm tới, ngồi mới chỉ một giờ ngắn ngủi đã có hơn mười người đàn ông tiếp cận, nhất nhất mời cô uống.

Khuê Thú Chi ngồi cách quầy bar không xa, lẳng lặng quan sát nhất cử nhất động của cô. Cô lớn lên vô cùng xinh đẹp, còn mỹ lệ hơn dự đoán của anh. Mặc dù lúc cô còn nhỏ, có thể dễ dàng thấy được nhất định sau này sẽ trở thành mỹ nữ nhưng khi vừa thoáng thấy cô, quả thật là cực kì xinh đẹp a.

Da của cô rất trắng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, đôi gò má như sóng gợn, nhìn cứ như búp bê trưng bày trong tủ kính. Song búp bê không thể có đôi môi căng mọng đỏ hồng như cô được, làm cho người ta không kìm được muốn hôn lên nó, mắt búp bê cũng không mờ ảo như có sương cùng kiêu mị hấp dẫn như mắt cô được, làm cho người ta hận không thể ngay lập tức đem cô áp đảo trên giường... (anh này mới nhìn mà sao này sinh nhiều tà tâm thế nhờ! ='=)

Mặc dù cô chỉ lẳng lặng ngồi ở đó uống rượu giải sầu, không thèm dời mắt nhìn sang chỗ anh nhưng gót chân anh giống như mấy tên kia cũng không cường lại được bước đến bên cạnh cô, bị sức quyến rũ của cô làm cho thất điên bát đảo. Nói thật, trong đời anh chưa bao giờ thấy thỏa mãn cùng đặc ý như bây giờ, vì mỹ nhân làm cho mấy tên đàn ông khác trong quán rượu nhỏ nước miếng chảy ròng, chỉ nhìn mà không sờ được kia lại chính là vị hôn thê của anh. (:)), xem sau này có còn thỏa mãn không hay lại búp ngta vỡ mồm vì đám địa vị ông nhà)

Đáy lòng đang kích động, anh phát hiện ra có một tên không biết sống chết dám tiến lại gần cô. Ngoài dự đoán của mọi người, cô lại tiếp nhận hắn, để hắn ngồi ghé bên cạnh mình. Anh nheo hai mắt lại, trông mắt đen sắc bén như mũi tên bắn về phía cái tên can đảm đang ngồi cạnh vị hôn thê của anh kia, nhú đôi chân mày. Cô rốt cuộc thấy điểm tốt gì ở tên kia nha? Tên đó so với mười gã vừa này mới tiếp cận cô có thể nói là thua kém nhất, sao cô có thể ngược lại cho hắn tới gần, bộ cô muốn làm mười gã đó tức chết hết sao? Khuê Thú Chi hoài nghi đoán, bỗng nhiên nghĩ đến không lẽ cô uống say quá rồi mới ý thức mơ hồ cho người khác tới gần đó chứ?

Anh đưa mắt nhìn mặt cô, chỉ thấy hai gò má của cô ửng đỏ, đúng là đã có phần say, nhưng bộ dáng cũng không giống say mềm đến nỗi không biết bản thân đang làm cái gì. Đã như vậy, cô còn —— Xệt! Đầu giống như vừa mới bị sét đánh tóa lửa, anh đột nhiên nhớ tới một chuyện. Anh cúi đầu nhìn trang phục nhân viên công sở nề nếp của mình, đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, cuối cùng thở dài một hơi. Anh biết tại sao, khó trách anh thấy cái tên kia có điểm quen mắt, vì 3h trước ở tiệm kính mắt vừa gặp hắn ta xong. Anh và hắn bây giờ quả thật là giống nhau như đúc, cùng một bộ dáng đứng đắn chết tiệt nha.

Chương 1.4

Chẳng qua là anh muốn lấy lòng, a, trên thực tế là còn muốn trêu chọc cô nữa mới giả trang thành mẫu đàn ông cô thích theo lời mẹ cô nói – bộ dáng đáng hoàng, bảo thủ, trông lại có phần đàn độn nữa. Anh muốn xem thử cô nhìn thấy anh thế này sẽ có phản ứng gì.

Bởi vì theo mẹ cô nói, cô vốn khinh thường những tên đẹp trai, thích khoe mẽ, lại có nửa quyền sở hữu xí nghiệp Vu thị (Thú ca đen đuôi, chưa gặp đã bị quy tùm lùm tội *châm nước mắt*). Cô chỉ thích những người đàn ông đáng hoàng, là nhân viên công sở bình thường ổn định, giống như bạn trai cô bây giờ vậy, đó mới là type mà cô muốn nha. Dĩ nhiên điều này có đúng hay không thì mọi người đều biết, nhất là mẹ cô, sao lại không hiểu tâm sự của con gái bảo bối được?

Cô nói đã có bạn trai chỉ là cái cớ, lại thoái thác nói loại đàn ông cô thích trái ngược hoàn toàn với anh, mục đích chỉ có một : cô không muốn tiếp nhận vị hôn thê từ trên trời rớt xuống là anh.

Nói thật, nếu ngược lại là anh, anh cũng sẽ có phản ứng giống cô. Nhưng dù biết cô không nhằm vào anh, chỉ là để cự tuyệt tình thế đột nhiên xuất hiện này thôi, anh vẫn không khỏi cảm thấy tâm tình như đưa đám.

Cô chẳng lẽ một chút cũng không hiếu kỳ xem khi anh trưởng thành sẽ ra cái gì a? (ra cái soái ca a :>)

Cô chẳng lẽ một chút cũng không niệm tình tình yêu tình khiết với anh ngày xưa a?

Cô chẳng lẽ một chút cũng không muốn thử xem, nếu như họ "hồi lại tình xưa" sẽ như thế nào a?

Từ sau khi về nước anh vẫn mong đợi có thể gặp cô, thậm chí lúc còn chưa gặp mặt chính thức, anh đã không nhịn được lập tức đến trộm nhìn cô. Anh phát hiện mình đối với cô có cảm giác như đã gặp được người trong mộng, quay đầu đi cảm giác rã rời, trong lòng quyết tâm bằng mọi giá phải có được cô.

Nhìn cô ngồi bên kia quầy bar uống rượu giải sầu, anh biết hai người không thể thoát khỏi có duyên trời định, không thể không liên quan đến nhau. Tuy hai bác Vu đều nói với anh là chẳng qua Vu Hàn quá mức kinh ngạc khi bỗng nhiên có một vị hôn phu, đợi cô gặp anh xong, nhất định sẽ thay đổi tâm ý hoan nghênh anh ngay. Nhưng mà xem ra, mọi chuyện không có đơn giản như vậy.

Nhìn cô, Khuê Thú Chi khẽ nhăn hai đầu lông mày, suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào mới có thể "làm ít tác dụng nhiều" mà nhận được kết quả hoàn mỹ nhất. Có lẽ phải làm Cain giấu diếm thân phận thật, diễn một màn thuận phục vợ đây...

Mặt trời lên đuổi đi đêm tối, ánh nắng xuyên qua màn cửa chiếu sáng cả căn phòng. Vu Hàn đưa tay dụi dụi mắt, ánh sáng chiếu vào làm cô chậm rãi tỉnh lại. Cô xoa lấy hai mắt đang hơi đau xót, từ trên giường ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu đang muốn vỡ tung ra, giống như đang có một bầy voi đang làm loạn trong óc vậy.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao cô thấy đau đầu dữ dội thế, mà đây là đâu? Cô nhủ mày nhìn cảnh xa lạ xung quanh, nhưng vì quay đầu làm đột nhiên nhói lên một cơn đau làm cho cô nhìn không được ôm đầu rên rĩ.

"Cốc cốc". Trên cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Vu Hàn nghe thấy quay đầu lại, nhưng động tác đột ngột lại làm đầu cô nhói đau, cô hít một hơi lại rên rĩ ra tiếng.

"Ah..."

"Cô, cô có khỏe không?"

Đột nhiên xuất hiện tiếng nói quan tâm của một người lạ làm cô nhìn đau ráng mắt ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người dáng vẻ đàng hoàng, thực ra là giả dạng đàng hoàng a, một người đàn ông đeo kính gọng đen đang đứng ở trước cửa phòng mở rộng, về mặt cơ quan nhìn cô.

Chương 1.5

"Anh là ai? Đây là nơi nào?". Cô lên tiếng hỏi anh.

"Ừm, tôi tên là Khuê Thú Chi. Còn đây, đây là nhà tôi". Anh lắp bắp trả lời.

"Nhà anh?". Vu Hàn không hề liên tưởng nhận ra tên này chính là Tiểu Thú, cô hơi sững sốt, nhanh chóng đưa mắt đưa tay sờ lên người kiểm tra y phục, xác định vẫn còn nguyên xi đại kiện mới nói tiếp. "Sao tôi lại ở đây?"

"Cô, cô quên hết rồi sao?". Về mặt anh đột nhiên lộ ra một tia xấu hổ, cúi đầu, nhăn nhó nhí nhí.

"Tôi mà nhớ được thì đâu có hỏi anh". Vu Hàn nhíu chặt chân mày.

"Cô thật sự không nhớ gì hết sao?". Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, rồi lập tức cụp mắt xuống.

"Tôi chỉ nhớ hôm qua tâm trạng không tốt mới chạy tới quán bar uống rượu, sau đó...". Cô nghiêng đầu hỏi ngược lại.

"Tôi nhớ có ngồi chung với một người, mặc dù cũng hơi giống anh đó, nhưng tôi xác định chắc chắn anh không phải anh ta". Ngừng lại, cô trở nên có chút mơ hồ không xác định được. "Anh là người đó sao?"

"Tôi không phải". Khuê Thú Chi thành thật trả lời, lỡ may cô giả bộ hồ đồ rồi vạch trần anh nói dối thì khôn.

"Vậy thì tôi nhớ không lầm, mà sao tôi lại ở đây?". Cô cái gì cũng không nhớ nổi.

"Cô thật là không nhớ cái gì hết sao?". Anh lại kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

"Anh muốn hỏi mấy lần nữa hả? Không nhớ rõ, không nhớ rõ, không nhớ rõ!". Đầu cô đau như muốn vỡ tung, tay day day hai bên thái dương, liên tiếp 3 lần nói "không nhớ rõ" với anh, ngăn anh lại hỏi lại lần nữa.

"Cô uống say". Anh do dự một hồi mới mở miệng nói.

"Nói nhảm, nếu không sao tôi lại ở đây được". Cô không nhịn được tự giễu nói nhỏ.

"Người đàn ông kia cùng bạn của hắn ta đem cô rời khỏi quầy rượu, tôi thấy cô không hay biết nên không yên lòng, liền đi theo phía sau, kết quả là...". Anh đột nhiên có vẻ muốn nói nhưng lại dừng.

"Kết quả thế nào? Tự nhiên nói một nửa rồi ngưng là sao?". Cô cau mày hỏi.

Anh nhìn cô một cái, thấp giọng ngập ngừng. "Bọn họ đem cô đến khách sạn bên cạnh".

"Khách sạn?". Cô ngần ngại. "Ý của anh là, bọn họ tính... đối với tôi...".

Vu Hàn không tự chủ được nữa, đưa tay nắm chặt lấy cổ áo, không thể tin nổi hôm qua xem chút nữa đã bị người ta cưỡng bạo (Haran để vậy cho lịch sự nhé :D).

Hơn nữa người này vừa mới nói là "bọn họ", tức là không chỉ một người, rốt cuộc là có mấy người nha? Cô đúng là bị thần kinh rồi mới làm ra cái chuyện không có não kia a~

Khuê Thú Chi gạt đầu, giấu sau cặp mắt kính kia cặp nhãn quang đầy vẻ khôn lỏi, nháy mắt liên biến mắt.

"Đừng buồn, cô yên tâm, tôi không để cho âm mưu của họ được như ý, yên tâm, không có chuyện gì xảy ra cả, tất cả đã qua rồi". Anh giả ngốc trấn an cô, còn ba tên khốn kiếp kia bây giờ hẳn là đang nằm trong bệnh viện đi! (cáo dễ sợ nha :))

"Là anh cứu tôi sao?". Cô nhìn anh, ánh mắt cảm kích không biết nên mở miệng thế nào.

"Tôi, tôi chỉ là, không muốn ai bị hại thôi". Chống lại đôi mắt đẹp cảm kích của cô, anh bỗng nhiên chân tay luống cuống cúi đầu, nói lắp bắp.

Vu Hàn không khỏi mỉm cười, cô chưa từng thấy qua người đàn ông nào dễ xấu hổ như vậy.

"Đây là phòng của anh?". Cô để ý thấy trên giá treo toàn là quần áo nam, trong phòng một chút đồ dùng của phụ nữ cũng không thấy.

"Đúng". Nghe thấy cô hỏi, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái. "Bất quá cô yên tâm, chăn mền cùng ga trải giường, ừm, tôi mới thay hôm qua, mới hôm qua đó". Anh nhanh chóng thanh minh.

"Anh đem phòng anh cho tôi ngủ, vậy anh ngủ ở đâu?"

"Ghế salon trong phòng khách".

"Có thật không?". Cô không có ý gì, chẳng qua là vượt miệng hỏi, không ngờ anh lại phản ứng giống như bị ai cầm súng dí vào đầu, đột nhiên cả người cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch giờ hai tay lên trước mặt cô mà thề —

"Tôi thề, thật đó, trừ việc đỡ cô ngồi lên xe, xuống xe, sau đó lên lầu, đem cô đỡ lên giường ngủ ra, tôi không có làm việc gì vượt ra khỏi khuôn phép hết, tôi có thể thề luôn!"

Nhìn bộ dáng khẩn trương của anh, Vu Hàn thiếu chút nữa bật cười.

"Tôi có nói gì đâu". Cô nhìn anh, đột nhiên phát hiện ra anh là người rất phù hợp với vai nam chính trong lời nói dối của cô nha : đảng hoàng, hơn hẳn tí lại bảo thủ (ý Hàn tỷ là Thú ca "đẹp cổ điển" đó nha :D). Nhìn anh, cả cánh cửa cũng không dám vượt qua để vào, cứ câu nệ đứng ngoài nói chuyện với cô, đúng là người đảng hoàng cuối cùng chưa tuyệt chủng a~

Cô đột nhiên nảy ra ý định trong đầu : người đàn ông này rất thích hợp để đưa về nhà làm chồng cô nha.

"O". Anh ngây ngốc đáp lại. (O ơ o quả mơ có hột nha anh)

"Anh đột nhiên dẫn con gái về nhà, không sợ người yêu anh hiểu lầm rồi ghen sao?". Càng nhìn càng thấy anh ta đảng hoàng lại dễ thương, Vu Hàn không nhịn được hỏi.

"Tôi, tôi không có bạn gái". Anh cúi đầu, giống như thấy việc mình không có bạn gái thật đáng xấu hổ vậy.

"Có thật không?". Mắt Vu Hàn đột nhiên sáng lên, cao hứng xem chút nữa nhảy tung tung.

"Thật".

"Vậy...". Cô nhìn chòng chọc vào anh, ôn nhu mỉm cười. "Tôi làm bạn gái của anh nha?"

Bạn đang đọc truyện *Satan Lầu Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chương 2.1

Anh tròn tròn hai mắt, khê nhếch miệng, lộ ra bộ dạng ngây như phỗng cùng ngu xuẩn rất buồn cười. Bất quá bình tĩnh mà xem xét thì đúng thật là anh đang choáng thật chứ không hề giả bộ.

Theo cô thấy thì anh phải cao chừng 1m80 (wow, super model :-o), cân nặng thì không biết chính xác nhưng vóc người vừa nam tính lại rất cân đối. Nếu không tính khuôn mặt đang hoàng chính trực phía trên, thay đổi cách ăn mặc sành điệu một chút, cũng không lộ ra bộ dáng lấp bắp chân tay luống cuống thì tuyệt đối sẽ là một người đàn ông hấp dẫn ánh nhìn phụ nữ nha.

Vu Hàn lần nữa đem ánh mắt dời lên khuôn mặt vẫn đang ngây ra của anh, thấy anh bộ dáng vẫn như người đang nghe tin người ngoài hành tinh xâm lăng Trái Đất, ngu ngơ thất thần, lại có cơ hội cho cô quan sát kĩ anh.

Nói thật, ngũ quan của anh rất đẹp trai không thể chối cãi, mặt dù đôi mắt phía sau cặp kính hơi bé một chút (dân đen chúng ta gọi là "mắt hĩ" đó :))), nhưng tuyệt đối không khó coi. Sống mũi anh thẳng lại cao, môi mỏng gợi cảm, dáng cầm cương nghị, màu da bánh mật làm cho người ta có cảm giác khỏe mạnh.

Toàn thân mà nói, điểm làm cho anh bị xấu đi chính là kiểu tóc phủ xuống mặt cùng cái kính gọng đen trên sống mũi, chỉ cần chỉnh lại cách ăn mặc một chút, tuyệt đối sẽ là người được các cô gái trẻ hoan nghênh nha. Vu Hàn không khỏi thấy đắc ý.

Mặc dù hôm qua hành động có chút thiếu suy nghĩ cùng ngu xuẩn nhưng cũng làm cho cô gặp được người đàn ông tốt thế này, không phải sao?

Cô nhất định phải thuyết phục anh làm bạn trai của mình!

"Hello, hôn oi trở về đi. Anh có nghe tôi nói gì không?". Cô mở miệng đánh vỡ không khí trầm mặc, hươ hươ tay trước mặt anh.

Anh vẫn đứng ngây ra như phỗng, không hề có chút xú phản ứng.

Vu Hàn chớp hàng mi, quyết định gọi anh tỉnh dậy, để trách cho anh biến thành tượng thật.

Bởi vì người cô không cao bằng anh, không thể làm cách nào khác, đưa hai tay áp mặt anh gần với mặt cô.

"Hê, có ai ở nhà không?". Cô tếu hời, chỉ thấy anh đột nhiên mở to mắt hết cỡ, tiếp theo giống như bị ma dọa, bị sét đánh trúng không kịp bưng tai lập tức lùi về sau ba bước, sau đó lại lấy về mặt hoảng sợ, hai mắt tròn xanh kinh hãi trừng mắt nhìn cô.

Vu Hàn có chút chán nản. "Tôi nhìn khủng bố vậy sao?". Cô vừa bực mình vừa buồn cười, khoanh hai tay trước ngực nhìn chòng chọc vào anh.

Anh chậm chậm lắc lắc cái đầu, sau đó lại dùng sức mãnh liệt mà lắc.

Chúc mừng nha! Rốt cuộc anh ta cũng có phản ứng.

"Nếu tôi nhìn không có kinh như vậy, anh làm sao phải lộ ra vẻ mặt như bị ma dọa hả, thật là làm người ta đau lòng đó, có biết không?". Cô cố ý nói.

"Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu, tôi, tôi... Thật xin lỗi cô!". Anh lập tức sám hối cúi đầu.

"Tôi không tha thứ".

Anh đột nhiên cúi đầu, vẻ mặt bối rối không biết làm sao.

"Trừ phi anh đồng ý làm bạn trai của tôi". Cô không chớp mắt nhìn chòng chọc anh, chậm chạp nói.

Anh nghe vậy khê nhếch miệng, khuôn mặt lại trông ngu xuẩn buồn cười như ban nãy.

Lúc này Vu Hàn không muốn cho anh có thời gian suy nghĩ nữa, cấp bách thúc anh trả lời.

"Thế nào, anh đồng ý không? Tôi đồng ý làm bạn gái của anh, cơ hội này không phải ai cũng có được đâu nha, anh tốt nhất đừng nên nghĩ nhiều mà nên mau mau lấy lòng cảm ơn tiếp nhận đi, nếu không lão Thiên nổi trận lôi đình, không chết từ từ được đâu".

Đây rốt cuộc là yêu cầu, thỉnh cầu hay uy hiếp?

Khuê Thú Chi thiếu chút nữa nhìn không được bật cười, cô làm sao có thể nghiêm trang mà nói ra những lời hoang đường như vậy, thật là đáng yêu! Anh buồn xuống trông mắt, giấu trong lòng một nụ cười ôn nhu không ngừng hiện ra.

"Tôi, tôi không hiểu, cô, cô tại sao lại muốn làm bạn gái tôi?". Anh cúi đầu, tiểu tâm dục dục nói lắp. (Haran không hiểu nghĩ của từ "tiểu tâm dục dục" nên đành để vậy luôn :)

"Bởi vì anh rất đáng yêu". Vu Hàn không chút nghĩ ngợi thốt lên.

Anh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô, lộ ra vẻ mặt không thể tin được. Đáng yêu?

"Thật xin lỗi, là tôi nói sai rồi". Cô nhăn nhin cười, nói xin lỗi. "Ý của tôi là, tôi cảm thấy anh rất quân tử, thành thật, rất thật thà, tối hôm qua anh không chỉ cứu tôi, còn đem giường anh cho tôi ngủ, làm cho tôi rất cảm động. Trừ cảm động ra, tôi thấy con người anh không tệ lắm, rất phù hợp với điều kiện đối tượng tôi muốn kết hôn, nếu anh đã không có bạn gái, tôi dĩ nhiên muốn "tiên hạ thủ vi cường" làm việc nhân đức nha".

Cô nói xong đương nhiên, đạo lý rõ ràng, một chút căng thẳng mà một cô gái nên có cũng không thấy, nhưng bởi vậy mới đúng là tính cách của cô nha – vừa ngay thẳng vừa thẳng thắn.

Khuê Thú Chi phát hiện mỗi một phút đồng hồ ở cùng cô anh càng gặp nhiều bất ngờ nơi cô hơn, đây là cảm thụ trước giờ anh chưa từng thấy, vừa khoái trá lại thần kì.

"Cô rất đẹp". Anh lấy vè mặt mê hoặc nhìn cô.

"Tôi biết". Cô không chút khiêm tốn gật đầu.

"Cho nên hẳn là có nhiều người điều kiện tốt hơn tôi mới đúng, tôi một chút cũng không xứng với cô". Khuê Thú Chi cúi đầu giấu ở đáy mắt nụ cười, nhưng lại nhìn Vu Hàn trong mắt một vẻ tự ti.

"Xứng hay không là do tôi quyết định, huống chi tôi thấy điều kiện của anh không có chỗ nào không tốt nha!". Ngược lại, cô thấy anh càng nhìn càng vừa mắt.

"Tôi rất đầu đất".

"Ai nói?"

"Tất cả mọi người đều nói vậy". Anh tự ti nói.

"Đó là do bọn họ không có mắt nhìn người, anh đừng để ý đến là được". Cô phát tay một cái, vè mặt xem thường nói.

"Nhưng mà cô, cô rất là đẹp nha..."

"Vừa nãy anh có nói rồi". Cô không nhin được, ngắt đứt câu nói lắp của anh.

"Tôi, tôi không phải có ý này". Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, vừa cúi đầu nhỏ giọng ngập ngừng. "Cô rất đẹp, nếu đi chung với tôi, sợ sẽ bị người ta nói là bông hoa lài cấm bãi phân trâu".

Mặc dù anh nói rất nhỏ nhưng Vu Hàn vẫn nghe thấy được. Đôi mi thanh tú của cô nhăn lại, nhìn anh tự ti bất an, cô bỗng cao hứng muốn giúp anh trở nên tự tin hơn. Cô muốn cải tạo anh!

"Anh đi theo tôi". Cô đột nhiên tiến tới ba bước trước mặt anh, nắm chặt tay anh lôi ra cửa lớn.

"Đi, đi đâu?". Anh chỉ ngậy ngốc hỏi, khóe miệng lại khẽ rung lên, cúi đầu ngắm nhìn bàn tay cô đang nắm tay mình. Không nghĩ bọn họ lại đạt tới mức này nhanh như vậy, thật là dấu hiệu tốt nha!

"Anh cứ đi theo tôi là được". Không chú ý tới vẻ mặt đang cười trộm của anh, Vu Hàn kéo tay anh đi ra ngoài, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ đến việc cải tạo anh như thế nào, để cho anh tự tin hơn mười phần.

Trang phục, kiểu tóc, cùng cái kính gọng đen trên sống mũi kia tuyệt đối là những điểm cần thay đổi, còn sau đó muốn làm sao thì phải chờ cải tạo xong ngoại hình của anh đã nha!

Chương 2.2

Woaaaaa... Nếu có cái gương ở trước mặt Vu Hàn lúc này, cô sẽ phát hiện ra vẻ mặt của mình đang vô cùng ngu xuẩn hết như mặt Khuê Thú Chi sáng nay, một vẻ mặt ngây ngô cười ngu xuẩn.

Trời ạ, sao lại có người đẹp trai đến vậy a? Thật quá đẹp trai!

Cô đến bây giờ cũng không biết là chỉ cần thay đổi ít trang phục anh lại giống như biến thành người khác, chẳng qua là tháo kính xuống, đem mớ tóc phủ trước mặt gạt qua một bên, chỉ thay một bộ quần áo thôi không phải sao? Làm sao có thể từ một người đang hoảng cứng nhắc ban đầu biến thành một hoàng tử đẹp trai nha, giống như là mấy siêu mẫu nam trên tạp chí vậy đó?! Thần kì! Đây là quá thần kì!

"Rất, rất kì quá có đúng không?". Khuê Thú Chi nắm lấy vạt áo, bất an nhìn cô.

Vu Hàn trở mắt nhìn, đột nhiên lớn tiếng hoan hô. "Mới là lạ! Đẹp trai ngậy người!". Cô hưng phấn xoay vòng quanh anh.

"Có thật không?". Anh lộ ra vẻ cười khúc khích.

"Thật!". Cô ra sức gật đầu. "Chẳng lẽ anh không soi gương sao?"

Anh lắc đầu.

"Tới đây, anh nhìn đi". Cô lập tức kéo anh đến trước gương.

"Kính mắt của tôi". Anh bất an mở miệng. Anh không đề cập tới vẻ ngoài siêu cấp của mình bây giờ, chỉ hỏi cô kính cận đâu.

Vu Hàn đột nhiên dừng bước, xoay người lại mắng anh một tiếng. "Anh không cận thì đeo kính làm chi?".

Cô đưa ngón trỏ chỉ chỉ vào ngực anh. Nhưng khi chọt chọt vào ngực anh như vậy, cô lại phát hiện ra lồng ngực anh thật săn chắc, giống như có tập gym qua vậy. Là ảo giác sao? Lúc này, anh không có cận thị nhưng lại muốn đeo mắt kính không còn là vấn đề trọng yếu nữa, động tác của cô chuyển từ chọt sang sờ, sang xoa, nắn, cẩn thận kiểm tra lồng ngực dày của anh. Thấy vậy người nhân viên cửa hàng ở bên cạnh đột nhiên đỏ mặt tim đập nhanh, không biết đem ánh mắt bỏ đi đâu. (Thông cảm cho pọn này lần đầu thấy sắc nữ nha :))

Đôi tình nhân này mặc dù nam thanh nữ tú, nhưng mà làm vậy có phần quá lớn mật đi? Nhân tình huống này công khai "giờ trò", thật là hại người khác lâm vào cảnh khó đỡ ~

"Hê, ngực anh là thật hay giả vậy?". Vu Hàn nhìn không được hỏi, lồng ngực của anh hào bần chắc, hoàn toàn ngoài dự đoán của cô. (đàn ông cũng đi bom silicon hay sao mà tỷ lo ngực giả? quả khó đỡ tỷ nha)

"Ý cô là gì?". Khuê Thú Chi ngơ ngác nhìn cô, hoàn toàn bị hành động "sờ mó" to gan của cô làm u mê đi. Cô rốt cuộc có biết mình mới làm gì không đây?

Vu Hàn nhìn bộ dáng anh ngây ngốc, vừa thẳng thắn lại không có tính nhẫn nại, cô trực tiếp vạch áo anh lên xem. (Lạy tỷ, hành vi này xếp ngang với cường bạo nha tỷ u o.O)

"Wow!". Y phục từng lớp bị vén lên, cô liền không nhìn được phát ra một tiếng than thở. Không phải giả, anh ta không chỉ có cơ ngực còn có cả cơ bụng, hơn nữa cơ bụng còn có sáu múi! Vu Hàn hai mắt sáng lên, thiếu chút nữa nước miếng chảy xuống.

Cô thật không nghĩ vận khí của mình lại tốt như vậy, nhặt được một cực phẩm — không, phải là đặc biệt hảo cực phẩm, một người đàn ông "chất lượng cao", vừa đúng đắn, vừa đáng hoàng, vẻ ngoài lại miễn chê. Cho dù ba mẹ không ép cô thì cô cũng không đời nào bỏ qua một người tốt thế này đâu.

Bất quá, ừm, cô quên mất họ tên của người này rồi. (-.-)!

"Anh tên gì ấy nhỉ?". Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy vẻ mặt anh lúng túng, sắc mặt đỏ ửng nhìn chòng chọc cô.

"Sao mặt anh đỏ quá vậy?". Cô không giải thích được, hỏi.

"Cô...". Anh muốn nói lại thôi.

"Huh?"

"Có thể bỏ áo của tôi ra được hay không, mọi người đều đang nhìn chúng ta".

"Ah?". Vu Hàn mờ mịt quay đầu lại, chỉ thấy xung quanh bọn họ không biết từ lúc nào đã có một đám đông vây quanh (xem cảnh soái ca bị sờ mó :))), trên mặt ai cũng có vẻ mập mờ, nhìn hai người họ bàn tán xôn xao.

Cô từ từ tròn to hai mắt, dường như đã nhận ra điều gì đó, trong nháy mắt liền giật hai tay vừa kéo áo anh về, cả khuôn mặt cũng đỏ hết lên.

Trời ạ, cô đang làm cái gì vậy? Giờ trò với anh trước mặt mọi người, còn thiếu chút nữa là lột hết y phục của anh, đối với cơ bụng sáu múi đó chảy nước miếng. A trời ạ, thật mất hết thể diện! Mất hết thể diện!

Vu Hàn vội vàng thanh toán tiền, lôi người bỏ chạy, không dám ở lại trong tiệm y phục thêm một khắc một giây nào nữa, thật sự quá xấu hổ!

"Đáng giận, đây hết thảy là anh hại tôi!". Chạy xa khỏi tiệm xong, cô thả tay anh ra, nũng nịu hờn giận.

"Thật xin lỗi". Anh lập tức nói xin lỗi.

Phản ứng thật thà chất phác của anh làm cho cô không nhìn được bật cười.

"Anh xin lỗi cái gì?"

"Tôi...". Anh nhìn cô, vẻ mặt không biết phải nói gì, theo thói quen đưa tay lên đẩy gọng kính trên mũi, nhưng không thấy kính đâu lại càng làm anh thêm lúng túng.

Vu Hàn lần nữa bị bộ dáng đàng hoàng của anh làm cho buồn cười, "giang sơn dễ đổi bản tính khó dời" đúng là một chút cũng không sai, cho dù cô đã thay đổi hoàn toàn ngoại hình đàng hoàng của anh nhưng lại không thể thay đổi cá tính đàng hoàng đó chút nào, thật là một người đàn ông tốt duy nhất còn chưa bị tuyệt chủng.

"Anh tên gì?". Cô cười gian xảo nhìn anh.

"Tôi, tôi sao? Tôi họ Khuê, Khuê Thú Chi". Anh lắp bắp ngây ngốc.

"Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Ba mươi tuổi".

"Làm công việc gì?"

"Nhân, nhân viên nhà nước". Thật ra là cố vấn tình báo đặc biệt của quốc gia, nhưng dù sao cũng coi như là nhân viên nhà nước đi. Khuê Thú Chi ở trong lòng đoán lấy.

"Nhân viên nhà nước sao? Rất tốt nha, rất được".

Vu Hàn mỉm cười nhìn anh, lần nữa cảm thấy anh chính là lễ vật lão Thiên trao cho cô. Bởi vì điều kiện của anh cơ hồ hoàn toàn giống với hình mẫu bạn trai cô bịa láo với ba mẹ, đàn dầy, đàng hoàng, mặc dù thoát nhìn thì không phải tuần tú xuất chúng, nhưng điểm này chỉ cần cải tạo chút xíu là xong. Cô thấy anh vậy là được rồi, mặc dù không phải giàu có nhiều tiền, nhưng công việc cũng rất ổn định.

"Thú Chi". Cô ôn nhu gọi.

Gương mặt anh đột nhiên đỏ lên, không biết nhìn cô làm sao.

"Anh không có hỏi tôi tên gì". Cô nũng nịu hờn giận.

"Cô tên là gì?". Anh giống như bị thôi miên mở miệng hỏi. (Bị tia laser của tỷ chiếu chiếu mà)

"Tôi là Vu Hàn, năm nay hai mươi tám tuổi, năm ngoái vừa nghỉ việc, bây giờ đang ở nhà chờ tìm công việc khác". Ngừng một chút, cô quan sát vẻ mặt anh rồi nói. "Anh để ý bạn gái mình không có công việc sao?"

Khuê Thú Chi lập tức dùng sức lắc đầu.

Vu Hàn nhếch miệng cười một cái.

"Tôi xưng là bạn gái anh, anh cũng không phản đối, tức là anh đã thừa nhận tôi là bạn gái của anh rồi có đúng không?". Cô cao hứng kéo lấy tay anh.

Anh nhìn cô, chần chờ một hồi lâu mới đỏ mặt gật đầu.

"Thật tốt quá!". Cô hoan hô một tiếng, vui vẻ nhảy dựng về phía anh.

Khuê Thú Chi nhất thời cả người cứng ngắc, hai tay treo ở giữa không trung, một chút cũng không dám lộn xộn bỏ xuống.

Vu Hàn chú ý tới phản ứng của anh, không khỏi cong khóe môi cười một tiếng. Anh ta làm sao có thể đứng đắn tới mức này chứ? Hại cô không nhận được nghĩ trong đầu muốn thử chọc anh.

Ah, không biết nếu cô thử hôn anh một cái, anh sẽ có phản ứng gì? Là sợ đến ngây ra như phỗng, hay là kinh hãi toàn thân như bị sét đánh, anh là sẽ giật mình như bị điện chạm đến?

Làm sao đây? Cô thật tò mò muốn biết! (cái này là tỷ tự chui đầu vào rọ nhá =")

Nhìn làn môi mông của anh gần trong gang tấc, cô không tự chủ được khẽ liếm cánh môi. Cô từng có qua mấy lần kinh nghiệm về việc hôn, nhưng cũng toàn là đối phương chủ động, cô chưa từng chủ động hôn bao giờ, đừng nói là hôn một người đàn ông mới quen biết chưa lâu.

Nhưng mà nói gì thì nói, dù cô chỉ biết người đàn ông này chưa tới một ngày đã nảy sinh tâm ý muốn gả cho anh. Hôn chồng tương lai của mình, có gì mà phải ngượng ngùng à? Cô nghĩ trong lòng. Quan trọng nhất là cô thật sự muốn biết nếu như bị cô hôn, người đứng đắn như anh sẽ có phản ứng gì?

Ồi zào, kệ đi, hôn trước hần tính. (tỷ ham thấy ghê luôn haha)

Cô thu hết dũng khí, hít sâu một hơi, đột nhiên nhón chân lên hôn môi anh.

Vì muốn nhìn phản ứng của anh, cô không nhắm mắt lại mà thẳng tắp nhìn chòng chọc vào anh đang trợn xanh hai mắt. Đáy mắt anh có sự khiếp sợ, kinh

ngạc, mê loạn cùng lửa cháy... Lửa sao?

Vu Hàn nháy mắt hạ ánh nhìn, cho là mình nhìn nhầm, nhưng một giây sau cô phát hiện đầu lưỡi anh đang nhanh chóng lướt qua môi mình.

Cô kinh ngạc tròn to hai mắt, phản ứng này của anh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô (ai bảo chơi với lửa, cháy quần nhá =)). Chẳng lẽ, bề ngoài thật thà đáng hoàng của anh là gạt người (=)), chết cười), thật ra anh ta căn bản là kẻ háo sắc sao?

Chương 2.3

Ý nghĩ này mới chọt lóe lên trong đầu cô, anh đã đem cô đẩy ra, dùng lực mạnh quá, thiếu chút nữa làm cô ngã chổng vó bốn chân lên trời.

"Tôi, tôi không phải cố ý, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi tôi tôi... Thật xin lỗi!". Anh đỏ bừng cả khuôn mặt, bối rối cúi gập người 90 độ khom trước mặt cô, bỗng nhiên xoay người bỏ chạy.

Vu Hàn ngây người như phỗng đứng tại chỗ, nhìn anh không đụng trúng người thì lại quệt trúng cây cỏ gắng chạy càng xa càng tốt, cô mới phục hồi tinh thần lại, khóe miệng khẽ cười nhẹ thành tiếng.

Trời ạ, anh ta thật đáng yêu, dễ bị chọc thật đó! Sau khi kết hôn cùng anh ta xong chắc lại càng thú vị hơn. (=.=, xem sau này còn nói thế không nhá)

Ôi, làm sao bây giờ? Mới thế mà mình đã muốn nhanh cùng anh sống chung, chuyện gì đang xảy ra vậy, mình là thật lòng sao? Không được, không được, mình cần yên tĩnh một chút, ít nhất không cần quá vội vã mà hù anh ta chạy mới được.

Dù sao đi nữa, cô cũng đã biết tên anh, biết nhà anh ở, cho dù có hù anh chạy đi chẳng nữa, chạy khỏi hòa thượng không chạy được khỏi miếu (nguyên văn là "bào đắc liễu hòa thượng bào bất liễu miếu"), không phải sao?

Muahahaha, Vu Hàn, người đúng thật âm hiểm nha! (toát mồ hôi o.O!)

"Hôm qua con đi đâu cả đêm không về?". Vu Hàn vừa mới bước vào cửa, đã nghe ba cô lạnh giọng hỏi.

"Con ở lại nhà bạn". Cô chột dạ trả lời.

"Bạn là đứa nào?".

"Tiểu Chu". Cô thuận miệng nói ra một cái tên cho ba mẹ, không ngờ —

"Tiểu Chu vừa mới gọi điện đến tìm con".

Cô nhất thời cả người cứng đờ, không nghĩ lại có chuyện đúng dịp như vậy. "Kia đại khái là con có đồ quên ở nhà cô ấy, con về phòng gọi điện cho cô ấy là được". Nói xong, cô xoay người chuẩn bị lên lầu.

"Chờ một chút". Vu Khải Phu bỗng nhiên gọi cô lại.

Vu Hàn cứng hết cả người, cho rằng phen này nói láo bị vạch trần rồi, nghĩ không ra khi cô chậm chạp quay lại nhìn ba, lại nghe thấy ông nói —

"Con lên lầu thay quần áo đẹp một chút, nửa tiếng sau xuống đây, chúng ta phải ra ngoài ăn cơm".

"Ra ngoài ăn cơm? Với ai, ba?". Cô nhảy cảm hỏi.

"Con hỏi nhiều như vậy làm gì?". Ông nói xong, tay cầm tờ báo trên bàn trà lên tiếp tục đọc.

"Có phải ăn cùng với tên kia hay không? Con không đi!". Cô lớn tiếng cự tuyệt, ngay cả tâm tình vui vẻ ban nãy cũng bị phá hư hoàn toàn.

"Con nói gì?". Vu Khải Phu bỗng nhiên ném tờ báo xuống, tức giận đứng dậy hỏi.

"Con nói con không đi!".

"Con dám không đi!". Ông nổi giận gầm lên một tiếng. "Hôm qua con đã hại ba mẹ thất hứa với người ta, bữa cơm tối nay con không thể không đi, có nghe hay không?"

"Con không đi". Vu Hàn vẻ mặt quật cường.

"Vu Hàn!". Vu Khải Phu đột nhiên quát gọi tên con gái, đôi mắt giận dữ cơ hồ muốn phun ra lửa.

"Tiểu Hàn, chúng ta chẳng qua là đi ăn một bữa cơm mà thôi, không hề có ý gì khác". Bà Vu lên tiếng đánh tan cuộc cãi vã.

"Chẳng qua là đi ăn một bữa cơm mà thôi? Mẹ, mẹ có chắc là như vậy không? Có chắc là cơm nước xong xuôi, các người sẽ không mở miệng nhắc đến chuyện gắp gờ, đính hôn, kết hôn không?". Vu Hàn nhìn về phía mẹ mình, trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

"Cái này...". Bà Vu bắt an nhìn chồng.

"Hôm nay đi ăn bữa cơm này chính là để bàn chuyện hôn sự của hai đứa, con có ý kiến gì sao?!". Vu Khải Phu bá đạo nói.

Vu Hàn khó có thể tin mở to hai mắt, cô nhìn về phía mẹ, chỉ thấy bà cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn trực tiếp vào cô.

Làm sao có thể?

Cô kinh ngạc lùi về sau một bước, không thể tin nổi ba mẹ lại đối xử với cô như vậy.

Ép đầu ép mỡ cũng không ai nỡ ép duyên (Haran phăng chỗ này nhé, bỏ cáo toàn dân :))), tại sao bọn họ có thể vì một người ngoài mà chấp nhận mất đi hạnh phúc của con gái chứ?

Không lẽ đối với bọn họ, một ân tình xưa kia so với hạnh phúc của con gái mình quan trọng hơn sao?

Rõ ràng là ba mẹ quen thuộc của cô, nhưng sao nhìn lại thấy xa lạ thế này, cô đột nhiên thấy lòng mình lạnh lẽo quá, rất lạnh, rất lạnh...

"Ba mẹ sao có thể đối xử với con như thế này?". Cô nhẹ giọng hỏi, giọng nói trống rỗng.

"Tiểu Hàn...".

"Đây hết thấy đều là muốn tốt cho con".

"Muốn tốt cho con?". Cô đột nhiên hét lên, nước mắt theo nỗi kích động rơi ra hốc mắt lã chã. "Con không phải đồ đem đi cống nạp của hai người, cũng không phải tượng đá không có tình cảm, hai người làm sao có thể chỉ dùng một câu 'muốn tốt cho con' liên quân chuyện tình cảm của con, bất chấp suy nghĩ của con, bất kể con có hay không có người mình yêu, ép con phải lấy một người xa lạ mình đã sớm quên mất? Ba mẹ sao có thể làm vậy?"

Cô thương tâm hướng cửa lớn lao đi.

Cái nhà thế này, ba mẹ thế này, cô không cần nữa! Không cần... Hu hu hu...

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 3.1

"Ding dong".

Vừa đặt điện thoại xuống, Khuê Thú Chi đã nghe tiếng chuông cửa vang lên. Anh khẽ nhếch miệng, không cần đi xem cũng biết người mới nhấn chuông là ai, vì chỉ có Vu Hàn là biết chỗ anh ở.

Không thể nghĩ cô lại đến tìm anh thật, anh vốn không tính đến việc sau khi cô cãi nhau với ba mẹ xong liền chạy đến chỗ mình, dù sao cô cũng có không ít bạn tốt không phải sao? Làm sao có thể nghĩ ngay đến người vừa mới biết chỉ một ngày đâu?

Huống chi anh còn sống một mình, đối với cô quả thật quá không an toàn. Nhưng mà cô lại chạy đến tìm anh nha! Aizzz, nói thật, tâm tình của anh bây giờ thật phức tạp, không biết nên vui cười hay nên tức giận nữa.

Thứ nhất, anh rất cao hứng vì cô đã nghĩ đến anh đầu tiên, nhưng hành vi lớn mật này của cô không khỏi làm anh lo lắng cùng tức giận. Nếu anh thật sự là tên bại hoại nguy trang để lừa gạt cô (sao nghe thấy đúng quá xá -.-!), thì cô chạy đến tìm chẳng phải là quá nguy hiểm sao?

Cái cô tiểu ngu ngốc này! Sau này anh không thể không tìm thời gian nói cho cô nghe một trận.

"Ding dong, ding dong, ding dong—".

Ô, nghe thấy chuông cửa dồn dập vang lên, biết cô đã không còn nhẫn nại nổi nữa, Khuê Thú Chi trong mắt hiện lên nụ cười, đứng dậy đi về phía cửa lớn.

"Ai đó?". Anh cố ý cất giọng hỏi.

Ngoài cửa cô không lên tiếng, anh hít sâu một hơi thu lại đáy mắt tia nhìn khôn khéo, thay một bộ dáng 'người đàn ông đang hoảng' xong, đưa tay mở cửa ra.

Cô đang đứng ngoài cửa, cúi đầu không nhúc nhích.

Cô bị làm sao? Chẳng lẽ cô đang khóc sao?

Anh cẩn trọng mở miệng, "Cô..."

Lời còn chưa dứt, cô lại đột nhiên ngừng đầu hỏi, "Anh có nguyện ý lấy tôi không?"

Khuê Thú Chi bị dọa đến choáng váng. Cô vừa mới nói gì? Anh không nghe lầm chứ?

"Cô, cô nói gì?". Lần này nói lắp anh không phải giả nữa.

"Anh có nguyện ý lấy tôi không?". Cô hỏi lần nữa.

"Cô— cô là đang nói thật sao?". Anh nhìn chăm chăm cô, không cách nào không nói lắp nữa.

"Đúng. Anh có đồng ý không?". Cô hỏi anh lần thứ ba.

"Chúng ta mới quen biết có hai ngày thôi".

"Thì sao? Cho nên anh không muốn cưới tôi?". Cô nhìn anh không chớp mắt.

Khuê Thú Chi hoảng hốt, lập tức dùng sức lắc đầu phủ nhận. Biểu tình trên mặt cô khiến anh cảm thấy, nếu anh dám nói 'không thể', cô chắc chắn sẽ lập tức xoay người rời đi, hai người từ đó mỗi người đi một ngã, ngay cả bạn bè cũng không thể làm.

Nhưng điều này cách kế hoạch anh định quá lớn. Trên thực tế việc cô xung đột với ba mẹ đều là nằm trong kế hoạch của anh (ác thật :), anh và ba mẹ của cô đã liên thủ bày ra, mục đích chẳng qua là gia tốc việc gặp gỡ của họ, thậm chí ép cô đưa anh về nhà giới thiệu dưới thân phận bạn trai chính thức với ba mẹ cô mà thôi.

Dĩ nhiên, đây chỉ là một phần trong kế hoạch của anh, mục tiêu cuối cùng của bọn họ là làm cho cô yêu anh, sau đó cam tâm tình nguyện gả cho anh. Nhưng bây giờ thì...

"Vậy là anh đồng ý cưới tôi?". Cô đổi lời hỏi, giống như cần một câu xác thực rõ ràng, nếu không sẽ tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Người thông minh chính là người biết nắm chặt khi cơ hội tới, Khuê Thú Chi bỏ qua tất cả kinh ngạc cùng ngạc nhiên, không hề do dự nữa, lập tức gạt đầu trả lời, "Tôi nguyện ý".

Nhưng mà, anh cũng không quên mình đang đóng vai một người đàn ông đang hoảng nên có phản ứng.

"Nhưng là chúng ta chỉ vừa mới quen có một ngày thôi, um, có phải hay không nên gặp gỡ một thời gian nữa, sau đó lại thảo luận lại chuyện này, được chứ?". Anh lộ ra vẻ mặt xấu hổ nhìn cô.

"Tôi muốn kết hôn ngay bây giờ, kết hôn ngay bây giờ luôn đi". Vu Hàn vẻ mặt thì tỉnh táo, trong lòng lại tràn đầy xúc động cùng phần nộ.

Nếu ba mẹ có thể tùy ý quyết định đối tượng kết hôn của cô, tại sao cô không thể tự mình làm chủ? Nếu bọn họ đã khăng cứng muốn cô kết hôn như vậy, cũng không cần biết cảm thụ của cô, cô việc gì phải quan tâm đến cảm thụ của bọn họ chứ?

Muốn cô kết hôn chứ gì? Tốt, cô liền kết hôn cho bọn họ nhìn! Chẳng qua đối tượng kết hôn không phải cái tên chết tiệt bọn họ chọn thôi. (ôi Hàn tỷ đáng thương, bị lừa hết vú này đến vú khác T_T)

"Ah?". Khuê Thú Chi lại bị cô hù bay mất hồn vía.

"Anh không muốn sao?". Cô nhìn anh hỏi.

"Tôi..."

Anh làm sao lại không muốn chứ, chỉ là có phải như vậy đã quá vội vàng rồi không? Mặc dù ba mẹ cô hy vọng nhìn thấy bọn họ kết hôn, nhưng 'tiền trăm hậu tấu' thế này, con rể là anh sau này biết khai báo với ba mẹ vợ thế nào nha?

"Tôi, tôi còn chưa đến nhà em cầu hôn". Anh nói lắp.

"Không cần". Cô quả quyết nói.

"Nhưng mà còn có người lớn..."

"Không cần đề ý đến bọn họ". Cô cắt đứt lời anh.

"Nhưng mà..."

"Anh rốt cuộc có nguyện ý cưới tôi hay không? Nếu không muốn tôi lập tức đi tìm người khác!". Cô nói xong xoay người rời đi.

"Anh đồng ý! Anh đồng ý mà!". Khuê Thú Chi vội vàng kéo cô lại. (Haran cho bay qua 'anh' vs 'em' lun cho tình cảm nha :!>)

Cô bây giờ có thể nói là đang bị kích động đến không còn lí trí, rất có khả năng sau khi đi khỏi nơi này sẽ lập tức tìm một người đàn ông khác mà cầu hôn, anh làm sao có thể để cô làm vậy? Cô là của anh! (bá đạo bá đạo, cơ mà ta thích :!>)

"Tốt, vậy chúng ta đi". Cô quay đầu lại nhìn anh một cái, ánh mắt kiên định mà quả quyết.

"Đi, đi đâu?". Anh sững sờ đột nhiên hỏi.

"Đi kết hôn".

♥♥♥

Hai người bọn họ thực sự đã kết hôn sao? Anh đến bây giờ vẫn tràn đầy hoài nghi, khó có thể tin nổi.

Cứ như vậy ư?

Ở một tiệm bán tạp hóa văn phòng phẩm cái gì cũng có, hai người mua hai tờ hôn thú tổng cộng chưa đến hai trăm đồng, lại nhờ ông bà chủ tiệm làm người làm chứng, mượn bút bi kí một cái, vậy là xong?

Hai người bọn họ thực đã kết hôn sao?

Hai tờ hôn thú này thực đã có hiệu lực rồi sao?

Nếu quả thực là vậy, thì chắc anh bị lạc hậu rồi, vì anh vẫn tưởng nơi có thể kết hôn nhanh nhất, ít rườm rà nhất là ở Las Vegas, nước Mỹ kia, không nghĩ ở Đài Loan cũng có thể kết hôn nhanh chóng như vậy.

Khẽ thở dài một cái, anh đem tờ hôn thú trên tay cất đi lại nhìn thấy cô. Vu Hân vừa mới về nhà, đã lập tức vào phòng tắm, bây giờ đã mở cửa bước ra.

Cô đã tắm rửa sạch sẽ, gội đầu xong xuôi. Tóc của cô ướt nhẹp rũ xuống áo, khuôn mặt trắng nõn bị hơi nước nóng hấp đỏ rùng rục, lộ ra vẻ mỹ lệ hết sức động lòng người. Cô mặc trên người bộ quần áo thể thao vừa mới mua trên đường về, mặc dù hình thức bình thường, không phải áo quần gì gọi cảm, nhưng khi được mặc trên người cô, tất cả những tưởng tượng không tới liền xuất hiện, đường cong là lướt, làm cho người ta phải thất thần...

"Anh đi tắm rửa đi". Cô nói.

Khuê Thú Chi hai mắt đăm đăm nhìn cô, thật lâu sau mới ý thức được cô đang nói chuyện với mình.

"Em nói gì?". Anh trừng mắt nhìn, về mặt cổ hướng qua chỗ khác, nhưng đích thị là đang nói với cô.

"Anh đi tắm đi". Cô lặp lại.

"Được". Anh gạt đầu, giả bộ trấn tĩnh đứng dậy đi về phía phòng tắm, không muốn bị cô phát hiện anh đối với cô sinh ra dục vọng, làm cô sợ hãi.

Mới vừa đi tới trước cửa phòng tắm, thanh âm của cô lại lần nữa vang lên sau lưng.

"Chờ một chút".

Anh mỉm cười cứng đờ, quay đầu chậm rãi nhìn cô.

"Anh không cần mang quần áo vào thay sao?". Cô nói.

"Quần áo để thay sao?". Anh trở mắt nhìn, giống như không hiểu cô đang nói gì.

"Đừng rồi, quần áo để thay chứ còn gì nữa?". Cô kéo phăng áo xuống, nói với anh, hoàn toàn không phát hiện hành động này làm cho áo thể thao đang rộng thùng thình của cô nhảy mất bị kéo căng, buộc vòng quanh bộ ngực hoàn mỹ.

Khuê Thú Chi đột nhiên hít một hơi thật sâu, đè nén bão tố đang nhảy loạn trong lòng, thiếu chút nữa vọt ra ngoài.

Trời ạ, cô gái này nhất định là muốn hại chết anh! Cô không thể không biết bản thân đối với đàn ông có lực sát thương mạnh đến thế nào, kết quả cô đối với người đang sắm vai kẻ đáng hoàng là anh giờ chiều đùa bỡn này, thật anh không biết phải đối đầu ra sao đây!

Mới kết hôn ngày thứ nhất đã muốn mưu sát chồng mình, thật là ác độc nha!

Chương 3.2 (18+)

"Đứng ha, quần áo để thay chứ, anh sao có thể quên lấy được, ha ha ha". Anh nói xong còn cười khan hai tiếng, sau đó đi ngang như con cua vượt qua cô để về phòng lấy trang phục, lại đi ngang qua trước mặt cô lần nữa, cười khan hai tiếng rồi nhanh chóng tiến vào phòng tắm, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Phốc!

Cửa phòng tắm vừa mới đóng kín, Vu Hàn lập tức bùm miệng phun cười ra tiếng.

Trời ạ, anh mới bị sao vậy? Bị đùa giỡn còn làm theo răm rắp? Thật là chết cười! Ha ha! (tỷ ác độc thía?)

Nhưng đang cười như vậy, ánh mắt cô bỗng trở nên buồn bã, nụ cười trên mặt cô cũng theo đó rút đi. Còn mười phút nữa là đúng mười giờ, lúc trước chỉ cần đi quá mười giờ mà chưa trở về, chắc chắn cô sẽ gọi điện thoại về nhà nói một tiếng. Ngày hôm qua lần đầu tiên cô đi cả đêm không báo về một tiếng, hôm nay lại như vậy, ba mẹ hẳn sẽ lo lắng cho cô!

Không, bọn họ làm sao có thể lo lắng cho cô đâu? Ngay cả hạnh phúc của cô cũng bỏ mặc, như thế nào lại lo lắng việc nhỏ nhặt cô không trở về nhà đâu? Đối với ba mẹ bây giờ mà nói, cái người đã chết nay sống lại kia còn quan trọng hơn cô nhiều.

Tự giễu cười, cô lắc đầu thật mạnh muốn hất bay những chuyện này ra khỏi đầu, bởi vì đối với cô bây giờ mà nói, có một chuyện còn quan trọng hơn cả lửa xém lông mày, đó là hôm nay cô biết làm sao đối mặt với vị hôn phu trong đêm tân hôn đây?

Mới biết nhau một ngày đã kết hôn, biết tên của anh, biết anh năm nay 30 tuổi, là nhân viên nhà nước, cô đối với anh căn bản cũng gọi là biết sơ sơ đi, nhưng đã kết hôn thành vợ chồng rồi. Sau này hai người thật muốn giống như vợ chồng chân chính cùng nhau sinh hoạt chung một chỗ sao?

Vợ chồng có nghĩa vụ của vợ chồng, mặc dù cô không ghét anh, trên thực tế còn rất thích anh nữa, bằng không làm sao cô lại có ý niệm muốn kết hôn trong đầu liền nghĩ ngay tới anh mà không phải những kẻ khác theo đuổi cô hay bạn khác giới có tình cảm cũng không tệ lắm chứ?

Nhưng mà ngay cả như vậy, đêm tân hôn này tốt cùng phải làm sao đây?

Mặc dù bọn họ đã kết làm vợ chồng, nhưng mà căn bản là không quen, này dạy cô phải như thế nào cùng anh...

Còn đang ngượng ngùng nghĩ tới đêm tân hôn nên làm cái gì bây giờ, cửa phòng tắm đột ngột mở ra, anh tắm rửa sạch sẽ mình trần bước ra. (sặc!*phịch máu*)

Vu Hàn trong nháy mắt mở to hai mắt.

"Anh... làm sao anh không mặc quần áo?". Cô có chút lắp, hỏi, nhưng hoàn toàn không có cách nào ngăn cặp mắt của cô dán trên người anh. Trời ạ, thân hình của anh ta thật là tốt nha, cho dù là người mẫu nam trên tạp chí cũng chưa chắc có được khuôn lưng kia a~

Lồng ngực nở rộng, hai cánh tay bền chắc, thắt lưng và bụng lại thon gọn, không biết nữa người dưới của anh ta bị quần bông thùng thình che giấu kia, có phải hay không cũng tinh tráng khả quan...

Ah trời ạ! Vu Hàn người đồ đại sắc nữ! Người đang suy nghĩ gì nha? Cô xấu hổ dùng hai tay xoa mặt.

"Sao vậy?". Thanh âm của anh bỗng vang lên bên tai, cô bị sợ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, em đột nhiên có chút khát nước, không biết trong nhà có đồ uống gì có thể uống không?". Cô chuyển hướng nhìn, cố gắng dễ dàng hỏi.

"Trong nhà sao? Thật xin lỗi, chỉ có bia mà thôi. Em muốn uống gì, anh đi mua cho em?".

"Không cần, bia cũng được, rất tốt rất tốt!". Cô vội vàng nói.

Trên thực tế thì cô thật sự chính là muốn cũng không được đâu! Cô bây giờ cần nhất chính là mụn rượu để thêm can đảm.

"Có thể thật không?". Khuê Thú Chi lấy giọng nói không xác định hỏi.

Vu Hàn dùng sức gật đầu.

Thấy cô gật đầu, anh đi đến trước tủ lạnh, lấy hai lon bia xong lại quay người về phía cô. Lồng ngực trần cường tráng của anh thật khiến người ta ngây người nha, Vu Hàn vừa nhìn thấy anh đi về phía mình, liền không nhịn được rũ hai mắt xuống, để ngừa mình biến thành nữ sắc lang! (haha, chết cười)

"Xuyt! Cạch". Anh mở lon bia đưa cho cô.

"Cám ơn". Cô đưa tay đón lấy, nhưng bởi vẫn không dám ngước mắt lên, không cẩn thận đụng đổ lon bia trên tay anh, làm đổ hết lên người của anh.

Lão Thiên a~~

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!". Cô vội vàng xin lỗi, chạy vào phòng tắm liều mạng tìm một cái khăn lông lau người cho anh.

Trong nhà mặc dù ẩm áp, nhưng mà ở tháng hai bị bia lạnh xối lên người cũng không phải là chuyện dễ chịu, đừng nói anh còn đang để mình trần như thế. Trời ạ, anh nhất định là lạnh chết đi! Cũng là cô làm hại, hy vọng anh không vì vậy mà cảm mạo. Phải nhanh lau khô cho anh mới được, nhanh lau khô, nhanh lau khô...

Bị người con gái mình thích ở trên người đông sờ tây lau, dù có là người đàn ông tự chủ đến mấy cũng sẽ không chịu nổi. Khuê Thú Chi cảm giác tim mình đập rộn lên, mạch máu căng ra, dục vọng như lửa đốt thoảng cái lan ra toàn thân, để cho anh cảm giác đau đến không muốn sống.

"Tiểu Hàn". Thanh âm anh khàn khàn gọi cô.

Vu Hàn nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai tròng mắt đen như có lửa thiêu đốt ai cũng nhận thấy, ý thức được mình giờ phút này động tác không tầm thường đến cỡ nào.

Hai gò má cô đỏ hồng, lúng túng vừa thẹn đem hai tay từ trên người anh thu trở lại, lui về sau một bước. Nhưng một giây sau, cô phát hiện mình bị anh ôm vào trong ngực, anh nhanh chóng cúi đầu hôn lên đôi môi bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch lên của cô.

Nụ hôn của anh như lửa nóng mà dạt dào tình cảm, còn có cả sự bá đạo mà cô không tưởng được, nhanh chóng chiếm lấy mọi giác quan của cô, làm cho cô kinh ngạc cùng xấu hổ, không còn để tâm kháng cự hay giãy giụa, trong nháy mắt tiếp xúc bị di vong.

Nhiệt độ cơ thể của anh, hơi thở của anh, cái ôm mạnh mẽ có lực của anh, cùng với nụ hôn nóng bỏng như lửa đốt, làm cô cả người nhũn ra, không biết ngày hay đêm nữa.

Dục vọng của anh đối với cô, cô đối với anh mơ màng, tựa như của khô gặp lửa lớn, vừa sát lại đã bùng cháy dữ dội, không gì ngăn nổi.

Ham muốn mãnh liệt như lửa đụng chạm cùng đè ép, họ như quán lấy đối phương, liên tiếp rắc những ngọn lửa nhỏ lên người nhau, lửa tình nóng bỏng thiêu đốt, hơi thở rối loạn, ngậm nga thở dốc không ngừng ở trong phòng vang lên, dần dần dời từ phòng khách sang phòng ngủ.

Cửa phòng đóng lại, những tiếng than nhẹ, vợ chồng tân hôn trong phòng nhiệt tình quấn quýt cho đến khi ánh rạng đông dừng bước.

Chương 3.3

Trời chuyển xế chiều—

Chính xác là bởi vì đêm hôm qua, trải qua một đêm nhiệt tình lửa cháy "tân hôn yến", hai người ngủ say đến tận xế chiều mới tỉnh dậy. Sau đó rửa mặt, ra ngoài ăn cơm trưa, rồi đến sở hộ chánh sự vụ (chắc là giống UBND của mình đó) ghi danh thủ tục kết hôn xong xuôi mới dắt tay nhau trở về nhà mẹ đẻ.

Trải qua sự gắn bó xác thịt sâu nhất, mặc dù giữa hai người Vu Hàn và Khuê Thú Chi vẫn còn chút ít lúng túng tồn tại, nhưng khoảng cách cùng tình cảm đang vô hình chung kéo lại gần rất nhiều, trên gương mặt lúc này, cũng có ba phần là vợ chồng rồi.

Cửa lớn nhà họ Vu không khóa, Vu Hàn mang theo khuôn mặt khấn trương, cả người cứng ngắc cùng chồng cô đi vào trong nhà.

Trong nhà, ba mẹ đang ngồi thẳng trong phòng khách, họ tựa hồ đã sớm dự liệu cô sẽ trở lại hay vẫn đang đợi cô? Nhưng khi thấy cô về nhà, bọn họ lại trầm mặc, không nói một tiếng nào.

Vu Hàn có chút thương tâm cùng chua xót. Bọn họ có phải hay không đã không còn xem cô là con gái họ nữa?

Lão công của cô lại tiến lên trước.

"Ba, mẹ, đây là một chút tâm ý của con, xin vui lòng nhận cho". Khuê Thú Chi hai tay dâng lễ vật mang đến giao cho ba mẹ vợ.

"Người gọi ai là ba mẹ? Người là ai?". Vu Khải Phu chậm rãi ngẩng đầu, vừa mở miệng đã tức giận.

Khue Thú Chi bị vặn hỏi như vậy, nhất thời lúng túng không biết làm sao, hướng ánh mắt về phía vợ, hy vọng cô có thể nói đỡ gì đó.

"Anh ấy là Khuê Thú Chi, là chồng của con". Vu Hàn nghênh ngang giới thiệu.

"Con nói gì?". Ánh mắt Vu Khải Phu chuyển sang phía con gái.

"Anh ấy là Khuê Thú Chi, là chồng con". Cô không chút sợ hãi nhìn thẳng vào ba mình, còn nói lại lần nữa.

"Chồng con? Con còn chưa kết hôn, lấy đâu ra chồng?". Vu Khải Phu hơi cao giọng.

"Hôm qua con vừa kết hôn".

"Mày nói gì?". Âm điệu bão tố càng nâng cao hơn nữa.

"Hôm qua con đã cùng Thú Chi kết hôn, cho nên bây giờ anh ấy là chồng con". Cô nhìn ba không chớp mắt, ánh mắt quật cường mạnh mẽ. Xem các người bây giờ làm sao ép ta gả cho tên khốn kia?

Trong phòng khách nhất thời lâm vào một mảnh trầm mặc, giống như đã qua lâu lắm một giây, hoặc một phút đồng hồ rồi vậy.

"Tiểu Hàn, lời như thế không thể nói lung tung, là cô gái trẻ thì danh tiếng rất quan trọng, con —". Bà Vu mở miệng, lại bị con gái ngắt đứt lời.

"Mẹ, lời con nói là thật, con đã cùng Thú Chi kết hôn, nếu mẹ không tin con, đây là thẻ căn cước con mới đi sở hộ chính sự vụ đổi lại lúc chiều". Cô nói liền lấy giấy căn cước, quay đầu nhìn về phía chồng mình. "Thú Chi, anh cũng lấy thẻ ra cho mẹ nhìn đi".

Hoài nghi nhận thẻ căn cước con gái đưa, lại đón thêm thẻ của con rể tân nhậm, bà Vu thấy rõ ràng phía sau ghi rõ tên họ vợ chồng xong, khiếp sợ nói không ra lời, chỉ có thể run rẩy cầm trong tay hai tờ giấy chứng nhận trao cho chồng mình.

Vu Khải Phu nhận lấy hai thẻ căn cước từ tay vợ, cúi nhìn kỹ lưỡng, khuôn mặt liền không chút thay đổi, lâm vào trạng thái trầm mặc không nói.

"Ông xã?". Bà Vu chịu không được không khí nặng nề sâu muộn, không nhịn được mở miệng kêu to.

Vu Khải Phu ném hai thẻ căn cước xuống bàn trà, sau đó mới ngẩng lên nhìn về phía con gái về mặt quật cường.

Cá tính con gái cơ hồ giống ông như đúc, quật cường, mạnh mẽ, thông minh, nhưng không hề biết đề ý trước sau, luôn làm ra những chuyện động trời. Bất quá cái may là may mắn luôn đứng về phía bọn họ.

"Đây là lựa chọn của con?". Ông chậm chạp mở miệng hỏi.

"Đúng".

"Nếu con đã lựa chọn như thế, tương lai có hối hận—".

"Con sẽ không hối hận".

"Đừng có nói trước cái gì".

"Con sẽ không hối hận". Vu Hàn kiên định lặp lại, đồng thời nhìn về phía người chồng mình đã lựa chọn. Cô tin tưởng cách làm người của anh, cũng tuyệt đối tin tưởng anh sẽ không phụ cô.

"Tốt, lời này tự con nói lấy, tương lai bất kể xảy ra chuyện gì, con tốt nhất nhớ kỹ lời mình đã nói, đừng có về nhà khóc lóc kể lể. Nếu con khóc trở về nhà, ba chỉ có thể nói với con là do con tự tìm lấy, hết thấy là con tự làm tự chịu". Vu Khải Phu vẻ mặt nghiêm nghị nhưng nhẹ nhàng điệu xuống.

Vu Hàn nghe vậy tan nát cõi lòng, trầm mặc không nói.

Nói xong, ông từ trên ghế đứng dậy, trở về thư phòng, không trở ra nữa.

"Tiểu Hàn, trong trời đất phàm đã là cha mẹ, không có cha mẹ nào lại không muốn tốt cho con, con tại sao lại không tin chúng ta?". Bà Vu lời nói thấm thía mở miệng.

"Con không thể tin, chẳng qua ba mẹ đối với con không nhất định đã là tốt, nếu không sao lại không muốn nghe ý kiến của con?". Vu Hàn cúi đầu khàn giọng hỏi ngược lại, không đợi mẹ trả lời, liền đau đớn bước ra khỏi nhà.

Bà Vu thừa dịp con gái không có ở đây, nhanh chóng hướng con rể nói. "Tiểu Hàn tự giao cho con. Con bé có lẽ sẽ trách chúng ta, cũng có thể sẽ đau lòng một chút, con tốt hơn nên hảo hảo trấn an con bé, chăm sóc nó, đừng để nó tiếp tục đắm chìm trong tâm trạng này".

"Dạ, con biết, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt". Khuê Thú Chi nhận lời.

"Bất kể phát sinh chuyện gì, có bất kỳ khó khăn gì, nhất định phải gọi điện thoại báo cho chúng ta biết".

"Con sẽ".

Hai người nhìn nói xong, bà xoay người đi về phía ngoài phòng, đối với con gái vừa tông cửa xông ra, gọi to. "Tiểu Hàn".

Nghe thấy tiếng mẹ gọi, Vu Hàn dừng bước lại, ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn bà.

"Nhớ chăm sóc bản thân thật tốt". Bà nhìn con thấm thiết, nói xong liền quay đầu bước vào lại trong nhà.

Nước mắt Vu Hàn rốt cuộc không nhịn được nữa rơi xuống.

Cô làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai đây?

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Chương 4.1

Mặc dù đối với ba mẹ có chút có lỗi, nhưng Vu Hàn vẫn cảm thấy mình làm như vậy không sai, ít nhất là về chuyện cô gả cho Khuê Thú Chi, tuyệt đối là quyết định thông minh nhất trong cuộc đời này của cô.

Biết nói thế nào đây a? Không phải là vì anh đối với cô tốt bao nhiêu, hoặc là vì cô nói gì đều nghe nấy, ba nghìn sủng ái tập một thân*. (*giống vua ngày xưa chỉ sủng 1 người trong 3000 cung tần mỹ nữ vậy)

Cô cảm giác mình không hề sai, chính cô đã tự lựa chọn được một người thích hợp với mình, đúng hơn là ngẫu nhiên "khai quật"* được từ cuộc sống (*Hàn tử lun nói Thú ca là "người đàn ông tốt duy nhất chưa bị tuyệt chủng" ak)

Cô không nghĩ được mình có thể là một nữ nhân vui vẻ với việc làm vợ tốt mẹ hiền, tình nguyện bình thường đợi ở nhà, làm một người phụ nữ đích thực đảm đang sau lưng một người đàn ông, không ngờ mỗi ngày ở nhà chăm lo việc củi gạo du muối tương mắm cũng có thể vui vẻ như vậy như vậy.

Xin phép nghỉ một tuần đi du lịch trăng mật sau khi cưới với cô xong, Khuê Thú Chi liền khôi phục cuộc sống đi sớm về muộn ở sở làm, mà cô thì ở nhà loay hoay làm hết việc này đến việc khác.

Lúc mới bắt đầu, cô có đề cập chuyện tìm một công việc mới, nhưng anh vẫn nói trừ công việc thu nhập cố định của mình ra, anh còn có kế hoạch đầu tư cùng quản lý tài sản và những thứ khác, cho nên cô không cần lo về vấn đề gia kế*, muốn cô đi làm những việc mình thích. (*kế sinh nhai cho gia đình)

Khi nhìn qua sổ tiết kiệm ngân hàng anh đưa cho cô, cô tin lời anh. Hơn nữa cô còn làm theo ý anh muốn, bắt đầu tìm kiếm việc bán thân thật sự muốn làm.

Bởi vì là con gái một, gia cảnh lại giàu có, có rất nhiều chuyện từ nhỏ đến lớn cô chưa từng làm qua, ví dụ như chuyện nhà, trang trí bày biện nhà cửa, thậm chí là nấu cơm. Đây hết thảy đối với cô hoàn toàn xa lạ, nhưng từ khi lập gia đình xong, không có ai giúp làm những việc đó nữa, cô chỉ có thể tự mình làm, phát hiện những việc này vừa thú vị lại vừa đầy tính khiêu chiến.

Đem không gian vốn trống không, bừa bộn, không chính tề cũng không thật sạch sẽ sửa thành ấm áp, thư thái, sang trọng xong, cô cảm nhận niềm vui từ thành tựu này thật không biết nói sao cho hết. Bất quá so với cảm giác vui vẻ, cô càng hứng thú phát huy sự sáng tạo của mình, sửa sang tổ ấm của hai người trở nên càng ấm áp hơn a~

Cô cơ hồ dùng thời gian một tháng đem toàn bộ phòng ốc lớn nhỏ sửa sang lại hết. Cô cố gắng hết sức trang hoàng, ông xã lại toàn lực xuất tiền hỗ trợ, giúp thực hiện ý nghĩ của cô, cho nên khi phòng ốc đã sửa xong, điều đầu tiên cô nghĩ đến là hảo hảo khao thưởng ông xã đã sủng ái cùng hỗ trợ cô hết mực.

Cô nấu một bàn đầy thức ăn mới phát hiện khả năng nấu nướng của mình quá tệ. Aizzz, may là Thú Chi vẫn chưa về nhà, nếu không anh không nhận được ăn thử cả bàn đầy thức ăn đó xong, đừng nói khao thưởng anh, nói không chừng ông xã còn tưởng cô muốn mưu sát anh nha~~

Thật không thể hiểu nổi, cô hoàn toàn chiếu theo sách dạy nấu ăn mà chế biến mỗi món ăn, nhưng kết quả không có món nào ăn được hết!

Chẳng lẽ sách dạy nấu ăn bán đầy kia toàn bộ là gạt người?

Bất quá không thể nào, như vậy thì là cách làm của cô có vấn đề sao???

Đem tác phẩm thất bại ném vào thùng rác xong, cô lại càng không chịu thua muốn tìm ra rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào, tốn thêm một tháng trong nhà bếp nghiên cứu nấu nướng, tiêu mấy vạn đồng tiền nguyên liệu nấu ăn cùng mấy ngàn đồng phí gas, tiêu thêm mấy vạn đồng vào đồ làm bếp, cô rốt cuộc có thể nấu ra một bàn thức ăn làm mình hài lòng mỉm cười xanh xao.

Thật vất vả mới đạt đến trình độ mình hài lòng, Vu Hàn khẩn cấp muốn cùng người trọng yếu nhất với cô bây giờ chia sẻ, đó chính là ông xã yêu quý của cô. Không kịp đợi Khuê Thú Chi tan sở làm, cô làm com hộp trực tiếp đưa đến cơ quan anh làm việc – viện lập pháp.

"Tiểu thư, xin hỏi cô vừa nói cô muốn tìm người nào a?"

"Là Khuê Thú Chi". Vu Hàn trừng mắt nhìn, không hiểu bảo vệ rõ ràng vừa mới thay cô gọi điện thoại, thay cô thông báo, tại sao vừa mới gác máy lại

quay đầu hỏi cô muốn tìm ai.

"Cô nói anh ta làm ở văn phòng nào?"

"Phòng nhân sự".

"Phòng nhân sự nói không có người nào tên Khuê Thú Chi cả".

"Ah?"

"Cô có phải nhớ làm văn phòng rồi không?"

Vu Hàn lộ ra vẻ mặt ngờ ngác. "Nhưng mỗi lần tôi gọi điện thoại đến, đều là chuyển tới máy nội bộ ở phòng nhân sự mà?"

"Số?"

"Cái gì?"

"Số điện thoại chi nhánh của anh ta?"

"52099".

"52099?". Ta yêu người thật lâu?*. "Đây là số điện thoại của chi nhánh nào? Tôi không nhớ rõ trong viện lập pháp có chi nhánh có số điện thoại kỳ lạ như vậy nha?". Bảo vệ cau mày nói. (*ý nghĩa của dãy số, Haran đoán vậy =.=)

"Nhưng chính xác tôi đã gọi số này mà?". Vu Hàn vẻ mặt mờ mịt lăm bầm lâu bầu.

Bảo vệ thấy cô không giống bộ dạng đang nói dối, liền lần nữa cầm lấy điện thoại quay dãy số của chi nhánh quái dị đó. Điện thoại lại thông đường dây?! Bảo vệ lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Vu Hàn.

"Gọi không được sao?". Cô khẩn trương hỏi.

"Gọi được".

Vu Hàn nhất thời lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng. May mà Thú Chi không có nói dối lừa gạt cô, bằng không cô không biết làm thế nào cho phải, dù sao anh đối với cô bây giờ mà nói là tất cả của cô rồi.

"Alo, Khuê Thú Chi tiên sinh sao? Tôi là bảo vệ cổng trước, có khách tìm anh". Bảo vệ nói vào loa, sau đó mắt vừa nhấc lên, đổi lời nói hỏi cô. "Tiểu thư, xin hỏi cô là...".

"Tôi là vợ anh ấy". Vu Hàn mỉm cười nói.

"Khuê tiên sinh, khách tìm anh là vợ anh đó".

"Cái gì?". Vu Hàn nghe thấy ông xã ở đầu dây bên kia kêu to. Anh là tại sao? Có phải hay không không nghĩ tới việc cô đột nhiên chạy đến tìm anh, cho nên mới vui mừng kêu lớn tiếng như thế.

"Tôi vào trong chờ anh ấy sao?". Thấy bảo vệ cúp điện thoại, cô lên tiếng hỏi. Cô nghĩ nên sớm nhìn thấy anh một chút, dù là sớm một giây cũng tốt.

"Mời đến bên phải quầy làm chứng nhận là khách, sau đó chờ ở đây một chút". Bảo vệ nói.

"Cám ơn". Vu Hàn gật đầu nói, sau đó y theo lời chỉ dẫn của anh ta đi vào trong viện lập pháp.

Chương 4.2

Có nằm mơ anh cũng không nghĩ tới việc Vu Hàn chạy đến tìm anh, Khuê Thú Chi vừa nhận điện thoại gọi đến từ viện lập pháp xong, lập tức phi như bão táp đến viện lập pháp trên đường núi Trung Sơn.

Trời a! Trời! Từ lúc nhận được điện thoại đến nay đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua, anh làm sao giải thích với cô việc trễ nãi này đây?

Anh vừa vội vừa sợ chạy tới, quên không tìm Trương Bình đi theo để làm giấy thông hành đặc biệt vào viện, bị bảo vệ giữ lại trước cổng, kiên trì không cho anh lái xe vào, làm anh tức đến độ muốn xuống xe đem thẳng cha bảo vệ không biết nhìn người kia xử lý luôn!

"Anh rốt cuộc muốn thế nào mới đồng ý cho tôi vào?". Anh nén giận hỏi.

"Yêu cầu anh cho xem giấy thông hành". Bảo vệ nhất nhất duy trì nguyên tắc cứng nhắc.

"Tôi đã nói với anh rồi, tôi quên đem theo". Khuê Thú Chi nghiêng răng nói.

"Vậy mời anh cho xem giấy tờ khác có thể chứng minh thân phận của mình, hoặc tìm người đến xác thực cho anh".

Một lúc sau, bảo vệ nhin không được hoài nghi nhủ mảy. "Trong ấn tượng của tôi thì tôi chưa từng gặp anh, anh thật sự là nhân viên ở đây sao?".

Không có thời gian nói những lời vô nghĩa với hắn, Khuê Thú Chi phần nồ mở cửa xe bước xuống, trực tiếp hướng cổng trước lập pháp viện phóng đi. Nếu hắn ta đã không chịu cho anh lái xe vào, anh xuống xe đi vào là được chứ gì!

"Tiên sinh, anh muốn làm cái gì?". Bảo vệ nháy mắt ngăn trở đường đi của anh, vẻ mặt nghiêm khắc hỏi.

"Tránh ra! Anh không cho tôi lái xe vào, tôi đã xuống xe đi bộ, anh còn muốn thế nào nữa?". Khuê Thú Chi giận không kìm được nhìn chăm chăm hắn.

"Mời anh trình lý do đến".

"Tìm người".

"Tìm ai?".

"Anh là cố ý không cho tôi qua có đúng hay không?!". Khuê Thú Chi tức giận cực độ, nắm lấy cổ áo bảo vệ, nộ khí xung thiên hét to vào mặt hắn.

Về mặt hung thần cùng bộ dáng ác sát của anh đáng sợ tới mức hai gã bảo vệ còn lại vội vàng rút cánh cón ra đe dọa anh.

"Buông anh ta ra!".

Bảo vệ cao giọng la lên, rút vũ khí ra giống như đổ thêm dầu vào lửa, nháy mắt chọc giận Khuê Thú Chi. Chi thấy thân hình anh vừa cử động, căn bản không ai thấy rõ cuộc anh làm thế nào, trong nháy mắt còn trên tay hai gã bảo vệ có ý đồ cản trở anh đã bị tước, nằm dưới lòng bàn chân anh.

"Chuyện gì đang xảy ra? Các người đang làm gì đó?". Xoay mình lại, một thanh âm uy nghiêm xông vào giữa cảnh hỗn loạn.

"Đội trưởng, có phần tử nguy hiểm có ý đồ xông vào—". Người bảo vệ bị Khuê Thú Chi nắm cổ áo, mới vừa lấy lại được tự do lập tức nghênh hướng đội trưởng báo cáo, mặt không có chút máu cộng thêm vẻ mặt bối rối kêu to, lại bị đội trưởng giơ tay lên ngăn lại.

"Thực xin lỗi, xin hỏi ngài là Khuê tiên sinh sao?". Đội trưởng đội bảo vệ bước nhanh đến trước mặt Khuê Thú Chi, vẻ cung kính hỏi.

Mặc dù bản thân không rõ ràng lắm thân phận cùng lai lịch của vị Khuê tiên sinh này, nhưng có sếp đã gọi điện dặn dò thì chắc chắn anh ta là người quyền cao chức trọng, làm cho hắn là đội trưởng còn khản trương đến run người, đối mặt với lệnh cấp trên đã dặn : dù có thể nào cũng phải đón tiếp thật tốt vị khách quý này, hắn tuyệt đối không dám chậm trễ.

"Anh là ai?". Khuê Thú Chi thanh âm lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén lợi hại làm cho đội trưởng cũng không khỏi cứng ngắc cái lưng.

"Tôi là đội trưởng đội bảo vệ viện lập pháp, vừa mới nhận được tin cấp trên báo là có Khuê tiên sinh muốn đến, không nghĩ ngài đến nhanh như vậy".

"Bớt nói xàm đi, tôi muốn vào bên trong, anh kêu người của anh đừng chặn đường tôi". Khuê Thú Chi không còn kiên nhẫn nữa, lập tức đánh gãy lời nói của anh ta.

"Dạ vâng, mời ngài, mời ngài vào". Đội trưởng lập tức khom người cung nghênh anh đi vào.

Trở ngại đã không còn, Khuê Thú Chi ngay cả một giây đồng hồ cũng không muốn lãng phí, xoay người lập tức hướng cổng trước viện lập pháp lao đi, không hay biết đột nhiên xuất hiện một âm thanh từ những người vây quanh đứng xem làm cho anh nhất thời cả người cứng ngắc, sắc mặt chuyển sang trắng bệch.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây?". Vu Hàn vẻ mặt tái nhợt khó có thể lý giải được trường hợp gì đang diễn ra.

Cô ở đại sảnh chờ anh đã nửa giờ, anh lại chậm chạp không thấy xuất hiện, điện thoại lại gọi không được, cô bắt đầu nghĩ lại không biết có phải mình quá xúc động, đột nhiên chạy tới tìm anh, có phải hay không đã ảnh hưởng đến công việc của anh rồi?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, vì thế liền nhờ quầy tiếp tân thay cô chuyển lời cô có việc muốn rời đi trước, nhắn anh không cần bận tâm việc đang bận chưa giải quyết xong ra tiếp cô.

Nhưng khi cô vừa mới đi ra cổng trước viện lập pháp, liền nhìn thấy người cô đã đợi nửa ngày không tới — ông xã cô — giống như tội phạm đang bị truy nã bị bảo vệ vây quanh, bốn phía còn có một nhóm dân chúng thích xem nào nhiệt nhìn.

Không chỉ như thế, trên mặt anh còn có vẻ âm trầm lạnh lùng cô chưa từng thấy qua, cả người phát ra khí thế khiếp người làm cô cảm thấy xa lạ, càng miễn bàn tới thân thủ nhanh nhẹn mạnh mẽ như quỷ mị hư vô, trước đây cô chưa từng xem thấy.

Cô không phải đang nằm mơ đó chứ?

"Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?". Cô nhin không được lớn tiếng hỏi lại lần nữa, làm cho toàn bộ đám người đang che đậy trước cô đều nghi hoặc

quay đầu lại nhìn, khiến cô trở thành tiêu điểm chú ý thứ hai của mọi người ở hiện trường.

Khuê Thú Chi vừa quay đầu đã nhìn thấy Vu Hàn, nhanh chóng đem khuôn mặt không còn chút máu tiến đến gần cô, trong lòng không ngừng mắng nhiếc. Con mẹ nó! Chết tiệt!

"Tiểu Hàn, tất cả đều là hiểu lầm thôi, không giống như em đang nghĩ đâu". Anh nhẹ giọng giải thích.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt lại giống như không nhận ra anh là ai.

"Tiểu Hàn...". Anh bối rối mở miệng, nhưng lại bị thanh âm của cô thình lình đánh gãy.

"Tôi nghĩ như vậy là nghĩ thế nào?". Cô hỏi anh.

Khuê Thú Chi trong khoảng thời gian ngắn á khẩu không trả lời được.

"Tại sao bọn họ lại muốn vây bắt anh?". Cô hỏi.

"Anh quên mang theo giấy thông hành, cho nên mới có hiểu lầm kia...". Anh không biết giải thích thế nào.

"Hiểu lầm kiểu gì mà phải động tay động chân?".

"Cái này...".

"Anh không phải đang làm việc trong viện lập pháp sao? Tại sao lại ở ngoài này?".

"Anh...".

"Anh thật sự đang làm việc ở đây sao? Nếu đã như vậy, sao chỉ vì không mang theo giấy thông hành liền biến thành người diễn toàn vai võ phụ? Thân thù của anh sao lại thế? Tôi còn tưởng mình đang xem phim hành động. Còn người mới nói chuyện với anh là ai? Sao lại hành xử cung kính với anh, có phải hay không anh dối gạt tôi chuyện gì?".

Liên tiếp nhiều vấn đề đến cùng một lúc ép Khuê Thú Chi bực đến không đứng dậy nổi, anh nhìn cô đang chờ đáp án, nhin không được đem đám bảo vệ hỗn đản bại sự nhiều hơn thành công kia mắng một ngàn tám trăm lần.

Tình huống này biết giải thích làm sao đây??

Chương 4.3

Bên trong xe tràn ngập không khí làm người ta hít thở không thông, Khuê Thú Chi thật cẩn thận nhìn Vu Hàn từ lúc lên xe đã không nói một câu, trong đầu rối loạn chen chúc những suy nghĩ không biết phải ứng biến với cô ra sao.

"Anh có thể giải thích". Anh nhỏ giọng mở miệng, muốn ngăn cơn sóng dữ.

"Giải thích cái gì? Giải thích vì sao một nhân viên hành chính nhân sự nho nhỏ có thể làm người ta khúm núm, còn động thủ tay không đánh lại một đám bảo vệ sao?". Cô mở miệng, ngữ khí bình thản nói.

Khuê Thú Chi cứng người, nhất thời á khẩu không trả lời được.

"Sao lại không nói gì, anh không phải muốn giải thích sao?". Cô mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn anh.

Không ngờ anh thật sự có chuyện giấu giếm cô. Cô vẫn nghĩ mình đã tìm được một người chồng đàng hoàng, thật thà, ngay cả nói dối thiện ý cũng không học được, ai biết sự việc vốn không phải thật như vậy. Cô không chỉ có cảm giác bị lừa, còn có cảm giác mình là kẻ ngu ngốc, tâm tình của cô bây giờ phải nói là cực kỳ, cực kỳ hỏng bét.

"Em đang tức giận?".

"Tôi đang đợi anh giải thích". Cô không tự chủ được, cao giọng.

Làm sao bây giờ? Cô ấy thật sự đang rất tức giận. Nếu chuyện này mà làm cho cô tức giận đến vậy, anh thật không tưởng tượng nổi, cô mà biết được tên Tiểu Thú có đánh chết cô cũng không gả cho kia đáng lẽ lấy cô làm vợ lại chính là anh, tất cả đều là kế hoạch do anh và ba mẹ cô bày ra, cô không tức điên lên mới là lạ.

Làm sao đây a??? Chuyện này anh thế nào cũng phải xử lý cẩn thận, nếu không hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Anh nhúu chặt chân mày, liều mạng nghĩ biện pháp.

"Anh dừng xe lại bên đường đi". Cô bỗng nhiên mở miệng.

"Tiểu Hàn?". Anh về mặt kính hoàng nhìn về phía cô.

"Nếu anh còn chưa tìm được có hoặc từ gì để che đậy việc mình làm thì anh cứ một mình từ từ suy nghĩ, tôi muốn xuống xe, đỗ xe lại bên đường cho tôi xuống". Cô lãnh đạm nói, không có tâm tình kiên nhẫn chờ đợi một sự đối trả khác.

"Anh không phải có ý gạt em". Khuê Thú Chi nhanh chóng giải thích, dường như sợ cô một giây sau sẽ không thấy đâu nữa.

"Anh thật sự là nhân viên công vụ ăn lương nhà nước, chỉ là tính chất công tác của anh có vẻ không giống vậy, anh... Anh sợ sẽ dọa em chạy mất, cho nên mới nói dối em".

"Sợ sẽ dọa tôi chạy?". Lý do kiểu gì thế này?. "Tính chất công tác của anh rốt cuộc là cái gì?".

"... Có chút khó giải thích".

Hay là anh ta không muốn nói thật?. "Không cần giải thích nữa, ngừng xe lại bên lề đường đi". Cô cảm tức nói.

"Không, không khó, tuyệt đối không khó, nếu so sánh với việc ăn cơm, uống nước, đại tiện (ợ, so sánh kiểu gì mất vệ sinh thể? =.=), đi ngủ còn đơn giản hơn". Anh nhanh chóng sửa lời.

Vu Hàn nhú mày. Anh có cần thiết phải nói một tràng dài dòng như vậy không?. "Ngay cả chữ đại tiện, tiểu tiện cũng nói ra được sao?".

Thật là... mất vệ sinh. (haha, ta đã nói mà :))

Vùng trộm liếc mắt ngắm cô một cái, xác định cô đã không còn kiên trì muốn xuống xe nữa, Khuê Thú Chi thở phào nhẹ nhõm. Anh rất sợ cô xuống xe xong, liền bắt taxi bỏ chạy mất dạng.

Đi qua hơn hai tháng, anh đã có thói quen mỗi ngày đều có thể gặp cô, nghe cô nói chuyện, ôm cô ngủ, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi có cô bên cạnh. Nếu mất đi cô, dù chỉ là một ngày ngắn ngủi, anh không thể tưởng tượng nổi, cũng không chịu đựng nổi.

"Công tác của anh tính chất hẳn có thể gọi là cố vấn an ninh, nhưng bởi vì không có danh hiệu chính thức, cho nên thật không biết giải thích với người khác thế nào". Anh than nhẹ một tiếng.

"Cố vấn an ninh?". Cô làm một bộ như vịt nghe sấm.

"Cái này thật khó nói được—". Thấy cô nhìn chằm chằm, anh lập tức đổi lời nói. "Nói đơn giản anh là cố vấn an ninh cho cục tình báo của Bộ Quốc phòng, thỉnh thoảng bọn họ xin anh vài ý kiến, giúp bọn họ loại bỏ một vài chứng cứ nghi ngờ, đây chính là công việc của anh".

Bộ Quốc phòng?

Cục tình báo?

Xin vài ý kiến sao?

"Anh... rốt cuộc là ai?". Cô nhìn anh.

"Anh là Khuê Thú Chi, người vừa mới kết hôn với em hai tháng trước". Khuê Thú Chi nhú mày nói, anh không thích vẻ mặt của cô bây giờ, thật giống như cô không nhận ra anh vậy.

Vu Hàn trầm mặc nhìn anh một hồi, ngẩng đầu lên.

"Không. Tôi đột nhiên phát hiện, tôi không hiểu gì về anh, cũng không biết gì về anh".

"Làm sao có chuyện đó? Em là bà xã của anh, biết mọi sở thích của anh, thậm chí ngay cả thói xấu của anh anh không biết mà em còn biết nữa là, em làm sao có thể không biết anh, không nhận ra anh đâu?". Khuê Thú Chi cuống quýt nói.

"Vậy sao? Nhưng tại sao tôi lại không thấy vậy?". Vu Hàn lấy ánh mắt nhìn người xa lạ nhìn anh.

"Tiểu Hàn, anh vẫn là anh mà". Anh gắt gao siết tay cô thật chặt. "Mặc dù anh có điều giấu em, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự thật là anh rất yêu em, cũng không ảnh hưởng đến hai vợ chồng chúng ta yêu thương nhau, không phải sao?".

Vu Hàn trầm mặc không nói.

"Tiểu Hàn, em nói gì đi, đừng làm như không để ý gì đến anh được không?". Anh đau khổ khẩn cầu.

"Anh muốn tôi nói gì?". Cô nghiêng đầu hỏi.

"Cái gì cũng được, miễn đừng làm ra vẻ không để ý gì tới anh nữa".

"Tôi vẫn cho là mình yêu một người đàn ông đang hoảng, thật thà, bình thường, nhưng bây giờ thì... ". Cô nhìn anh một cái, sau đó lắc đầu. "Trong đầu tôi bây giờ một mảnh rối loạn, thật không biết phải nói gì".

Cô cần nhiều thời gian để suy ngẫm lại hết thấy mọi việc, ngẫm lại rồi cuộc cô có thương yêu anh thật hay không, hay là yêu một đối tượng do tự mình huyền hoặc?...

"Sao em lại đột nhiên đến tìm anh?". Không để cho cô có thời gian để tâm vào những chuyện vụn vặt, anh cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Tôi...". Vu Hàn chậm rãi cúi đầu, nhìn túi đựng com hộp vẫn đang ôm trên tay, bỗng cảm thấy một niềm chua xót.

Nếu không phải cô tâm huyết dâng trào, khẩn cấp muốn cho anh nếm thử tay nghề nấu nướng của mình, hết thấy những chuyện này sẽ không xảy ra, cô vẫn có thể tiếp tục đợi ở nhà làm vợ đảm mẹ hiền, mỗi ngày mỗi phút mỗi giây đều tin tưởng rằng mình đã gả cho một người chồng đang hoảng, thật thà, bình thường, đáng tin cậy. Nhưng mà bây giờ...

"Đó là gì vậy?". Thuận theo ánh mắt của cô, Khuê Thú Chi thấy cái túi trên tay cô, tò mò hỏi.

Đây là com hộp cô tự tay làm cho ông xã yêu của mình, chẳng qua là bây giờ cô cũng tự hỏi ông xã mình nhận biết có thật tồn tại hay không, hộp com này...

Cô không tự chủ được thất chặt miệng túi hơn chút nữa, sau đó ngẩng đầu nhìn anh một cái, đối anh lắc lắc đầu.

"Không có gì đâu".

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Chương 5.1

Kết hôn hơi hai tháng, lần đầu tiên Khuê Thú Chi và Vu Hàn ngủ riêng phòng tuy rằng hai người về đến nhà cũng không có cãi nhau. Vu Hàn chỉ nói một câu rằng cô muốn cả hai người tĩnh lặng hảo hảo suy nghĩ một chút, Khuê Thú Chi không dám dễ dàng vượt qua Lôi Trì nửa bước, vì anh tự giác biết mình đã sai.

Bọn họ một người trong phòng ngủ trầm tư, một người ở phòng khách sám hối.

Ngoài cửa sổ ánh sáng đã tắt dần, màn đêm buông xuống, đèn đường bắt đầu được bật sáng.

Trong phòng cô vẫn không có nửa điểm động tĩnh, Khuê Thú Chi lần đầu tiên có cảm giác sâu khổ bất đắc dĩ, bó tay trước mọi chuyện. Anh rút cuộc nên làm như thế nào mới nhận được sự tha thứ của cô đây? Anh hiện tại đã không còn dư thừa tâm lực tưởng tượng việc nói dối bất cứ điều gì lớn hơn nữa.

Khẽ thở dài một cái, anh đứng dậy bật đèn trong phòng khách. Đèn được bật lên, ánh sáng chói mắt làm anh không tự chủ được nhắm mắt lại, khi anh mở mắt ra lần nữa, đột nhiên chú ý tới cái túi đặt trên tủ đựng giày dép, cái túi cô nắm chặt trong tay nói rằng không có gì.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, anh đi lên mở cái túi ra, chỉ thấy đập vào mắt một hộp đựng com, anh hoài nghi lấy nó ra, mở nắp.

Thì ra đây là nguyên nhân cô đột nhiên chạy đến tìm anh, cô vì anh mà tự tay làm com đem tới...

Tâm tình khoái trá, đắc ý, hối hận, u buồn cùng một lúc sôi trào trong lòng anh, anh biết cô hiện tại cực khổ học nấu nướng, hộp com này chính là sản phẩm tâm huyết của cô làm, còn có chân tình thành ý của cô gói vào trong, nhưng anh chỉ toàn đối gạt cô mà thôi.

Nhìn trên tay hộp com chứa chan tình ý dành cho mình, anh từ từ lấy đôi đũa trong túi ra, trở về phòng khách ngồi xuống ghế salon, từng miếng từng miếng đem thức ăn trong hộp com nuốt vào bụng.

Thức ăn dù đã nguội lạnh, trong tim anh lại luôn nóng sốt, mặc dù thức ăn để đã lâu có mùi hơi quái dị, nhưng khi anh ăn vào miệng, nuốt vào bụng lại cảm thấy thật ngọt, thật ngon.

Tấm lòng của cô, tình cảm của cô trong đó anh đã nhận được, điều anh muốn làm nhất bây giờ là đem tấm lòng cùng tình cảm của mình truyền cho cô thấy. Bỏ qua một bên những bí mật không thể cho ai biết kia, cùng với việc anh thông đồng với ba mẹ vợ gạt cô, tình yêu chân thành của anh dành cho cô có trời đất trắng sao chứng giám.

Anh yêu cô, để ý từng hành động cô làm, có đôi khi chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì cô cười nên anh cười, bởi vì cô buồn nên anh cũng buồn, bởi vì cô mặt ừ mà chau mày mà cảm thấy trong lồng ngực ứ ứ. Yêu một người, thì ra việc không hề có đạo lý gì như vậy sao?

Thật là khó có thể nghĩ được... ! (nguyên văn 'bất khả tư nghị – 不可思議)

Thằng thần nói hết mọi chuyện với cô sao? Nếu như cô thật sự yêu anh, nhất định sẽ tha thứ cho anh. Còn nếu làm cho cô sinh ra nghi ngờ với tình yêu của anh, cũng không sao, hai người bọn họ tương lai cuộc sống còn dài, dù anh có phải quẩn chặt lấy cô cả đời, làm cho cô tin tưởng vào tình yêu đó, anh cũng không hối tiếc. (em ước... -.-)

Anh sẽ khôi phục hết thấy diện mạo nguyên thủy của mình, không có có nói dối cũng không lừa gạt, chỉ có nhiệt tình cùng thành thực mà thôi.

Chỉ cần thẳng thắn giải tỏa khúc mắc, bọn họ nhất định có thể hạnh phúc cả đời.

Đột nhiên có cảm giác trong đầu mình đã sáng tỏ như trăng giữa trời mây mù đã tan, Khuê Thú Chi trong lòng tràn đầy tin tưởng từ ghế salon đứng dậy, chuẩn bị chủ động tích cực giải thích, dẹp bỏ sự bị động tiêu cực mà chờ đợi sự trừng phạt từ cô.

Nhưng khi vừa mới đứng lên, trong bụng lại truyền đến một trận co rút quặn đau, làm cho anh cả người như nhũn ra.

Tại sao có thể như vậy?

Nghi vấn mới nổi lên trong lòng xong, cơn đau nhức quặn ruột thứ hai lại lần nữa đánh úp tới làm anh không khỏi nhăn mày, nhắm phía toilet xông tới.

Sự yên lặng ở phòng ngoài làm Vu Hàn cau chặt chân mày, hoài nghi rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì ngoài đó? Chẳng lẽ anh một chút cũng không để ý hay khinh thường trước quyết định của cô sao? Hay là kỳ thực anh đang làm cái gì đó đặc biệt ở bên ngoài, cố ý muốn làm cô bất ngờ để cô nguôi giận, cầu xin sự tha thứ của cô?

Vu Hàn khẽ thở dài một hơi.

Thật ra thì cô cũng không phải là rất tức giận gì cho cam, chẳng qua là cảm thấy có chút mờ mịt, có chút không xác định được, còn có một chút cảm giác buồn bực cùng cảm tức không nói ra được mà thôi.

Anh làm cho cô cảm thấy mình ngu ngốc, quả thực rất ngu ngốc!

Cô chán ghét việc bản thân bị đùa bỡn, cho dù đối phương có cố ý làm vậy hay vô tình cũng như nhau mà thôi.

Nhưng nếu là Khuê Thú Chi, thật sự làm cô muốn tức giận cũng không tức giận nổi, nếu không nói tới việc anh có gì đó lừa gạt cô, mọi thứ còn lại anh đối với cô chỉ có cực sùng cùng yêu thương hết mực, cơ hồ sắp đạt tới mức cả thần tiên cũng phải ghen tỵ.

Cho dù không thích đăng ten và màu hồng phấn, nhưng bởi vì cô thích, tất cả gian phòng đều bị cô bày trí như nhà búp bê Barbie anh cũng không có chút gì oán thán, thậm chí còn tự tay phụ giúp cô trang hoàng.

Cho dù bụng đã đói đến sôi ục ục thành tiếng, vì chờ cô hoàn thành món ăn ưng ý, phải nhịn đói đến ba tiếng đồng hồ, kết quả phải ăn đồ ăn làm sẵn đút trong lò vi sóng, anh cũng không than thở một câu.

Bất kể cô muốn cái gì, anh cũng sẽ thay cô tìm được, mua được, làm được. Bất kể tâm tình của cô rầu rĩ không vui thế nào, anh cũng đều nghĩ ra mọi biện pháp làm cô nở nụ cười tươi rạng rỡ trở lại.

Anh đối với cô sùng ái cơ hồ có thể nói là cực độ, vì vậy cũng làm cô bất tri bất giác ngày càng thật lòng yêu anh hơn, nhưng mà ——

Phịch!

Bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm giống như có người nặng nề ngã xuống ghế salon, hơn nữa mơ hồ còn có tiếng rên rỉ truyền tới.

Anh ta rốt cuộc làm cái gì ngoài đó thế không biết? Chẳng lẽ không cẩn thận đá trúng cái gì té ngã đi! Quên đi, dù sao té ngã cũng không chết người, không cần để ý tới anh ta.

Tiếng rên không dứt bên tai làm cho Vu Hàn không nhịn được nữa xuống giường, xoay người tiến ra cửa, vịn tay nắm mở nó ra.

Vừa đi ra khỏi phòng, đã nhìn thấy Khuê Thú Chi vẻ mặt trắng bệch, trán đổ mồ hôi đầm đìa, hai mắt anh nhắm nghiền nằm trên ghế salon rên khẽ, cô khiếp sợ chạy nhanh đến bên cạnh anh.

"Ông xã?". Cô đưa tay lay nhẹ anh, trên mặt tràn đầy lo lắng cùng sợ hãi.

Nghe thấy thanh âm của cô, Khuê Thú Chi suy yếu mờ hai mắt ra.

"Anh làm sao vậy?".

"Anh đau bụng quá". Giọng anh yếu ớt trả lời.

"Đau bụng?". Câu trả lời nằm ngoài dự đoán của Vu Hàn, làm cho cô ngây ngốc vài giây.

Thấy cô rớt cuộc cũng nguyên ý ra khỏi phòng, Khuê Thú Chi cho dù thân thể vạn phần khó chịu, vẫn không muốn bỏ qua cơ hội muốn giải thích với cô.

Chương 5.2

"Tiểu Hàn, anh... có chuyện muốn nói với em...". Anh giãy giụa từ ghế salon ngồi dậy, suy yếu nhìn cô mờ miệng, nhưng vừa dứt lời, một trận đau bụng kịch liệt lại làm cho anh đau đến nỗi ngã xuống ghế salon, mồ hôi lạnh trên khuôn mặt rồi rã trượt xuống.

"Anh rớt cuộc làm sao vậy? Tại sao lại bị như vậy?". Vu Hàn bối rối nhìn anh.

"Anh muốn nói với em là...".

"Anh phải tới bệnh viện ngay". Cô nhanh chóng lắc đầu, hốc mắt bởi vì lo lắng mà đỏ lên. "Anh có đứng lên được không? Anh phải ráng giúp em, một mình em không có cách nào chuyển anh đi được".

"Tiểu Hàn, anh có lời...".

"Anh làm ơn đừng có nói gì hết!". Cô bối rối cắt đứt lời anh, cố hết sức đỡ anh từ ghế salon đứng dậy, thấy anh ngay cả sức đứng thẳng cũng không có, cô không nhìn được rơi nước mắt.

"Tại sao lại bị thế này, không phải sức khỏe anh đang tốt lắm sao? Tại sao lại thế này? Rớt cuộc xảy ra chuyện gì, anh có phải sinh bệnh gì rồi giấu diếm, không nói cho em biết không hả?". Cô nước mắt rơi như mưa, đối với anh bây giờ vừa đau lòng vừa tức giận.

Anh rớt cuộc che giấu cô bao nhiêu chuyện, rớt cuộc có xem cô là bà xã anh không, rớt cuộc có biết là cô ghét nhất bị giấu giếm lừa gạt không, càng chán ghét cảm giác sợ hãi không làm rõ được trong tình huống này.

Anh trong vòng một ngày muốn chọc cho cô điên lên tột độ, hù dọa cô bao nhiêu lần mới cam tâm đây?

Nhìn cô đột nhiên rơi nước mắt, Khuê Thú Chi giật mình, cả người hoảng lên.

"Tiểu Hàn... Em làm sao vậy, tại sao lại khóc? Đừng khóc, đừng khóc...". Anh một tay luống cuống an ủi cô, một tay ghì ở bụng ngăn cảm giác không thoải mái đang ngày một nghiêm trọng hơn.

Đau bụng chết tiệt! Trước đây dù cho có bị đạn bắn trúng, dao đâm vào cũng không khó chịu tột cùng vậy nha! Đây rớt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Rõ ràng một giây trước vẫn đang ăn cơm hộp ngon lành, một giây sau liền...

Cơm hộp!

Rớt cuộc anh đã biết vấn đề nằm ở đâu.

"Vì sao em khóc ư? Điều không phải do anh làm hại em sao!". Cô không nhìn được tức giận đưa khuỷu tay huyếch nhẹ anh một cái, trong nháy mắt anh lại ngã nằm xuống trên ghế.

"Ông xã!". Cô kinh hoàng kêu to, nước mắt lần nữa rào rào rớt xuống. "Anh rớt cuộc bị làm sao? Không cần làm em sợ như vậy có được không?".

"Shhh, anh không sao, chỉ là ăn trúng đồ thiêu mà thôi". Lau nước mắt trên mặt cô, Khuê Thú Chi miễn cưỡng cười trấn an cô.

Bất kể là ăn trúng đồ thiêu, hay là ngã bệnh đi nữa, cô chỉ biết là anh phải lập tức chạy chữa mới được.

Vu Hàn dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, tự nói với mình bây giờ không phải là lúc khóc, cô phải lập tức đưa anh đến bệnh viện, vì sắc mặt anh không chỉ tái nhợt, còn mồ hôi lạnh, thân thể anh còn giống như đang chịu đựng thống khổ, cả người cũng cuộn lên.

"Ông xã, đi nào, cố gắng chịu đựng, em đưa anh đi bệnh viện". Đem cánh tay anh vắt lên bả vai mình, cô dùng tay kia vòng qua ôm lấy anh, cố gắng đỡ anh từ ghế salon từng bước từng bước tiến ra cửa.

Đến phòng cấp cứu truyền nước biển, uống thuốc nghỉ ngơi một lúc, Khuê Thú Chi vẻ mặt tái nhợt từ từ khôi phục một ít sắc hồng, cả người thoát nhìn tuy rằng vẫn còn yếu, nhưng so với bộ dáng đáng sợ lúc trước thì đỡ hơn nhiều.

Vu Hàn bắt gác thờ dài một hơi, tâm trạng đang bị treo ngược giữa không trung cũng được thả lỏng.

Nghe thấy tiếng thở dài của cô, Khuê Thú Chi vốn tạm nhắm mắt nghỉ, chậm rãi mở mắt ra.

"Thật xin lỗi". Giọng anh khàn khàn.

"Anh thấy sao rồi? Có đỡ hơn chút nào không? Bụng còn đau không?". Thấy anh mở mắt, Vu Hàn lập tức quan tâm hỏi han. Cô còn tưởng anh đang

ngủ.

"Tốt hơn nhiều rồi". Khuê Thú Chi khẽ gạt đầu một cái, biểu hiện trên mặt mệt mỏi cùng có lỗi. "Thực xin lỗi, đã dọa em, làm em lo lắng".

Vu Hàn lắc lắc đầu.

"Anh hôm nay đã ăn cái gì? Sao đột nhiên lại viêm dạ dày cấp tính chứ?". Vấn đề này cô nghĩ mãi không ra.

"Em làm com hộp cho anh, sao không nói cho anh biết?". Anh nhìn cô thật sâu, nhẹ giọng hỏi.

"Com hộp?". Vu Hàn ngờ ngác, sau đó tròn to hai mắt. "Anh làm sao biết em làm com hộp? Hay là vì anh ăn com hộp đó nên mới bị đau dạ dày cấp tính phải không?". Cô bị đá kích lớn, từ đầu, cô hoàn toàn không nghĩ mình đã hại anh bị như vậy!

"Cái đó là lỗi của anh, chính mình biết rõ com bên trong hộp đã thiu còn có ăn". Thấy cô đáy mắt tự trách anh nhanh chóng giải thích.

"Vì sao?". Vu Hàn khó hiểu nhìn anh. "Vì sao biết rõ nó đã thiu anh còn ăn?". Cô phát hiện bản thân thật sự càng lúc càng không hiểu được anh.

Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ có một lý do duy nhất. "Vì đó làm com em đã làm cho anh".

Lòng cô cảm động sâu sắc, Vu Hàn thấy mũi cay cay, hốc mắt phỉm đỏ.

"Sao anh lại vậy chứ?". Cô vừa khóc vừa hỏi, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống.

"Tiểu Hàn?". Vừa thấy cô rơi lệ, Khuê Thú Chi khẩn trương lập tức từ giường bệnh ngồi dậy, không chút nghĩ ngợi ôm cô vào lòng. "Thật xin lỗi em, anh thật không cố ý muốn dỗi gạt em, chỉ là anh không biết phải giải thích cho em hiểu công tác của anh là gì, nên mới phải nói dối. Anh không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của em, không muốn làm em thất vọng mà bỏ anh đi".

"Anh thật rất quá đáng, rất quá đáng". Cô vừa khóc thút thít, vừa giãy giụa.

"Anh xin lỗi, anh xin lỗi". Trừ việc giải thích, anh không biết mình còn có thể nói cái gì.

"Anh làm sao có thể lừa gạt em, làm tổn thương sự tín nhiệm của em, làm em do dự không biết phải làm sao lúc này, dùng phương thức này làm tâm tình của em không kiên quyết được, sao anh có thể làm vậy chứ?". Cô khóc nức nở đầm thềm thụp vào ngực anh.

"Anh xin lỗi".

"Anh sao có thể làm vậy chứ?". Cô dùng sức đánh anh.

Anh ngoại trừ ôm chặt cô, để cho cô trút giận ra không biết làm gì hơn.

"Anh tưởng rằng mình ăn com hộp em làm, em liền tha thứ cho anh sao? Anh tưởng rằng mình vì ăn com mà sinh bệnh, em liền mềm lòng sao? Anh cho rằng anh làm như vậy, em sẽ không tính sổ với anh chuyện anh gạt em sao? Làm sao anh có thể gian trá như vậy, dùng cách này thử em, anh làm sao có thể?!"

"Anh yêu em". Anh thâm tình hạ giọng.

"Anh đáng giận!". Cô đánh anh.

"Anh yêu em".

"Anh là đồ hỗn đản!". Cô càng dùng sức đánh anh hơn.

"Anh yêu em".

"Anh... anh thật sự rất quá đáng, rất đáng hận, đáng chán, luôn tự cho là mình đúng, rất—".

"Rất yêu em". Anh ngắt lời cô, ôn nhu đưa mắt nhìn cô. "Mặc dù anh chưa từng nghĩ đến việc dùng khổ nhục kế để làm em mềm lòng, thậm chí làm em tha thứ cho chuyện anh lừa dối em, nhưng nếu như khổ nhục kế thật sự có tác dụng, đừng nói đến viêm dạ dày cấp tính, cho dù muốn anh ra cửa xe đụng phải bê đầu chảy máu, anh cũng không tiếc". Về thật tình mà kiên quyết, ánh mắt ôn nhu mà thâm tình.

Cô bỗng nhiên cứng đờ cả người, ngược đôi mắt long lanh trong sáng đầy nước lên, nghiêm nghị cảnh cáo anh. "Nếu anh thật sự can đảm làm cái trò ngốc đó, em cả đời sẽ không để ý đến anh nữa, anh có nghe không?".

Một dòng suối ấm áp chảy trong lòng Khuê Thú Chi, làm ấm nổi bất an trong lòng anh. Cô là đang để ý đến anh, quan tâm đến anh, thương anh, thật tốt quá!

"Anh nghe rồi". Anh không kiềm chế được mỉm cười, bàn tay ôn nhu thay cô lau nước mắt trên khuôn mặt.

Ánh mắt của anh thâm tình, động tác mềm nhẹ, mỗi một ngụm khí hít vào thở ra phảng phất muốn cô biết anh yêu cô rất nhiều. Vu Hàn mềm lòng, cũng hết giận.

"Anh truyền nước hết rồi, để em đi gọi y tá". Cô ôn nhu nói với anh.

Khuê Thú Chi gạt đầu, buông tay cho cô rời đi.

Chương 5.3

Chỉ chốc lát sau cô quay trở về cùng y tá.

"Bác sĩ nói anh có thể về nhà nghỉ ngơi. Em đến quầy giúp anh đóng phí và lấy thuốc, anh chờ em một chút nhé". Nói xong, cô cầm lấy túi xách lần nữa xoay người rời đi.

Y tá nhanh chóng thay anh rút kim truyền tra, thông báo một vài điều cần chú ý xong, liền rời khỏi phòng.

Khuê Thú Chi mang giày vào, ngồi trên giường bệnh tiếp tục đợi, vẫn không thấy Vu Hàn trở lại. Đang định đứng dậy đi tìm cô, di động cô bỏ quên lại đột nhiên vang lên. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua thì thấy trên màn hình hiện là mẹ cô đang gọi.

Sao lại vừa khéo thế, anh vừa lúc cũng có chuyện muốn nói với ba mẹ vợ.

Anh cầm lấy điện thoại, nhấn nút trả lời, bước ra khỏi phòng cấp cứu.

Vu Hàn đóng viện phí xong, lấy thuốc, trở lại phòng cấp cứu thì không thấy Khuê Thú Chi đâu.

Anh đi đâu rồi? Cô tìm kiếm trong phòng cấp cứu một vòng, vẫn không tìm thấy bóng anh đâu, quyết định ra ngoài phòng tìm tiếp.

Kết quả, cô vừa mới bước ra khỏi phòng liền thấy anh đang đứng dựa vào tường, xoay lưng về phía cô, đang nói chuyện điện thoại.

Cô bước về phía anh.

"Ba, con nghĩ nên nói hết sự thật cho Tiểu Hàn biết".

Cô nghe vậy đột nhiên dừng bước chân, trong lòng 'thịch' một tiếng. Nhìn bóng lưng của anh, cô hoài nghi suy đoán sự thật là cái gì?

"Đừng, con biết cô ấy sẽ rất tức giận, nhưng chuyện này cũng không còn cách nào khác, không phải sao? Thay vì để cô ấy phát giác ra, không bằng chúng ta nhận lỗi trước, như vậy còn có cơ hội được tha thứ". Không chú ý đến sự xuất hiện của cô, anh vẫn tiếp tục nói vào điện thoại.

Anh rốt cuộc đang nói cái gì? Chúng ta? Cô mới vừa nghe anh gọi 'ba', người ở đầu dây bên kia là ba sao? Anh và ba hai người đang che giấu cô chuyện gì? Vu Hàn càng nghe càng thấy khả nghi.

"Để cho mẹ nói với Tiểu Hàn sao?".

Mẹ cũng tham gia vào chuyện này? Cô không khỏi tròn tròn hai mắt.

"Con không muốn phiền đến mẹ, huống chi con thấy chuyện này nên để con nói rõ với cô ấy tốt hơn".

Ba mẹ và anh... Bọn họ rốt cuộc đang giấu cô chuyện gì???

Không lẽ bệnh của anh không chỉ đơn thuần là viêm dạ dày, mà còn nặng hơn những bệnh nhân khác sao? Không lẽ ung thư dạ dày? Hay ung thư đường ruột?

Sắc mặt cô trong nháy mắt trở nên tái nhợt, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng. Nếu như bệnh của anh nghiêm trọng đến thế, bác sĩ trong phòng cấp cứu cũng phải phát hiện rồi báo cho cô chứ? Hơn nữa quan trọng nhất là, trừ hôm nay ra, cô không cảm thấy anh có điểm nào giống bệnh nhân cả. Vu Hàn, người không nên hù dọa bản thân.

"Nói cho cô ấy thế nào? Thành thật mà nói con cũng không biết nữa...". Ngực khí của anh có chút buồn rầu.

Vu Hàn nhú chặt chân mày nhìn anh. Chẳng lẽ ngoài chuyện công việc, anh còn gạt cô chuyện khác sao? Hơn nữa ba mẹ cũng tham dự vào chuyện này? Bọn họ rốt cuộc là...

"Tìm vài cơ nói dối, không nên kể hết đầu đuôi cho cô ấy nghe sao? Cha, con không muốn lừa gạt Tiểu Hàn nữa, mới định kể hết cho cô ấy nghe mọi chuyện. Cha nói con tìm cơ, không phải là lại lừa gạt cô ấy sao?".

Nói dối? Anh quả nhiên có chuyện giấu giếm cô.

Cô cảm giác mình hẳn phải nên tức giận mới đúng, không nghĩ khéo miệng lại bất giác nhếch lên. Anh nói là không muốn lừa gạt cô nữa... Coi như anh còn có lương tâm!

"Con biết, nếu như nói cho cô ấy biết con chính là Tiểu Thú mà cô chết cô ấy cũng không chịu lấy kia, cô ấy nhất thời vì xúc động mà gả cho con, tất cả đều là do chúng ta bày ra, có khả năng cô ấy sẽ điên tiết lên, cả đời này không tha thứ cho con nữa...".

Nụ cười trong nháy mắt cứng lại, Vu Hàn hai mắt tròn xanh, trong đầu một mảnh rối loạn khó có thể tin hết thấy những gì đang xảy ra.

Anh ta nói gì?

Anh ta rốt cuộc vừa mới nói gì?

Tiểu Thú? Anh ta nói anh ta là Tiểu Thú? Cái người tưởng chết mà vẫn sống... Khoai tây đại ca sao?!

Này là thật?

Anh ta còn nói sở dĩ mình gả cho anh ta, tất cả đều do ba người bọn họ bày mưu?

Ba người? Là nói anh ta cùng ba mẹ mình sao?

Bọn họ... Anh ta rốt cuộc nói gì thế? Là đang nói thật sao?

"Ba, con dĩ nhiên lo lắng, cũng sợ hãi nữa, nhưng mà...". Khuê Thú Chi đột nhiên im miệng.

Anh lo Vu Hàn chạy đến tìm mình, anh quay lại liếc nhìn vào trong cửa phòng cấp cứu, không nghĩ tới cô đã đứng đằng sau lưng từ lúc nào, vẻ mặt kinh hãi, vô cùng ngạc nhiên trừng trừng nhìn anh.

"Tiểu Hàn...". Anh đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, tay cầm điện thoại di động chậm chạp hạ xuống.

"Anh mới vừa nói những thứ đó là có ý gì?". Cô vẻ mặt mờ mịt nhìn chòng chọc anh, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, trống rỗng.

Cô quả nhiên đã nghe thấy hết!

"Chúng ta về nhà trước rồi hẳn nói được không?". Anh cẩn thận hướng cô ôn nhu cầu xin, thử nắm tay dắt cô đi, nhưng lại bị cô hung hăng hất ra.

"Tôi đang hỏi anh nói những thứ đó là có ý gì?". Vu Hàn hai mắt một cái chớp cũng không có, neho mắt nhìn chăm chăm vào anh, lần nữa hỏi.

"Tiểu Hàn, chúng ta về nhà rồi nói được không?". Trong mắt anh từ từ hiện lên lo lắng cùng bối rối.

"Cái gì mà 'Tiểu Thú mà cô chết cô ấy cũng không chịu lấy'?".

"Tiểu Hàn...".

"Cái gì mà 'cô ấy nhất thời vì xúc động mà gả cho con, tất cả đều là do chúng ta bày ra'?".

"Anh...".

"Anh còn muốn giấu giếm lừa gạt tôi bao nhiêu thứ nữa? Còn muốn đem tôi ra làm con ngựa mà đùa bỡn bao lâu nữa anh mới hài lòng? Nói cho tôi nghe!".

Cô lớn tiếng ép, cô cảm giác không biết mình đang tức giận, thất vọng, thương tâm hay là tuyệt vọng nữa.

Thì ra hơn hai tháng qua, cô vẫn đang sống trong một lời nói dối vĩ đại hoàn mỹ, anh, cô, còn có cả ba mẹ nữa.

Thì ra cô vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh làm một con cò, đi đông đi tây toàn bộ đều không thể tự quyết định.

Bọn họ... Bọn họ làm sao có thể đối xử với cô như vậy? Làm sao có thể???

Nhìn vẻ mặt mờ mịt, tái nhợt, không biết làm sao, mơ hồ còn lộ ra một chút bất đắc dĩ của anh, lửa giận trong cô tựa như núi lửa phun trào không thể kìm nén, nháy mắt từ trong lòng tràn ra.

"Tôi hận anh!". Cô đem gói thuốc trên tay, túi xách toàn bộ ném về phía anh.

Không nghĩ tới cô đột nhiên làm vậy, mặt Khuê Thú Chi bị ném trúng (ya-hô!), lại thấy cô tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, dùng sức ném về phía anh—

"Tôi hận anh!".

Tròng mắt lóe lên, cái trán đau xót, anh trong đầu trống rỗng quay về phía chiếc nhẫn ném trúng trán mình rơi xuống đất. Đó là nhẫn cưới của hai người bọn họ, cô tháo ra ném vào anh là có ý gì? Bọn họ hết rồi sao? Cô muốn ly hôn với anh sao?

Chiếc nhẫn đáng thương cô độc nằm trong một góc tối như mực trên sàn nhà, ánh kim vẫn sáng lấp lánh như cũ. Anh nhìn nó không chớp mắt, tiến về trước khom lưng nhặt nó lên, lần nữa nhìn về phía cô, nhưng bóng dáng cô đã sớm biến mất!

"Tiểu Hàn?"

Cô ở đâu? Anh bối rối xoay người tìm kiếm, người đến người đi trên hè phố đông đúc, xe cộ đan xen như mắt cừi nhưng bóng dáng của cô vẫn không thấy đâu.

"Tiểu Hàn!—". Anh đứng ở đầu đường, hét lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Chương 6.1

Năm tháng sau—

Bởi vì mang thai nên ngủ nhiều, Luru Dur* vẫn ngủ thẳng đến sau mười hai giờ trưa mới bị ông xã Khương Khắc gọi điện đánh thức để hẹn ăn cơm. Cô sửa soạn lại áo quần, đeo túi xách lên vai, đứng trước cửa thang máy chờ hơn mười phút, vẫn không thấy thang máy chạy lên.

Thang máy này không lẽ bị hư?

Thân là bà chủ của nhà trọ tám tầng, cô không khỏi nhíu mày đoán lầy.

Đưa tay nhấn thang máy đi lên tầng khác, muốn thử xem có thật là nó hư rồi không. Nếu quả thật bị hư, cô phải lập tức kêu người đến sửa.

Nhìn số tầng trên bảng điện tử vẫn không nhúc nhích, Luru Dur đang định lấy di động ra gọi, bảng số lại đột nhiên thay đổi, từ B (Basement – tầng hầm) nhảy lên số 1. Sau đó cửa thang máy trước mặt cô chậm rãi mở ra.

"Thật xin lỗi, cô muốn lên tầng trên sao? Có thể chờ một chút nữa được không?". Người trong thang máy nhìn cô cười áy náy.

"Được, không sao đâu". Luru Dur ngây ngốc, gật gật. Cửa thang máy chậm rãi đóng chặt lại.

Cô nhìn thấy số trên bảng điện tử lại nhảy lên "5" rồi ngừng lại.

Tầng năm sao?

Nhà trọ tám tầng không phải là đã cho thuê hết rồi sao? Làm sao lại có người mới chuyển đến?

Lòng cô tràn ngập nghi ngờ, cảm giác mình là chủ thuê nhà mà còn rất lơ mơ, thậm chí ngay cả người thuê phòng của mình, khi nào chuyển tới khi nào rời đi cũng không biết, thật là bực mình!

Không muốn lãng phí thời gian chờ thang máy, cô xoay người bước xuống cầu thang bộ. Khi cô xuống tới tầng hầm, xe của ông xã đã đợi sẵn ở đó.

Khi nhìn thấy bà xã cục cưng (nguyên văn đấy nhé) bước từ trên cầu thang xuống, Khương Khắc kinh ngạc bước xuống xe đi về phía cô.

"Sao em không đi thang máy?"

"Khương Khắc, có phải em vô trách nhiệm lắm không?". Luru Dur ngẩng đầu lên, ông nói gà bà lại trả lời vịt.

"Tại sao đột nhiên em lại nói vậy?". Khương Khắc có chút giật mình sững sờ hỏi. Đây là chứng u buồn trước khi sinh sao? Nhưng cô ấy mới mang thai có một tháng thôi mà.

"Lúc trước đôi khách trong tầng bảy, em đã không biết gì, giờ ngay cả tầng năm cũng đổi người khác, em cũng không biết gì nốt. Anh nói thử xem, có phải em là chủ nhà mà rất vô trách nhiệm không?". Cô về mặt suy sụp nhìn anh.

Hóa ra cô buồn chuyện này!

"Khách mới trong tầng năm là người quen biết anh, cũng là anh xin luật sư Trần giúp sắp xếp vào ở trong nhà trọ tám tầng này". Anh mỉm cười dặt tay cô

về phía xe hơi.

"Người quen của anh, anh sắp xếp sao?". Luru Dư về mặt ngạc nhiên, trừng mắt nhìn anh. "Người đó là nữ sao?".

"Nữ cái gì chứ?".

"Người anh quen rồi sắp xếp cho ở trong tầng năm, là một người nữ có đúng không?".

"Là nam". Khương Khắc nhanh chóng nói, nhưng ngay sau đó không nhận được nhủi mày. "Sao em lại nói thế?".

"Nam sao?". Luru Dư ngơ ngác. "Tâm thần của anh ta không bị làm sao chứ?".

"Hơ, sao em hỏi vậy?".

"Bởi vì anh ta đem đến toàn đồ gắn đăng ten, lại còn màu hồng phấn nữa".

Khương Khắc kinh ngạc há hốc mồm, nói không ra lời một hồi lâu. Anh không thể nào tưởng tượng nổi tên Satan Khuê Thú Chi kia lại xài đồ đăng ten màu hồng phấn, cảnh đó thật sự vừa quá buồn cười vừa có phần đáng sợ nữa nha...

"Cái đó đại khái là có nguyên nhân đặc biệt, anh có thể đảm bảo tâm thần anh ta hoàn toàn bình thường". È hèm... Chắc là vậy đi.

Khương Khắc vừa nói vừa đỡ bà xã ngồi vào trong xe, sau đó đi vòng ra trước ngồi vào tay lái, hai vợ chồng chậm rãi tiến đến nhà hàng, cùng nhau ăn trưa.

Đêm tối gió lớn, thang máy lặng lẽ lên tầng tám, một người đàn ông cao lớn lẳng lẳng đi ra.

Động tác của anh nhẹ nhàng, bước đi lặng yên không một tiếng động, đứng trước cánh cửa nhôm khắc hoa văn ở tầng tám, hơi do dự một giây đồng hồ, từ trong túi liền lấy ra một vật kim loại lóe sáng, cắm nó vào lỗ khóa cửa lớn, vặn lên xuống trái phải mấy cái, trong cửa lớn liền phát ra một tiếng 'rắc', vốn đang khóa liền mở ra. Kỹ năng phá khóa của anh vẫn dễ dàng hành động như trước, một chút khó khăn cũng không có.

Vặn tay nắm xuống, anh không một tiếng động nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào trong nhà xong liền lẳng lẳng đóng cửa lại, khóa trái.

Bên trong nhà một mảnh tối đen, chỉ có ánh sáng le lói hắt vào từ bên ngoài cùng với ngọn đèn bàn mờ mờ, nhưng ngay cả như vậy, vẫn không ảnh hưởng đến động tác thành thực, nhanh chóng của người đàn ông này, cứ như đang ở trong nhà mình mà tiến quân thần tốc về mục tiêu của anh.

Đi tới trước một căn phòng ngủ trong nhà, anh hít sâu một hơi, nhẹ nhàng xoay tròn tay nắm đẩy cửa đi vào, hương thơm anh quen thuộc mọi khi lập tức xông vào mũi.

Chính là mùi hương này, mùi hương của cô, mùi hương anh vẫn luôn nhung nhớ.

Khuê Thú Chi không nhận được hít một hơi thật sâu. Anh thật sự nhớ mùi hương này, nhớ đến cả người như muốn phát điên lên.

Suốt năm tháng lẻ ba ngày qua, từ lúc cô rời khỏi phòng cấp cứu trong bệnh viện đến nay, một tin tức cũng không có, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Anh không lập tức đi tìm cô, bởi vì anh cảm thấy cô đang cần một ít thời gian để tĩnh lặng suy nghĩ.

Nhưng đã qua ba ngày mà vẫn không tìm được hay nghe được liên lạc gì từ cô đến bạn bè thân thích, anh bắt đầu hối hận.

Ở Đài Loan đông đúc này mà muốn tìm một người, không khác gì mò kim đáy bể, hơn nữa cấp trên đột nhiên giao cho anh một vụ án giết người khó giải quyết, đúng là họa vô đơn chí, làm việc đến sứt đầu mẻ trán, anh căn bản không có thời gian đi tìm bà xã yêu mến của mình.

Cũng may, khi kiên nhẫn của anh đã đụng tới giới hạn, vụ án rối cuộc cũng điều tra và giải quyết xong, anh liền hao hết tâm sức vạn khổ tìm được cô.

Chương 6.2(18+)

Cô mặc áo ngủ hở một vùng vai, đường cong trên cơ thể lượn sóng, mái tóc xoăn nhẹ nhàng như tóc búp bê, đen bóng như tơ lụa mềm mại xỏa ra trên gối nằm, làm cho người ta ngửa ngáy tay chân, không nhận được muốn đưa tay sờ thử xem nó mềm mượt thế nào.

Đèn đêm dịu dịu chiếu vào khuôn mặt đang ngủ trắng nõn nà của cô, hơi thở đều đặn, chiếc chăn mỏng kéo ngang hông, áo ngủ mỏng manh cuộn sóng trên những đường nét cơ thể, ôm sát lộ ra đường cong hoàn mỹ, sự hồn nhiên thường ngày lập tức bị thay bằng sự gợi cảm chết người. Khuê Thú Chi cảm giác dục vọng trong người nhanh chóng dâng lên.

Nhìn cô, hô hấp của anh ngày càng trầm thấp, dồn dập, sắp không khống chế bản thân được nữa.

Anh muốn cô, muốn yêu cô, muốn ôm cô, muốn vui mình thật sâu vào cơ thể cô, một lần nữa cảm nhận được sự run rẩy cùng sự tồn tại của cô.

Anh cần chứng minh mãnh liệt rằng đây không phải là một giấc mơ!

Không do dự nữa, anh nhanh chóng bỏ đi tất cả trói buộc trên người, nhẹ nhàng tiến lên giường, ôm hôn cô.

Giấc mộng quá nhiều làm cho Vu Hàn bất giác rên khẽ một tiếng, xoay người tìm tư thế thoải mái hơn để ngủ, nhưng cái quá nhiều đáng ghét kia cũng theo sát cô như hình với bóng, làm cho cô càng khó chịu hơn.

Gần đây vì bé Tiểu Cương con nuôi của Khúc Thiên phưu thuật nằm viện, làm cho quán ăn dưới tầng trệt của Thiên tử cơ hồ dựa hết vào sự chống đỡ của một mình cô, bận đến nỗi suốt chút nữa cô đã la hét xin cứu mạng, mỗi ngày về nhà sau khi tắm xong, việc duy nhất có thể làm là lăn ra ngủ. Ngay cả như vậy, cô vẫn có cảm giác mệt mỏi không ngủ đủ.

Mệt mỏi quá, buồn ngủ quá, rốt cuộc là con rùa đen chết tiệt nào đang chạy tới quấy rầy giấc ngủ của ta thế hả?

Cô mở mí mắt nặng trĩu ra, ánh mắt nặng trĩu mê man nhìn bóng đen đang che trên người cô.

Không biết có phải chưa tỉnh ngủ hay không mà sao mùi hương quen thuộc nơi chóp mũi kia làm cô lơ lửng cảnh giác, một chút sợ hãi cũng không có.

"Ai đó?". Cô khàn khàn hỏi.

"Tiểu Hàn...". Bóng người kia nhẹ nhàng bám tên cô.

À, là anh. "Ông xã?".

"Tiểu Hàn". Tiếng than nhẹ nhàng theo một nụ hôn nóng bỏng, làm cho cô bất giác nhắm mi mắt nặng trĩu lại, thoải mái rên khẽ.

Cô đang nằm mơ sao? Nằm mơ rằng mình không có trốn nhà đi, hạnh phúc vẫn quanh quẩn bên người cô?

Bàn tay quen thuộc của anh vuốt ve mon tron từng tấc da thịt nhạy cảm của cô, mùi hương quen thuộc của anh tràn ngập nơi chóp mũi cùng môi cô.

Anh xoa nắn hai nụ hoa đầy đặn màu hồng phấn trước ngực cô, đùa giỡn nơi nhạy cảm giữa hai chân cô, làm cho cô không tự chủ được yêu kiều kêu lên thành tiếng, cong người áp sát vào anh.

Trời ạ, cô nhớ cảm giác được ở cùng một chỗ với anh, được hợp làm một với anh...

"Ah...". Cảm giác ngập tràn đột ngột làm cô không nhận được kêu lên.

Ah, cô thật đang mơ sao? Cảm giác ngập tràn này, đụng chạm này vừa chân thật vừa khó nhận...

Cô với tay ôm chặt lấy anh, rên rỉ càng lúc càng dâng cao, cảm giác kích thích khó mà nhận được.

Trời ạ, cô sắp không thở được nữa, thật chỉ là một giấc mơ thôi sao?

"Đủ rồi...". Cô không nhận được rên rỉ cầu xin tha thứ, nhưng những va chạm mãnh liệt trong cơ thể vẫn không dừng, ngược lại càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

A, trời ạ —

Một cảm giác trời đất quay cuồng bỗng nhiên chiếm lấy cô, làm cho cô nhận không được cong người thét lớn, thân thể mềm mại từ căng thẳng đột nhiên xụi lơ, run rẩy kịch liệt tiến thẳng đến cao trào.

Tim điên cuồng đập cuối cùng cũng khôi phục lại tần số bình thường, tiếng thở dốc dồn dập cũng chậm lại. Vu Hàn cảm giác toàn thân trống rỗng vô lực, thật giống như mới vừa cùng người khác ân ái cuồng dã.

Thân thể mệt mỏi, ngược lại đầu óc bỗng tỉnh táo. Cô mở mắt ra, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức, muốn biết hiện tại đã mấy giờ rồi, nhưng lại bị khuôn mặt trước mắt dọa đến đột ngột từ trên giường nhảy dựng lên.

"Anh— sao anh lại ở đây?". Cô hai mắt mở thao láo trừng trừng nhìn anh, kinh ngạc kêu lên.

"Bởi vì em ở đây chứ sao". Khuê Thụ Chi thông dong nở một nụ cười đắc ý cùng thỏa mãn.

Vu Hàn tròn mắt lên, không nói nên lời. Bây giờ cô đã hiểu rốt cuộc tại sao cảm giác khi nãy lại "chân thật" đến vậy.

Cô thật sự đã cùng anh ân ái, cảm giác làm sao mà không thật cho được?

A trời ạ! Có phải cô vừa mới kêu gào rất to hay không? Phản ứng rất mãnh liệt hay không? Có phải hay không vừa rên rỉ tên anh ta vừa cuộn chặt lấy anh ta không buông?

Tên chết tiệt này làm sao biết được cô đang ở đây, còn chạy đến đây tìm?

Anh ta làm sao vào được trong nhà? Làm sao bò lên giường cô được???

Anh ta... Anh ta...

Cô thật nhớ anh quá. Nhớ phát điên.

Vu Hàn bất giác ngấm nhìn từng tắc trên gương mặt anh, ánh mắt của anh, mũi của anh, miệng của anh. Bọn họ đã không gặp nhau bao lâu rồi? Năm tháng lẻ ba ngày. Mấy ngày nay cho dù cô có nguyên rửa anh, có thể vĩnh viễn không gặp lại anh nữa, nhưng thật tâm bên trong, không có ngày nào cô không nhưng nhớ anh.

Nếu đã nhớ, sao không quay trở về tìm anh?

Trong lòng cô thường tự hỏi vấn đề đó, nhưng mỗi lần nhắc lại chuyện đã xảy ra, lửa giận trong lòng cô càng bốc lên hừng hực, cuối cùng tự nhiên ý niệm muốn quay trở về trong đầu cũng bay biến mất.

Cái tên chết tiệt lừa gạt cô, treu đùa cô, sao cô còn có thể nhớ hắn chứ? Thậm chí còn muốn quay về bên hắn? Vu Hàn, người đứng là kẻ không có chí khí!

Phần mạnh mẽ quyết tâm trong cô luôn nhắc nhở, luôn cảnh cáo cô không được nghĩ đến anh nữa, nhưng khi phần yếu đuối thiếu chí khí quay trở lại, cô không khỏi bắt đầu nhớ đến anh. Hơn nữa Tiểu Dư có Khương Khắc, Thiên tỷ có Tiêu Tư, cả nhà trọ tám tầng này chỉ có cô là lẻ loi một mình.

Bà chủ nhà trọ Tiểu Dư ban đầu vì tìm bạn trọ ở chung phòng mà quen biết cô cùng Thiên tỷ. Về phần gặp gỡ của Thiên tỷ và cô là sau khi cô cảm phẫn bỏ Khuê Thú Chi ra đi, trong người không có một xu dính túi, không biết làm gì, bụng thì đói, nước mắt thì đầm đìa trên mặt một mình lang thang trên đường, Thiên tỷ mở quán ăn tăng trệt hảo tâm giữ cô lại kết thành chị em tốt.

Nhớ tới tình huống lúc đó, cô bây giờ vẫn còn thấy mất thể diện, vì ngày đó cô ở trước mặt Thiên tỷ trong quán, gào khóc như bà điên, còn chửi ầm lên.

Chưa hết, cô khóc xong, mắng chửi xong, còn ăn uống nhồm nhoàm như sumo Nhật Bản, vừa ăn vừa suy nghĩ cho thông suốt, đợi đến khi trút giận xong, tỉnh táo trở lại mới phát hiện mình không đem theo tiền. (lạy tỷ đó tỷ =.=)

Tình trạng lúc đó thật đúng là không thể chỉ dùng từ "mất mặt" hay "quẫn trí" mà hình dung được, mà người gây ra hết thảy những chuyện đó cho cô còn dám nằm trên giường cô đang tay dạng chân, làm ra bộ dáng hài lòng thỏa mãn.

"Ahhhh!". Cô đột nhiên la chói tai, dọa Khuê Thú Chi kêu to một tiếng.

"Làm sao?". Anh bật dậy hỏi.

Cô không nói lời thứ hai, đưa tay đẩy anh lọt xuống giường, trong nháy mắt ngã chổng vó dưới sàn.

"Đáng chết!". Khuê Thú Chi thấp giọng mắng, nhanh chóng từ trên sàn nhà đứng lên. "Tự nhiên đẩy anh?". Anh nhú chặt chân mày hỏi.

"Ai bảo anh nằm lên giường của tôi?". Cô bùng bùng giận trừng mắt.

Khue Thú Chi tròn mắt vừa chuyển, cười "du côn". "Em là bà xã anh, không nằm lên giường em còn nằm lên giường ai?".

Anh nói xong lại muốn bò lên giường, bị Vu Hàn hung hãn đập một cái rớt xuống.

"Không cho phép anh lên!". Cô lớn tiếng quát.

"Tại sao? Ông xã nằm lên giường bà xã là việc rất ư bình thường nha? Tại sao anh không được nằm?". Anh lớn tiếng kháng nghị. (mặt dày kinh người!)

"Ai là bà xã của anh?".

"Không phải em sao? Vu Hàn, Tiểu Hàn Hàn của anh". Anh cố ý gọi tên nàng thật thân mật, nói xong lại lén lút muốn bò lên, bị cô đập cho cái nữa lại rớt xuống đất.

"Tôi trả nhẫn cho anh rồi". Cô lạnh lùng nói.

"Có trả sao?". Ánh mắt của anh di chuyển xuống dưới, dừng lại ở ngón tay trên bàn tay phải của cô, không nhanh không chậm mỉm cười nói. "Chiếc nhẫn không phải đang còn ở trên tay em sao?".

Vu Hàn nhanh chóng cúi đầu, chỉ thấy nhẫn cưới không biết từ lúc nào lại trở về trên ngón tay. Cô hối hận nghĩ tới chiếc nhẫn cô ném đi năm tháng lẻ ba ngày trước, tâm tình một mảnh phức tạp, không cần nghĩ cũng biết chiếc nhẫn này là anh thừa dịp cô mơ mơ màng màng đeo lại cho cô.

Nói thật, cô rất vui khi anh đeo nhẫn lại vào tay cho cô, chứng tỏ anh đối với cô, đối với cuộc hôn nhân của bọn họ là thật tình, nhưng cái này không có nghĩa sự thật anh thông đồng với ba mẹ gạt cô, lừa dối cô có thể bỏ qua. Mỗi lần nghĩ về chuyện đó, trong bụng liền phừng phực lửa, hiện tại vẫn rất tức giận.

Cô tháo chiếc nhẫn trên tay ra quăng trả lại cho anh.

"Cầm đi, tôi đã trả lại nhẫn cho anh, hiện tại anh có thể đi được rồi". Cô lạnh giọng lạnh mặt nói.

Khuê Thú Chi trong nháy mắt lửa giận cháy lên hùng hục, nhưng giây tiếp theo liền bị anh đè nén xuống dưới.

"Em có biết lần mất tích này, ba mẹ lo lắng cho em biết bao nhiêu không?". Anh chậm rãi xoay người nhặt chiếc nhẫn lên, sau đó ngẩng đầu nhìn cô không chớp mắt.

Vu Hàn cứng đờ cả người.

"Hai người bọn họ đều gây rộc cả người, hơn nữa mẹ vì nhớ em mà phải nhập viện mất mấy ngày, em biết không?".

Vu Hàn nghe đến đó sắc mặt chuyển sang trắng bệch, lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Bất quá ngay cả như vậy, cô vẫn quật cường nói. "Anh đừng nghĩ nói như vậy, tôi liền tha thứ cho các người".

"Em có thể không tha thứ cho anh, nhưng ba mẹ lớn tuổi rồi, em không thể tra tấn bọn họ như vậy được".

"Vậy các người thì có thể bày trò lừa tôi, trêu đùa tôi sao?". Con giận còn sót lại trong lòng, cô trừng mắt nhìn anh kêu to.

"Lừa gạt em là mọi người không đúng, nhưng cả nhà không hề bày mưu lừa em, cũng không đùa dối em".

"Không có sao?".

"Công bằng mà nói, Vu Hàn, chúng ta quen nhau rồi mới kết hôn, chủ động vẫn là em, anh chỉ làm theo, chỉ là nắm chắc cơ hội có được em danh chính ngôn thuận mà thôi, điểm này em không thể phủ nhận được?".

"Cho nên ý anh là, hết thấy đều là do tôi gieo gió gặt bão sao?".

"Anh cảm thấy năm chữ 'tự chui đầu vào lưới' có vẻ thích hợp hơn". Anh không nhịn được mỉm cười.

Vu Hàn phẫn nộ lấy gối đánh anh.

"Đi ra ngoài!".

Lại lấy đồ ném anh!. "Đừng đùa giỡn sự an toàn của con, Tiểu Hàn". Anh nhú mày nói.

"Đùa giỡn sự an toàn của con, là sao?". Cô quay đầu, nắm hộp giấy để đầu giường quăng về phía anh, lại cảm cả đồng hồ báo thức ném vào anh luôn.

"Uy!". Hộp giấy anh còn chịu được, nhưng đồng hồ báo thức thì hơi quá đáng à nha. Khuê Thú Chi nhanh tay lẹ mắt chụp được cái đồng hồ bay tới, nhìn cô lắc đầu. "Em muốn mưu sát chồng sao?".

"Đúng thì sao?". Cô khiêu khích nói.

"Anh khuyên em nên tiết kiệm sức lực, vì em một chút phần thắng cũng không có". Anh giống như đang dạy một đứa bé ba tuổi, lấy giọng điệu dễ dàng tha thứ nói với cô.

Vu Hàn giận đến thiếu chút nữa đã thét chói tai. Cái con người tự đại này!

"Đi ra ngoài!". Cô tức giận hạ lệnh đuổi khách đối với anh.

"Khi khác lại tới". Anh cau mày. "Em nên biết anh tìm em rất cực khổ, tuyệt đối sẽ không rời xa em, cũng không để em rời xa anh nữa".

Ngữ khí kiên định của anh chọc giận cô. Anh dựa vào cái gì nghĩ rằng cô tha thứ việc anh đã lừa gạt mình, trở lại bên người anh? Anh càng nghĩ như vậy, cô càng... Không cho anh ta như ý!

"Tôi muốn ly hôn với anh". Cô lớn tiếng nói.

Anh cứng đờ cả người, biểu tình trên mặt nháy mắt trở nên đáng sợ hù người.

"Em nói lại lần nữa xem".

Tuy rằng mặt anh lúc này sẽ làm cho người ta sợ hãi co rúm người lại, Vu Hàn vẫn cứng rắn lặp lại lần nữa.

"Tôi muốn ly hôn với anh".

Cô vừa dứt lời, Khuê Thú Chi lập tức lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy lên giường, đem cả người cô đặt dưới thân anh, lấy thân hình cao lớn khóa cô lại. Sắc mặt anh âm trầm, con ngươi trong cặp mắt sâu không thấy đáy nhìn chăm chăm cô, cho đến lúc cô rút cuộc không còn sức kháng cự nhìn thẳng vào anh, mới nhẹ nhàng buông ra ba chữ.

"Không cho phép".

"Anh dựa vào cái gì không cho phép? Tôi muốn ly hôn liền ly hôn, không ai có thể can quyết định của tôi!". Cô giận dữ cãi lại.

"Anh sẽ không ly hôn với em, tuyệt đối không!".

"Tôi đây cũng nói anh hay, tôi sẽ ly hôn với anh, tuyệt đối sẽ!". Cô cùng anh giằng co.

Khue Thú Chi trừng cô, nghiêng chặt răng, tức đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ lên. Cô tuyệt đối là muốn làm anh tức chết, anh không thể trúng kế, nhưng chết tiệt, chỉ cần nghĩ đến việc cô nói muốn ly hôn với anh, anh liền nhịn không được muốn rít lên với cô.

"Anh nói lại lần nữa, anh sẽ không ly hôn với em, cũng tuyệt đối không cho phép con của chúng ta lớn lên không có người cha trong gia đình".

Anh kiên định nói với cô. "Em nghe rõ rồi chứ?".

"Đưa con?". Cô đột nhiên giật mình, miệng khê nhếch, lộ ra vẻ mặt bị dọa đến ngây ngốc.

Khue Thú Chi tâm tình lập tức tốt lên. Hóa ra cô cũng có lúc bị dọa đến không nói nên lời, tâm trạng của anh thăng bằng hơn nhiều.

"Em hẳn không thể không biết đứa nhỏ có thể nào nha?". Anh khẽ nhẹ chân mày (giống icon này nè /:)), cười mà không cười nhìn chòng chọc cô.

Cô cuối cùng cũng từ trạng thái giật mình sững sờ khôi phục lại. "Tôi không có mang thai".

"Lúc trước thì không, nhưng không chắc lần vừa rồi không có, hoặc lần này hay lần sau cũng không có".

Lời của anh làm Vu Hàn lập tức trợn to hai mắt, bưng tình nhận ra anh muốn làm cái gì với mình, cô lập tức giãy giụa muốn đẩy anh trên người mình ra, nhưng hai người cơ thể đang trần truồng, bởi vì cô càng giãy giụa thì càng vô tình tạo ra ma sát đốt lên tia lửa nóng bỏng trên người.

"Tiểu Hàn...". Anh khàn khàn gọi, lập tức nghiêng người hôn cô.

Cô nghĩ muốn giãy giụa, muốn đá anh xuống giường, muốn kêu anh biến ngay, muốn cho anh ta biết cô không có ý định tha thứ cho anh ta, cho nên không cho phép anh ta đụng vào cô,... nhưng khi anh vừa mới hôn cô, hơi nóng như bài sơn đảo hải* nhanh chóng quét qua cô, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, để mặc cho kích tình bao phủ chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Chương 7.1

Thấy khóa cửa lớn chậm rãi chuyển động, sau đó phát ra hai tiếng vang nhỏ "khách khách", tiếp theo khóa thứ hai trên cửa cũng bắt đầu chuyển động, lần nữa kêu lên rồi mở ra.

Hai cái khóa ở ngoài cửa đều có ổ khóa, cho nên mặc kệ dùng chìa hay những công cụ đặc thù khác cũng có thể dễ dàng mở ra. Vấn đề là ở cái khóa thứ ba, đó là khóa bên trong, ngoài cửa không hề có ổ, xem anh ta dùng cách nào để mở nó ra?

Liên tục ba ngày đang ngủ bị anh chiếm tiện nghi, Vu Hàn trăm mối lo không thể giải tỏa, cô phi thường xác định là mình đã khóa cửa rất kỹ, nhưng anh vẫn có biện pháp chuẩn êm đi vào.

Mất mấy ngày suy nghĩ, nghi hoặc, cô hôm nay uống ba ly cà phê, quyết định ôm cây đợi thỏ rình cho được xem rốt cuộc anh ta làm sao vào nhà.

Cô trợn to hai mắt nhìn chòng chọc vào cái khóa thứ ba, chuyện thần kỳ đã xảy ra, nói là khóa ở bên trong nhưng không biết bị cái gì bên ngoài tác động, trước mặt cô chậm chạp rút ra, sau đó "rắc" một tiếng, ba cái khóa trên cửa đã hoàn toàn bại trận.

Cửa nhẹ không một tiếng động bị người ở ngoài chậm rãi đẩy ra, Vu Hàn đứng bên trong cửa một bụng khí giận không thể xả, bỗng nhiên dùng hết sức giơ chân đạp cái cửa đang mở đó đóng lại.

Rầm một tiếng, truyền đến một chuỗi tiếng mắng đặc sắc cùng rên rỉ.

Đầu của anh ta nhất định đập vào cửa, đáng đời!

"Khách khách, rắc rắc!". Cô lần nữa khóa cửa lại, cả ba cái khóa đều khóa không sót cái nào.

"Cộc cộc!". Trên cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ.

Không để ý đến anh ta!

"Bà xã mở cửa, bà xã, bà xã".

Lúc này vang lên không chỉ có tiếng gõ cửa nữa mà còn có tiếng kêu gào lớn giọng của anh.

Muốn đánh thức toàn bộ người trong cái nhà trọ tám tầng này sao? Muốn làm loạn cũng phải nhìn giờ giấc nha, hiện tại đã một giờ sáng!

"Bà xã mở cửa, Tiểu Hàn, Vu Hàn".

Còn gọi đầy đủ tên của cô ra, anh là đang lo cô chưa đủ nổi tiếng sao?

Vu Hàn giận không kiềm được đem toàn bộ khóa mở ra, sau đó kéo cửa. "Anh rốt cuộc muốn làm sao? Tránh ra!". Cô đè thấp tiếng rống giận vào anh.

"Anh muốn ngủ". Anh nhìn cô cười ngây ngô lấy lòng.

"Về nhà anh mà ngủ!". Cô tròn mắt cự tuyệt.

Trời mới biết vì sao bây giờ anh ta đến đây, còn chuyển vào nhà trọ ở tại lầu năm.

Xem ra cô cần tìm cơ hội cùng Tiểu Dư nói chuyện, kêu cô ấy tốt nhất đổi điều kiện cho thuê, không cho phép cò nhà, không hoan nghênh người có rắc rối khác. Quan trọng nhất là, không cho ai nửa đêm đến nhà người khác gõ cửa quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người ta. Cái tên đại hỗn đản này!

"Em ở chỗ này thì chỗ này là nhà anh, là nơi anh về".

"Anh làm ơn nói chuyện bớt ghê rợn đi có được không". Cô trừng trừng mắt nhìn anh.

"Không ôm em trong lòng, anh không ngủ được, thiếu em bên người, tính mạng của anh như *mặt trời không ánh sáng (nguyên văn *nhật nguyệt vô quang), em là không khí của anh, nước của anh, mắt em anh mất tất cả".

Những lời này anh ta học từ đâu nha, thật là mắc cười!

"Còn gì nữa không? Có muốn thuận tiện ca ngợi tôi một chút không?".

"Em là nữ thần hoàn mỹ trong lòng anh, là mặt trăng trong sáng rực rỡ, như ánh sao trong đêm. Mỗi lần nhìn em anh đều không nhịn được phải nín thở, tức ngực. Mỗi lần chạm vào em đều làm cho tim anh đập rộn lên, hồ hấp dôn dập, máu sôi trào, hận không thể lập tức vùi vào trong cơ thể em, hung hăng giày xéo em, để em rên rỉ cầu xin—".

"Im miệng! Anh... anh, hạ lưu!". Vu Hàn đỏ mặt kêu lên.

"Nhưng anh chỉ hạ lưu với một mình em". Anh mỉm cười tà tính.

"Anh là đồ không biết xấu hổ!".

"Cũng chỉ không biết xấu hổ với một mình em thôi".

"Anh... anh hỗn đản!". Cô vừa thẹn vừa giận lùi về bên trong cửa, dùng sức đạp, muốn đóng kín nó lại, không nghĩ tới anh liền dùng cánh tay cản trở cô dùng hết sức.

"Buông tay!". Cô lớn tiếng ra lệnh.

"Anh cũng muốn vào". Anh da mặt dày nói.

"Không cho phép!".

"Không vuốt ve em, anh không ngủ được".

"Đó là việc của anh!".

"Việc của anh không phải cũng là việc của em sao? Vợ chồng vốn là chim cùng một tổ".

"Là chim cùng một rừng!". Cô không nhịn được sửa lưng anh. "Còn câu sau là lúc gặp đại nạn riêng mình chịu!".

"Anh không biết". Anh nghiêm trang ngắm nhìn cô. "Bất kể tương lai phát sinh cái gì, anh tuyệt đối sẽ không bỏ em lại".

Đúng là tú tài gặp bình, hữu lý nói không rõ!* (giống 'nước đổ đầu vịt', nói một chuyện người kia lại hiểu một nẻo, có lý đến mấy cũng không nói hiểu được)

"Buông tay!". Cô kêu lên lần nữa.

"Buông tay thì em cho anh vào sao?".

Cô trừng anh.

"Không cho? Vậy anh không buông". Về mặt anh giống hệt đứa trẻ bị giật kẹo.

"Anh không buông, tôi la to 'cứu mạng' bây giờ". Cô bị buộc phát hỏa, lớn tiếng uy hiếp anh.

"Tốt thôi, anh cũng nhân cơ hội này cho hàng xóm biết hết, thuận tiện giới thiệu chúng ta là vợ chồng, nhất cử lưỡng tiện". Anh lộ ra vẻ mặt hoan nghênh.

Vu Hàn trừng mắt nhìn anh, thực mau bị tức đến chết! "Anh rốt cuộc muốn thế nào?". Cô tức giận hỏi.

"Cho anh vào".

"Sau đó để tôi với anh ngủ chung, ân ái với anh luôn?". Cô thay anh nói hết.

Anh đột nhiên mỉm cười, lộ ra hàm răng chính tề trắng nõn xinh đẹp, mãnh liệt gât đầu. "Đúng a".

"Đúng cái đại đầu quỷ nhà anh!". Nếu như trên tay có cái gì, nhất định cô sẽ đập ngay vào cái mặt tươi cười của anh ta.

Chương 7.2 (18+)

Warning : Có H! Có H! Lần này không báo trước, ai phật máu ráng chịu...

"Anh nghe rõ lời tôi nói đây, chúng ta còn đang cãi nhau, tôi không tha thứ cho anh, anh có nghe thấy không? Nghe được thì rút tay ra, đừng đến phiền tôi nữa!".

Khuê Thú Chi bỗng nhiên hít thở thật sâu thành tiếng, che giấu vẻ cợt nhả trên mặt, sửa thành vẻ mặt chăm chú thành thật ngắm nhìn cô.

"Tiểu Hàn, em và anh đều biết kỳ thật em đã sớm tha thứ cho anh, cũng không trách anh, vì sao còn hờn dỗi ra vẻ không để ý tới anh?".

"Anh tự cho mình là đúng thôi!".

"Nếu em không tha thứ cho anh, em sẽ không để anh chạm vào em, không để anh ôm em, để anh yêu em, không phải sao?".

"Đó là vì anh thừa dịp tôi mơ mơ màng màng mà làm vậy!".

"Chẳng lẽ chỉ cần thừa dịp em mơ mơ màng màng, bất luận kẻ nào cũng có thể làm vậy với em sao?".

Vu Hàn lập tức trợn to hai mắt. "Anh là có ý gì? Tôi không phải loại đàn bà hư hỏng đó!". Cô kích động rống giận, hốc mắt không tự chủ được đỏ lên. Anh làm sao có thể nói với cô như vậy chứ?

Khuê Thú Chi vội vàng đẩy cửa ra, gắt gao ôm cô vào lòng.

"Thực xin lỗi, anh hoàn toàn không có ý này". Anh vội vàng nói.

"Ngược lại, anh là đang nói em tuyệt đối không phải là một nữ nhân tùy tiện, không có nguyên tắc. Chính vì em biết đó là anh, hơn nữa còn tha thứ cho anh, mới để anh yêu em, không phải sao? Nếu đổi thành người khác, em đã sớm đập cho một cước bay từ lầu tám xuống lầu một đi, đúng không?".

"Mới là lạ đó, anh căn bản không phải có ý này". Cô một bên chùi nước mắt, một bên dùng sức đẩy anh. "Tránh ra, đừng đụng vào tôi!".

"Việc đó là không có khả năng, trừ phi anh chết, nếu không mỗi ngày đều phải chạm vào em". Anh cúi đầu hôn lên môi cô.

"Tôi chán ghét anh". Cô nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của anh, khóc nức nở nói.

"Đừng nói dối, em thích anh". Anh nâng mặt cô lên, lần nữa cúi đầu hôn cô.

Cô muốn tránh khỏi anh, nhưng mặt lại bị anh giữ chặt, căn bản là không có chỗ trốn. Đầu lưỡi của anh tiến quân thần tốc giữ lấy lời của cô, càng hôn càng sâu, càng hôn lửa nóng càng kích tỉnh, đem cả thân người cô xát vào anh.

Phản ứng của cô bật đèn xanh cổ vũ anh 'được phép chiếm đóng', anh ngay lập tức xoay người ép cô vào cánh cửa sau lưng, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người cô. Chiếc áo ngủ mỏng manh ngay lập tức bị anh bóc trần, một tay âu yếm bộ ngực căng tròn, một tay đi xuống dưới xoa nắn dục vọng của cô, đốt lên lửa tình của cô.

Cô bất giác ở trong lòng anh run run, khẽ rên rỉ.

"Nói em yêu anh". Anh hôn lên vành tai cô, khàn giọng yêu cầu.

Vu Hàn ý loạn tình mê mãnh liệt ôm lấy anh, hai tay khấn cấp tháo bỏ quần áo trên người anh, âu yếm vòng ngực rắn chắc cùng cánh tay anh, sau đó kéo dần về giữa thắt lưng quần...

Khuê Thú Chi đột nhiên phát ra tiếng gào thét trầm thấp, vội vàng đưa tay nắm lấy tay cô, không cho cô tiếp tục bức điên mình.

"Nói em yêu anh". Anh chăm chú nhìn cô, kiên trì yêu cầu.

"Anh rốt cuộc có muốn làm không? Không làm thì đẹp!". Dục vọng không được thỏa mãn, cô giận không kiềm được dùng sức đẩy anh.

Khuê Thú Chi suýt chút nữa bật cười, nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng cô thừa nhận sự thật cả hai người trong lòng đều biết.

"Tiểu Hàn, nói em yêu anh đi". Anh cúi đầu liếm môi cô, thanh âm khàn khàn dụ hoặc.

Cô tức giận há miệng cắn anh một cái.

Anh co rụt người lại, khó có thể tin trở hai mắt. "Em cắn anh?"

"Thì sao nào?". Cô không cam lòng yếu thế, hai mắt mở to trừng anh.

Đôi mắt cô tròn to long lanh, cảm giác cao kiêu kích, Khuê Thú Chi nhìn không được cười khẽ ra tiếng.

Anh thật sự thích bộ dáng không chịu thua của cô, tràn ngập sức sống cùng ánh mặt trời, như có thể giúp anh đuổi đi mọi bóng đêm tồn tại.

Không hề cố chấp muốn nghe cô thừa nhận yêu anh nữa, dù sao về sau vẫn còn nhiều cơ hội. Anh lại lần nữa cúi xuống hôn cô, không kiềm nén nhiệt tình cùng kích tỉnh nữa, cuồng dã mà hung mãnh muốn cô, làm cho cô rên rỉ, thét lên, rốt cuộc vô lực bộ dáng mạnh mẽ trừng mắt nhìn chăm chăm vào anh.

Nữ nhân trên giường khi thân thiết, vẫn là bộ dáng ôn thuần nhu nhược đáng yêu nhất. Anh thầm nghĩ.

Anh thật là gian trá, thật là mặt dày mày dạn, thực làm cho người khác tức chết. Cô lúc trước mất đề dẫu mà khi nhìn anh lại cảm giác anh rất đáng hoàng, hiền lành chứ? Cô thật muốn móc mắt mình ra a~

Mặc kệ Vu Hàn có khóa bao nhiêu cái khóa chống trộm, buổi sáng ngày hôm sau vẫn có một nam nhân nằm tứ bình bát ỏn nằm trên giường cô, hoàn toàn không biết phải làm sao với tên này bây giờ.

Cô vẫn cảm thấy chính mình lúc trước chắc là mù rồi, bằng không sao lại tin tưởng lời nói dối của anh ta là nhân viên công sở bình thường làm từ chín giờ tan việc năm giờ chứ?

Anh ta bình thường chỗ nào?

Không chút tiếng động, hàng đêm đột nhập vào nhà người ta, nằm trên giường người ta, làm sao mà bình thường?

Càng miễn bàn tới trong khoảng thời gian này, anh ta hoàn toàn lộ ra con người thật trước mặt cô.

Không biết có phải cố ý hay không, trừ bỏ thái độ sùng nịch yêu thương vẫn không thay đổi thì từ cuộc sống đến thói quen, phong cách làm việc đều làm cho người ta liên tưởng là có hai anh ta cùng nên.

Anh ở trước mặt cô tập thể hình, hít đất liền một lúc năm trăm cái mà nói với anh thì như cơm bữa. Hiện tại cô rốt cuộc biết dáng người hoàn hảo của anh đến từ đâu.

Trừ việc vận động ra, anh còn thích lắp ráp máy móc linh kiện, ban đầu cô không biết cái thứ linh tinh toán loạn này là gì, khi anh đem vài thứ lắp lại thành sản phẩm, cô mới phát hiện ra, là súng! Cho nên nhờ phúc của anh, cô mới có thể dễ dàng nhận ra đâu là súng lục, súng trường, súng máy cùng máy nghe trộm này tuyệt đối không phải đồ bình thường!

Ngoại trừ súng, anh còn sử dụng thành thực dao, vật lộn cũng rất lành nghề— người đó sau này cũng nói rõ với cô vì sao lúc người đó làm bậy với cô, mặc kệ cô giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay của anh. *Muahahaha...*

Chương 7.3

Mơ hồ biết là anh đang ám chỉ về sau tuyệt đối sẽ không lừa gạt cô bất cứ chuyện gì! Cũng là cầu xin sự tha thứ của cô, nhưng cô không muốn tha cho anh dễ dàng như vậy.

Thật ra cuộc sống như thế cũng không tồi, anh vẫn là đối tốt với cô như trước, cô lúc nào tâm tình không tốt có thể mượn cơ tìm anh cãi nhau một trận cho bõ tức. Song cô có thể thấy, anh vẫn rất nhớ việc hai người ở chung một nhà trước kia, nhưng hiện tại cô còn có chị em kết nghĩa cùng công việc nữa, tuyệt không muốn rời khỏi nhà trọ tám tầng này.

Cho nên duy trì tình trạng hiện nay đi, ít nhất nếu cô không mở miệng nói tha thứ cho anh, anh cũng sẽ không ép cô đi với mình.

Ngắm anh lần nữa, cô tung chân bước xuống giường chuẩn bị đi làm.

Lúc trước chỉ một mình cô xoay sở mọi việc, vất vả nhin đến lúc Tiểu Cương xuất viện, Thiên tỷ lại trở về làm đầu bếp trong quán ăn, lại có anh tỷ phú chồng trước của Thiên tỷ giúp đỡ, làm cho tiểu nhị là cô tưởng có thể lười biếng được đôi chút, không ngờ thợ thủ tỷ phu có việc đột xuất phải về Anh quốc, khiến cô muốn lười một ngày cũng không được, thật là oán thán.

Bất quá oán thán thì oán thán, cô có thể để một mình Thiên tỷ bận rộn trông quán, mà không đi giúp đỡ gì? Cô làm gì ác tâm thế được, đừng nói đến Thiên tỷ lại có ân với cô, giống như chị em ruột thịt vậy.

Dọn dẹp mặt trước của cửa hàng xong, liền đi đến quán ăn nhỏ cách nhà trọ không xa báo danh.

Có lẽ là do đưa Tiêu Tư ra sân bay, Thiên tỷ đến quán muộn hơn mọi khi, chị mở cửa quán, một tay dắt Tiểu Cương, một tay nhắc nguyên liệu nấu ăn mới vừa mua đi vào trong.

"Thiên tỷ, chào buổi sáng". Vu Hàn mỉm cười.

"Vu Hàn, là em thật sao?". Mặc dù đã sớm ngủ tới, nhưng khi thấy cô, Khúc Thiên vẫn không khỏi kinh ngạc kêu lên.

"Sao em lại tới đây? Không phải em nói về thăm nhà mấy ngày sao? Tại sao lại đến quán?".

"Làm gì có cách khác? Tiêu ca trở về Anh quốc, sẽ không có ai giúp chị được, em biết chị bận rộn một mình làm sao không giúp? Huống hồ về nhà lúc nào cũng được, chỉ là trẻ hơn mấy ngày thôi". Vu Hàn tiến lên, đón túi đồ ăn nặng trĩu trên tay chị.

Tiêu ca tên đầy đủ là Tiêu Tư Linsey (Haran đã đề cập tới Tiêu Tư trong những chap trước), cũng không phải thật mang họ Tiêu, anh ấy là con lai Trung – Anh, bề ngoài có tám phần tương tự người Hoa, còn nói tiếng Trung rất giỏi, nên anh ấy cũng xem mình làm người bản xứ, còn dùng chữ thứ nhất trong tên phát âm mà gọi. Thân phận của anh ấy bây giờ là chồng trước kiêm thêm ông xã hiện tại của Thiên tỷ.

"Cám ơn em, Vu Hàn". Khúc Thiên cảm kích nói.

"Ài, còn khách khí". Vu Hàn bất giác liếc chị một cái. "Tiêu ca lên máy bay rồi sao?".

"Máy bay lúc mười hai giờ, bây giờ hẳn là đã vào trong máy bay rồi".

"Lần này anh ấy đi bao lâu?".

Khúc Thiên lắc đầu, trên mặt toát ra vẻ cô đơn. "Anh ấy nói làm xong công việc, sẽ sớm gấp rút trở về".

"Thiên tỷ, sao chị không đi cùng Tiêu ca?". Cô không nhin được, tò mò hỏi.

"Anh ấy đi làm việc, không phải đi nghỉ phép, chị đi cùng làm gì? Huống chi Tiểu Cương mới phẫu thuật không lâu, không thể đi máy bay đường dài được".

"Thật ra chị rất muốn đi cùng đúng không?". Cô nheo mắt.

Khúc Thiên ngẩn ra, lúc này mới phát hiện chị rất muốn đi cùng anh đến Anh quốc, đáng tiếc là anh từ đầu hoàn toàn không có hồi ý chị.

"Háo cô đơn về mặt nha, Thiên tỷ". Vu Hàn nháy mắt ra hiệu với chị, không muốn thấy vẻ mặt như đưa đám đó, chế nhạo chị. "Tiêu ca trở về Anh quốc, chị nhất định cảm thấy rất cô đơn, rất tịch mịch đúng không? Gối đầu một mình khó ngủ đó chị ơi!".

"Em nói bậy gì đó". Khúc Thiên không khỏi đỏ mặt.

"Hmm, chị cũng đỏ mặt cơ à, Thiên tỷ". Vu Hàn bỗng nhiên vỗ tay cười to.

"Đừng lộn xộn". Khúc Thiên xấu hổ cầu xin.

Thấy chị đã mắc cỡ đến muốn đào hố chui xuống đất, Vu Hàn đành phải thả cho chị một con ngựa*. (*tha cho một đường sống)

"Được rồi, chúng ta nói chuyện đằng hoàng. Chị có muốn quay lại lầu tám ở không? Chúng ta có thể cùng nhau làm bạn như trước".

"Cái này không thể được". Khúc Thiển do dự nói.

"Ồ? Sao lại không được?". Vu Hàn sùng sốt hỏi.

"Ông xã em không phải đang ở cùng trong lầu tám sao?". Khúc Thiển cẩn thận nhìn cô hỏi.

Vu Hàn hai gò má trong nháy mắt đỏ lên.

"Thiên tỷ, chị... chị làm sao...".

"Làm sao biết chứ gì?". Hiếm khi thấy bộ dáng cô há hốc mồm, cứng lưỡi, xấu hổ, Khúc Thiển nở nụ cười. "Tiêu Tư thường làm việc tới nửa đêm, có đôi khi thêm thuốc lá sẽ ra ngoài cửa đứng hút, thỉnh thoảng nghe thấy vợ chồng em đấu võ mồm trên lầu tám".

Vu Hàn ngậy ngốc nhìn chị, vẻ mặt không biết phản ứng ra sao.

Khúc Thiển cười cười, nói. "Nói cho em biết luôn, Tiểu Dư cũng biết em làm lành với Khuê tiên sinh ở lầu năm rồi. Khương Khắc và ông xã em hình như là bạn bè lâu năm. Cho nên lần sau em không cần gạt đầu hôn trên cổ mình là muối đốt nữa".

Xệt! Khúc Thiển nói chuyện như sét đánh ngang tai, Vu Hàn bị thiêu cháy hết cả người.

Trời ạ, thì ra mọi người đều biết cô nói xạo, thì ra mọi người đều biết cô cùng Khuê Thú Chi...

A trời a! Tiêu rồi, tiêu rồi!

"Em... Ồ... Đây... Tiểu Cương không phải nói muốn đi toilet sao? Em đi xem thằng bé thế nào".

Mất mặt quá, thật sự rất mất mặt! Cô không thể nào đối mặt với Khúc Thiển được. Vu Hàn cố nói đông nói tây, sau đó liền chạy mất dép không dám quay đầu lại.

Trốn vào trong phòng nghỉ phía sau, Vu Hàn đột nhiên hít một hơi thật sâu, cố gắng kiến thiết tâm trạng mình.

Cô không ngừng nói với bản thân, dù sao mình và Khuê Thú Chi cũng là vợ chồng, mà vợ chồng ân ái là chuyện bình thường, cái này căn bản không có gì thẹn thùng xấu hổ. Nếu như Thiên tỷ và Tiểu Dư dám trêu cô, cô cũng có thể nhạo lại, không tin các nàng ấy không làm chuyện đó giống cô.

Rốt cuộc cũng có đủ dũng khí, Vu Hàn chuẩn bị ra đứng trước phụ giúp, đột nhiên nghe Khúc Thiển gọi lớn, nhất thời không nghe rõ còn tưởng chị ấy đang gọi mình, liền mở cửa thò đầu ra.

"Thiên tỷ, tỷ gọi—". Chữ 'em' còn chưa kịp ra khỏi miệng, cô liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ đến thiếu chút nữa hồn bay phách tán.

Một người đàn ông cầm súng đang chia vào Thiên tỷ — không, người đó nghe thấy tiếng cô xong liền lập tức chia súng vào cô.

"Không được!". Thiên tỷ thất thanh kêu to. "Tôi lập tức gọi điện, không được làm hại cô ấy! Không được!".

Vu Hàn cứng đờ cả người, mặt không còn chút máu chết trân tại chỗ, nhìn người đàn ông kia móc điện thoại trong túi ra quăng cho Khúc Thiển.

Hiện tại là tình huống gì đây? Cướp giật sao? Giết ban ngày ban mặt sao? Nhưng tên cướp sao lại muốn Thiên tỷ gọi đến hãng máy bay? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Cô vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, trong đầu một mảnh rối loạn.

"Tiêu...".

Chỉ thấy điện thoại trong tay Khúc Thiển đã gọi thông, nhưng chị mới chỉ nói một chữ, điện thoại di động liền bị tên đàn ông mang súng giật lại.

Tên đó lạnh lùng mở miệng nói vào di động. "Nếu muốn vợ người bình an vô sự, đem mạng tới đây mà đổi".

Mục tiêu của hắn là Tiêu ca! Vu Hàn bừng tỉnh nhận ra, nhưng tại sao? Cô còn chưa kịp suy nghĩ đến vấn đề này, chỉ thấy hắn giơ tay cầm dao lên hung hăng bổ xuống trên Khúc Thiển.

"Người làm gì đó?". Cô kinh hãi kêu to, không tưởng tượng được tên đó lại xoay người đi về phía mình.

Cô không chút nghĩ ngợi liền đóng kín cửa, sau đó khóa lại. Làm sao bây giờ? Tim cô đập loạn lên, tay chân bắt giắc nhũn ra.

Đúng rồi, cầu cứu! Ông xã nhất định có cách cứu hai cô, chỉ cần cô lập tức gọi điện cho anh.

"Rầm!".

Cửa vốn đang khóa đột nhiên bị đá văng, đập vào vách 'rầm' một tiếng.

Cô hoảng sợ quay đầu lại, căn bản không kịp thét lên, chỉ thấy một cái bóng lướt qua trước mắt mình, tiếp theo bà vai liền nhói lên. Cô rơi vào bóng tối, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chương 8.1

Có người đang nói chuyện, không phải tiếng Trung, làm bà không biết đang nói cái gì.

Vu Hàn tỉnh lại đầu tiên nghe thấy thanh âm nói chuyện, tiếp theo phát hiện mình đang nằm trên sàn của một căn nhà hoang, ngửi thấy mùi đất ẩm ướt trộn lẫn với mùi mốc, cảm giác rất khó chịu. Cô đột nhiên mở mắt ra, phía sau cổ nhói đau, đầu nặng trĩu thống khổ làm cho cô không nhận được nhắm nghiền mắt, thân thể run rẩy.

"Nếu như người người muốn tìm là Tiêu Tư, chỉ cần bắt ta làm con tin là được, tại sao ngay cả bạn ta cũng không buông tha? Van xin người để cô ấy đi có được không?".

Tiếng nói quen thuộc vang lên cách đó không xa làm cô vừa mở mắt, ngay lập tức quay đầu tìm kiếm nơi phát ra, giọng của Thiên tỷ truyền tới từ cánh cửa duy nhất trong căn phòng chỉ có bốn bức tường bao bọc, cô không chút nghĩ ngợi liền lao đảo chạy tới.

Qua cánh cửa mở rộng, cô nhìn thấy ngay người đang làm cô lo lắng không thôi.

"Thiên tỷ, chị không sao chứ?". Cô chạy đến bên người, gắt gao cầm lấy tay chị, đỡ Khúc Thiên đứng dậy, quay đầu tìm kiếm bóng dáng Tiểu Cương. Tiểu Cương không lẽ cũng bị bắt đến đây giống hai cô sao?

Tốt quá, không nhìn thấy thằng bé đâu.

Khúc Thiên quay người nhìn cô lắc lắc đầu, đồng thời lộ ra biểu tình thật có lỗi. "Thực xin lỗi, Vu Hàn, chuyện này lẽ ra không dính dáng tới em, là chị liên lụy đến em".

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?". Cô khó hiểu hỏi.

Khúc Thiên lại lắc đầu, xoay lại nhìn về phía tên bắt cóc. Trên thực tế chị cũng không biết rõ ràng, chỉ biết mục tiêu của hắn là ông xã chị – Tiêu Tư.

"Tuy ta không biết Tiêu Tư đắc tội gì với các người, nhưng bạn ta vô tội, thỉnh cầu người thả cô ấy đi được không? Không cần hại cô ấy". Cô lại mở miệng cầu khẩn, tên kia mặt không chút thay đổi, không buồn nhúc nhích.

"Thiên tỷ, đã đi cùng nhau đi, em tuyệt đối sẽ không bỏ lại một mình chị". Vu Hàn lập tức lắc đầu nói.

"Vu Hàn...".

"Chị đừng lo, hai chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu, vì ông xã em nhất định sẽ đến cứu chúng ta". Vu Hàn ôm lấy vai chị, miệng kiên định an ủi.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn hướng tên bắt cóc đang ngồi, trấn tĩnh mà dùng tiếng Anh cùng hắn nói chuyện.

"Ta khuyên người tốt nhất nên thả bọn ta ra, người không biết mình chọc tới ai đâu. Chồng ta là người của cục an toàn quốc gia, lợi hại giống như CIA, FBI của Mỹ vậy, người căn bản không phải đối thủ của anh ấy, nên ta khuyên người tốt nhất thả bọn ta ra, người có nghe thấy không?". Cô lạnh lùng cảnh cáo.

Tên đàn ông vốn không thèm nhúc nhích, nghe thấy lời cô vừa nói, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cô, khoe miệng khê nhếch, lộ ra nụ cười lạnh làm người ta không rét mà run.

"FBI? CIA?". Hắn mở miệng nhẹ lập lại hai tên gọi tắt tiếng Anh.

"Không sai, sợ chưa! Nếu sợ thì lập tức để chúng ta đi". (ôi bà chị, quá lạm action film =.=)

"Một lũ ruột heo!". Hắn bỗng nhiên nhả một ngụm nước miếng.

"Cái gì?". Vu Hàn sững sờ trừng mắt nhìn.

"Bất kể FBI hay CIA đối với ta mà nói chỉ là một lũ ruột heo, chồng ngươi cũng giống thế thôi". Hắn đột nhiên mỉm cười lạnh đến đóng băng, trên mặt còn có vẻ biến thái giống như lập tức muốn cho hai tay nhuộm máu.

Vu Hàn trong nháy mắt nổi hết da gà, trong đầu cô đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, tên này bị điên!

"Ngươi cho rằng ngươi là đối thủ của chồng ta sao? Nếu như ngươi có chút bản lĩnh, trước hết thả chúng ta ra, đầu tay đối với chồng ta đi". Cô làm bộ thoải mái nói, trong lòng hy vọng hắn trúng kế mà thả các cô đi.

Hắn nhìn cô không chớp mắt một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng. "Ta sẽ thưởng thức nàng".

"Cái gì?". Vu Hàn hoài nghi nhìn hắn, lưng đột nhiên rét run. Cô phát hiện ánh mắt tên điên này nhìn cô có chút thay đổi, vốn thập phần lạnh lùng giờ còn có chút tà dâm, làm cô muốn lùi về sau cách xa hắn một chút.

"Ta thích đàn bà thông minh, nàng có muốn làm người đàn bà của ta không?". Hắn bỗng nhiên đứng dậy đi về phía cô, Khúc Thiển nhanh chóng đứng che trước người cô, giấu cô sau lưng, mặt không còn chút máu kêu lớn tiếng.

"Ngươi muốn làm gì? Ta không cho phép ngươi làm tổn thương một sợi lông tơ trên người cô ấy!".

"Cút!". Tên đó quát lên không vui.

"Không!".

Khúc Thiển giống như gà mẹ bảo vệ gà con, đem Vu Hàn gắt gao giấu sau lưng, không ngừng lúc về phía sau. Các cô không hề nghĩ đến, tên kia không biết thương hoa tiếc ngọc, một bước sấn tới trước mặt các cô, vung tay lên, hung hăng giáng cho Khúc Thiển một cái tát, làm chị ngã dúi xuống sàn. (tên này sau đó đã bị Tiêu ca "làm lông" sạch sẽ :))

"Thiên tỷ!". Vu Hàn kinh hãi la lên, chưa kịp quỳ xuống xem vết thương của chị, đã bị một bàn tay bóp cổ.

"Có muốn làm người đàn bà của ta hay không?". Tên ác ma đó dán sát mặt hắn vào mặt cô.

"Ngươi đừng nằm mơ!". Mặc dù sợ, Vu Hàn vẫn đáp thẳng thừng.

"Tốt, ta chính là thích đàn bà có cá tính. Ta quyết định, ngươi là người đàn bà của ta!". Ác ma vừa nói dứt, liền nâng mặt cô lên, cúi đầu muốn hôn cô.

"Không!". Vu Hàn giãy dụa thét chói tai, không nghe thấy một tiếng súng lạng lẽ vang lên (ô là la, anh hùng cứu mỹ nhân, ta like mạnh! :>), bàn tay bóp cổ cô đột ngột biến mất, tên khốn kia thống khổ kêu lên thảm thiết.

Mặc dù tay hắn chảy máu xối xả, hắn vẫn dùng tốc độ nhanh nhất rút súng trên người ra, cảnh giác chia về phía cửa lớn.

"Là ai?". Hắn quát lớn.

Nơi cửa yên lặng hai giây, một thanh âm anh tuấn lạnh hơn băng ngàn năm vang lên.

"Ngươi còn may mắn là ta đến sớm một giây, nếu không ngươi dám đụng vào cô ấy, ta không chỉ lấy tay trái của ngươi, mà sẽ lấy cả cái đầu chó nhà ngươi nữa, Hound*." (*chó săn : mặt hiệu của tên bất cóc)

Hắn không nghĩ tới tên kia lại biết mặt danh sát thủ của mình, không khỏi ngây người ra.

"Ngươi là ai? Đi ra!". Hắn hét to ra tiếng.

Ngoài cửa một trận lặng im, thân ảnh một người đàn ông chậm rãi xuất hiện, tuyệt không để ý đến mình đã bước vào tầm ngắm bắn của tên sát thủ.

Hound nheo mắt nhìn bóng người đàn ông đứng đó, đột nhiên cứng đờ cả người, trợn xanh hai mắt khó có thể tin, thân thể khẽ run lên vì sợ hãi.

"Ngươi.... Ngươi.... Satan sao?".

Chương 8.2

Satan, cái tên ma quỷ, gọi y như thế vừa có ý thần phục, vừa có ý chỉ trích. Y có rất nhiều biệt danh, hắc ám chi vương, địa ngục chi vương đều là để gọi y. Ở trong thánh kinh, Satan vốn là con thượng đế, nhưng lại muốn mưu phản, lập trường đối địch. Ở giới sát thủ, người đàn ông đó là một người đáng sợ danh phù kỳ thực* xứng đáng với tên gọi. (*danh đúng với sự thật)

Lai lịch của y rất mơ hồ, chỉ biết được y là con của thủ lĩnh tổ chức sát thủ mạnh nhất trong lịch sử, cũng tôn quý như con của thượng đế. Cùng là sát thủ,

Satan trừ khử những người phản bội tổ chức, mặc dù đối phương có là cao thủ thị huyết nổi tiếng, hay có bao nhiêu người bảo vệ, chưa từng có ai thoát khỏi sự săn đuổi của y.

Giới sát thủ có rất nhiều lời đồn về Satan, bao gồm sự tích giết người của y, diện mạo của y, con người y, tính cách y, đủ loại đồn đãi kỳ quái được truyền lưu, nhưng chỉ có một số ít người cùng tổ chức của y mới biết được cái nào là thật, mà có khi, chỉ có một mình y biết.

Satan, con trai thượng đế, lại đối nghịch với cha.

Hai năm trước, tổ chức sát thủ mạnh nhất đó đột ngột tan rã, không ai có thể ngờ chuyện này có thể xảy ra, chỉ có Hound biết, vì hắn tận mắt thấy Satan giết thủ lĩnh tổ chức một tay nuôi lớn y, còn giết vài tên không biết sống chết muốn ngăn cản y.

Hắn không biết rốt cuộc có nguyên nhân gì khiến Satan trở mặt thành thù với thủ lĩnh, chỉ biết khi giết người nếu so với thánh y càng giống thánh, nếu so với quỷ y càng ma quỷ hơn, hành động độc ác tới mức khi hắn nhớ lại chuyện này, vẫn không rét mà run.

Sau khi tổ chức sát thủ tan rã, Satan cũng biến mất không còn dấu vết. Có người nói y đã chết, có người nói y rút lui ẩn danh, cũng có người nói y đã phát điên.

Nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra? Hắn là đang nằm mơ sao? Làm sao Satan mất tích hai năm bây giờ lại đột nhiên xuất hiện?

"Thì ra ngươi còn nhận ra ta, Hound". Tiếng nói lạnh toát như băng, khiến cho Hound không khỏi run sợ.

"Ngươi... Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây, Satan?". Hound cổ trần tỉnh nói.

"Người cho là vì sao?". Tiếng nói vẫn lạnh lùng như trước, trong không khí có chút xơ xác tiêu điều, làm cho Hound bất giác lùi từng bước về phía sau.

Giờ khắc này, người bình thường không biết còn tưởng anh là người khác, Vu Hàn chớp mắt liên tục, một lúc mới nhìn được rõ ràng, người đàn ông đang đứng ở cửa là chồng cô – Khuê Thú Chi.

"Ông xã?". Cô có chút không dám tin kêu lên.

Nghe thấy tiếng cô gọi, Hound nhất thời đóng băng, từ bụng tới chân lạnh toát. Nữ nhân này mới vừa nói chồng mình rất lợi hại, là nói Satan sao?

Thượng đế ơi, hôm nay là ngày ta tận số rồi sao?

"Anh đây. Em có bị thương không?". Tiếng nói lạnh lùng khi nãy chợt trở nên ôn nhu cùng quan tâm.

"Em không sao, nhưng Thiên tỷ hình như bị thương". Khóe miệng của chị có vài tia máu, từ lúc ngã xuống sàn đến nay không thấy nhúc nhích.

Khuê Thú Chi nhẹ nhõm hơn một chút, ánh mắt lạnh như băng lần nữa chuyển sang nhìn Hound.

Hắn sợ hãi nuốt nước bọt, cố gắng đè nén ý muốn chạy trốn, vì hắn biết dù có trốn đến nơi nào, cũng không thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Satan. Nếu phải sống cuộc sống luôn luôn lo sợ, trốn chui trốn nhủi, không bằng hiện tại cùng y quyết đấu, dù có chết cũng còn chút danh dự.

"Ta...".

"Đem những lời này về truyền đạt lại với chủ ngươi, Satan không cho phép người nào nhúng tay vào việc nhà của Tiêu Tư Linsey. Ngươi nghe rõ chưa? Hound". Anh lãnh khốc vô tình nhìn hắn, ra lệnh.

Hound kinh ngạc trừng mắt không dám tin, nhìn anh.

"Ý của ngươi là, ngươi muốn thả ta đi?". Thanh âm của hắn khàn khàn, giọng nói tràn đầy nghi ngờ hư vô.

"Ngươi muốn chết phải không?".

"Không!". Hound đột nhiên hiểu ý, nhanh chóng kêu lên. "Ta nhất định sẽ truyền đạt lại lời ngài nói. Kia... Ta xin đi". Hắn cẩn trọng nện bước trên nền nhà, cao chạy xa bay khỏi nơi Satan đang đứng.

Đi tới trước mặt anh, hắn bất giác nuốt một ngụm nước miếng, bước ngang qua, càng nín thở không dám lên tiếng, vất vả lắm mới bước qua sau lưng anh, không còn bị anh dùng ánh mắt lạnh như băng cùng vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ đó dọa唬, nhưng anh đột nhiên mở miệng.

"Hound".

Tiếng nói trầm tĩnh, nhưng Hound sợ đến mức lông tơ cũng dựng đứng lên, cả người cứng ngắc như đá. Hắn run rẩy quay người lại, mồ hôi lạnh chảy xuống trán.

"Còn... Còn có chuyện gì sao?". Y sẽ không đột nhiên thay đổi chủ ý, không muốn thả hắn đi nữa chứ?

"Ta không muốn bất kỳ kẻ nào biết hành tung của mình". Khuê Thú Chi không thèm quay đầu, không nhanh không chậm mở miệng.

Hound chớp chớp mắt, nhanh chóng gật đầu nói. "Ta biết rồi". Lời nói vừa dứt, hắn chạy như bay khỏi nơi đó, thề sẽ không bao giờ... quay trở về hòn đảo Thái Bình Dương này nữa.

Chương 8.3

"Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?". Trong xe Khuê Thú Chi trên đường chở bọn họ về nhà, Vu Hàn không nhịn được mở miệng đặt câu hỏi.

Khue Thú Chi nhìn cô, sau đó lại nhìn Khúc Thiên qua gương chiếu hậu một cái, sau đó mới tóm tắt ngắn gọn.

Thì ra người bắt cóc các cô là người do mẹ kế và anh em cùng cha khác mẹ của Tiêu Tư Linsey ở Anh quốc thuê đến Đài Loan giết Tiêu Tư. Mục đích của họ là đoạt số tài sản khổng lồ của anh, vì tuy là cùng cha nhưng họ chỉ nhận được danh hiệu Công tước bề ngoài, tiền thừa kế không được nhận một chút nào.

Khúc Thiên nghe xong trầm mặc không nói, Vu Hàn mặc dù vẫn còn một đồng vấn đề muốn hỏi, nhưng ngại không khí trong xe có điểm hơi là lạ, cho nên cô không thể làm gì khác ngoài việc giữ im lặng, chờ về đến nhà sẽ "tính sổ" với ông xã.

Xe còn chưa chạy tới nhà trọ tám tầng, rất xa liền gặp Tiêu Tư - đáng lẽ đang ở trên máy bay – đang đứng ngoài cửa lớn nhà trọ lo lắng bồn chồn, anh vừa thấy xe của bọn họ, ngay cả an toàn của bản thân cũng không màng liên lao đến gần. May là kỹ thuật lái xe của Khuê Thú Chi rất cao, mới không xảy ra tai nạn xe cộ.

Đỡ bà xã cẩn thận từ trên xe xuống, Tiêu Tư chân thành cảm ơn Khuê Thú Chi xong liền dìu Khúc Thiên vào trong nhà trọ tám tầng, Khuê Thú Chi lái xe vào bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Hai người dọc đường đi rất im lặng, cho đến khi vào trong nhà —

"Anh rốt cuộc còn giấu em chuyện gì nữa?". Vu Hàn đột nhiên xoay người lại, nổi giận đùng đùng lớn tiếng chất vấn anh. "Anh rốt cuộc là ai hả?".

Anh mặt không chút thay đổi nhìn cô, giống như bất động trước sự tức giận của cô hoặc là đang trầm tư chuyên tâm suy nghĩ xem nên trả lời vấn đề của cô như thế nào. Nhưng cô không thể kiên nhẫn chờ anh từ từ suy nghĩ được nữa, bởi vì cô sắp giận điên lên!

"Nói đi, anh rốt cuộc còn giấu tôi chuyện gì? Anh là ai, rốt cuộc anh là ai?". Cô dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào lồng ngực anh, chẳng qua không làm đau được anh, ngược lại thấy tay mình đau thêm (khô, tự hành xác quá bà chị =.)

"Anh là Khuê Thú Chi".

"Khue Thú Chi cái quỷ!". Cô không giận không nói nên lời hết lớn.

"Anh là Khuê Thú Chi, nhưng mãi đến hai năm trước mới tìm thấy cái tên này, trước đây người khác gọi anh là Lucifer". Anh bình tĩnh nói.

"Lucifer?".

"Chẳng qua chỉ là một cái tên khác". Anh đột nhiên lộ ra vẻ giễu cợt lạnh.

Vu Hàn im lặng nhìn anh, đột nhiên cảm thấy anh có chút khác so với bình thường, giống như đang ở nơi xa xôi mông lung nào đó, làm cho người ta nhìn thấy nhưng không thể chạm tới.

"Tên mãi anh mới tìm về hai năm trước là sao? Cái tên Khuê Thú Chi này không phải từ khi anh sinh ra đã có rồi sao?". Cô không chuyển mắt nhìn anh hỏi.

"Mười chín năm ba tháng trước, đoàn xe lữ hành nước Mỹ của Đài Loan bị lật ngoài ý muốn, ba mươi tám người trên xe có hai mươi bảy người gặp nạn, một đứa bé mười một tuổi bị mất tích".

"Chuyện này em có biết". Cô nhẹ giọng nói. "Đứa trẻ mất tích đó là anh sao?".

Anh không trả lời vấn đề của cô, ánh mắt xa xăm, tiếp tục dùng giọng nói trống rỗng lạnh như băng nói. "Lúc đó báo chí đã đưa một loạt bài về nguyên nhân của sự việc đứa trẻ bị mất tích, ngay cả giả thuyết bị người ngoài hành tinh bắt đi cũng đưa ra".

"Một đứa trẻ mười một tuổi nếu còn sống, với một lượng thông tin do truyền thông báo đài đăng nhiều như thế, không thể nào không có chút tin tức gì, không tìm ra manh mối, họ cuối cùng chỉ có thể suy đoán rằng nó đã chết. Song trên thực tế, đứa trẻ không hề chết, chẳng qua là bị mất trí nhớ, bị giấu đi mà thôi".

"Bị mất trí nhớ? Bị giấu đi?".

"Mặc dù đã mất trí nhớ, nhưng có người tự nhận là ba mẹ bên cạnh, còn có một đám trẻ đồng trang lứa làm bạn, còn có rất nhiều đồ chơi kỳ kỳ quái quái để chơi, được cung như trứng*, thời niên thiếu của Lucifer có thể nói là tương đối vui vẻ". (*nguyên văn : ba nghìn sủng ái tập một thân – Haran đã chú thích ở những chap trước)

"Vui về sao? Còn Khuê Thú Chi đâu?".

"Khuê Thú Chi lúc đó không hề biết hẳn là Khuê Thú Chi, càng không biết kẻ hẳn luôn gọi là ba mẹ chính là hung thủ giết hại ba mẹ ruột của hẳn".

Vu Hàn trong nháy mắt trợn xanh hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ khó có thể tin nhìn anh.

"Hung thủ ư?". Cô tuyệt đối không nghĩ tới tình huống này có thể xảy ra.

Cô trừng mắt nhìn anh hồi lâu, bỗng nhiên đi đến trước mặt anh, dặt tay anh đến ghế salon trong phòng khách, nhấn anh ngồi xuống ghế, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh.

"Thật sự đã xảy ra chuyện gì, anh hãy nói rõ cho em biết, không cho phép anh giấu em chuyện gì, biết không?". Cô nghiêm nghị nói với anh.

Phòng khách đột nhiên lâm vào một mảnh trầm tĩnh, Khuê Thú Chi trên mặt không chút biểu tình, ánh mắt lại chìm vào xa xôi.

"Vì sao anh không nói gì?". Cô nhin không được mở miệng. "Chẳng lẽ anh vẫn không muốn nói thật cho em biết sao?".

"Em không sợ sao?". Anh bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

"Sợ cái gì?". Cô ngạc nhiên.

"Anh".

"Anh? Vì sao phải sợ anh?". Cô không cho là đúng trừng mắt liếc anh một cái. "Rốt cuộc anh có nói hay không?".

"Anh đã từng giết rất nhiều người". Anh bình thản nói, lời nói lại như bom dội ngang tai người khác.

Vu Hàn bỗng dưng hô hấp khó khăn.

"Lucifer lúc đó là một tên sát thủ khét tiếng, phạm người nào đã là mục tiêu của anh, thì không ai có thể chạy thoát sự săn đuổi của anh". Anh nhìn cô không chớp mắt. "Bây giờ, em vẫn không sợ anh sao?".

Vu Hàn không trả lời, vì cô căn bản không có cách nào nói chuyện được. Đây là chuyện quá sức độc ác, quá sức kinh người, quá sức đột ngột, cũng vượt quá phạm vi tiếp nhận của cô.

Sát thủ? Đầu cô một mảnh rối loạn.

Những năm trước, rốt cuộc anh đã sống thế nào? Một người sinh trưởng trong một gia đình bình thường có ai lại trở thành sát thủ chứ? Anh tại sao lại trở thành một người như vậy?

Không, anh hẳn không được lớn lên trong một gia đình bình thường, bởi vì anh vừa mới nói, người nuôi lớn mình cũng chính là kẻ đã sát hại ba mẹ ruột của anh, rốt cuộc còn bao nhiêu nội tình anh không thể nói ra? Mà khi anh biết được chuyện này, anh đã lấy tâm trạng nào tiếp nhận sự thật tàn khốc đó?

Cô cảm thấy lòng mình vỡ vụn ra, nếu có người nào nói cho cô biết, ba mẹ của cô không phải là ba mẹ ruột, cô nhất định sẽ không chịu nổi đã kích đó, đừng nói là ba mẹ ruột lại bị chính họ hại chết. Cô thật không thể tưởng tượng được anh đã phải chịu đựng những việc như thế.

"Thật xin lỗi". Cô cúi đầu nghẹn ngào nói.

"Em tại sao lại xin lỗi?". Anh không thể giải thích được, giọng nói gượng gượng bình tĩnh.

"Em không phải cố ý muốn gọi lại chuyện cũ thương tâm trong lòng anh, thực xin lỗi". Hốc mắt Vu Hàn đỏ lên, khóc thút thút giải thích với anh.

Khuê Thú Chi chăm chú nhìn cô trong chốc lát, bỗng nhiên thở dài một tiếng, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh thân mật mà dịu dàng, chậm chậm không nóng vội, làm cho cô cảm nhận được mình đang được quý trọng yêu thương. Ánh mắt anh ấm áp, ngắm nhìn cô đầy say mê cùng sùng ái.

"Anh yêu em". Anh áp lên môi cô, khàn khàn nói. "Anh thật sự rất yêu em". Anh ôm lấy cô, cô cảm nhận được anh đang run rẩy.

"Ông xã?".

"Anh đã lo rằng em sẽ sợ anh, anh sợ phải thấy trong mắt em nỗi sợ hãi con người anh". Anh vùi mặt vào gáy cô, lúc này anh thật yếu ớt, dễ bị tổn thương như một đứa trẻ.

Một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất như anh, vì chuyện này mà... mà sợ đến run rẩy như vậy sao?. Vu Hàn không thể kiềm nén nỗi lòng đau đốn, vươn hai tay ôm anh thật chặt.

"Em không thể nói dối rằng mình hoàn toàn không có một chút sợ hãi nào, nhưng mọi chuyện không phải lỗi của anh". Cô nhẹ giọng nói cho anh biết. "Nếu thật đúng như anh đã nói, anh đã phải sống trong một thế giới khó có thể tưởng tượng được, em không biết phải làm thế nào cho tốt, nhưng em biết một điều tốt là, tất cả đều đã là quá khứ rồi anh. Hiện tại chỉ có chúng ta mà thôi, hiện tại chính là cuộc sống chúng ta đang sống, không phải sao? Nếu chuyện cũ nghĩ lại chỉ thêm đau lòng, chúng ta hãy cứ cùng nhau tiến về phía trước, anh nhé".

"Chúng ta... Cùng nhau?". Giọng anh khàn khàn.

"Đúng, chúng ta cùng nhau".

"Cả đời sao?".

"Cả đời này". Cô kiên định trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Satan Lầu Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Chương 9.1

"Em chịu đủ rồi, em muốn ly hôn!".

"Đừng giỡn hoà".

Nhà trọ tám tầng lúc trước được xây thêm một lầu nữa, tầng thứ chín đã ra đời. Nhưng tầng chín này không phải là nhà ở, mà là một phòng tập gym cỡ lớn, cánh đàn ông có thể tập thể hình rèn luyện sức khỏe, còn chị em phụ nữ lại dùng làm nơi hàn huyên nói chuyện thị phi.

Đáng tiếc chính là trong ba vị phu nhân có hai vị đang mang thai, họ chỉ có thể tám chuyện mà không thể uống cà phê. Trong ba người, Vu Hàn hân là người nhảm chán nhất, vì cô không có mang thai nên không cách nào hòa nhập vào chủ đề nói chuyện nhiệt liệt của hai quý phu nhân còn lại được. Vì vậy, cô gia nhập cánh đàn ông, theo Khương Khắc cùng Tiêu Tư lĩnh giáo ông xã học vật lộn. (đây, lại dạy ba cái thứ vớ vẩn cho lão bà, sau này bị oánh biết than ai? =.=)

Lúc mới bắt đầu, Khuê Thú Chi chỉ đơn giản dạy cô vài chiêu tự vệ, không nghĩ tới cô đã học phải học ra trò, quần lấy anh đòi học thêm nhiều kỹ xảo vật nhau nữa. Học mấy cái này tự có lúc dùng tới, không lo phí phạm.

Cho nên, không có đối thủ cùng giới tính, mà ông xã thì không cho cô luyện tập với bất kỳ nam nhân nào khác dưới bất kỳ tình huống nào, cô chỉ có thể vật nhau với một đối thủ duy nhất — ông xã nhà cô a. Điều làm cô tức đến không chịu nổi chính là cô vĩnh viễn là kẻ thua cuộc, cho tới bây giờ cũng chưa từng nếm mùi vị thắng cuộc là thế nào.

Hôm nay là lần thứ năm mươi chín cô khiêu chiến ông xã nhà mình, kết quả : tính ra cũng là lần thứ năm mươi chín cô thua cuộc... (quá thảm)

"Cái gì mà truyền thụ hết, căn bản là gạt người, em chán kiểu không thành thật của anh, em muốn ly hôn!!!!". Vu Hàn từ trên nệm bò dậy, tức giận nói.

Khue Thú Chi dở khóc dở cười, ôm bà xã đang tức giận vào lòng, hôn nàng một cái trấn an.

"Đừng làm rộn, thể lực đàn ông với phụ nữ trời sinh đã chênh lệch rất nhiều, em thua anh là chuyện đương nhiên, thắng mới là kỳ quái đó".

"Anh nói vậy là xem thường em?". Cô không phục tròn mắt nói.

"Anh chỉ nói thật thôi mà".

"Em không tin mình vĩnh viễn không thắng được anh. Anh cũng đã nói, vật lộn dựa vào kỹ xảo chứ không phải cậy mạnh, không phải sao? Đã vậy thì thể lực mạnh yếu căn bản không liên quan, mà là do kỹ xảo không đúng".

"Từ kỹ xảo ra, cũng phải xem xét đến kinh nghiệm nữa chứ. Kinh nghiệm của em với anh cách xa nhau như trời với đất, em không cần vì thua anh mà tức giận. Thực tế, trên đời này người vật lộn thắng được anh chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi".

Có thể đếm được trên đầu ngón tay? Vậy là vẫn có người thắng anh đấy thôi!

"Anh đã lợi hại như vậy rồi, vẫn còn có người lợi hại hơn sao?". Lòng hiếu kỳ của Vu Hàn ngóc dậy.

"Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*". Khuê Thú Chi gật đầu. (*người có người giỏi hơn, trời có trời lớn hơn – quan niệm của Lão Tử)

"Vậy sao? Anh đánh nhau với người ta rồi à? Thật là anh thua sao?". Cô liên tục hỏi tới.

"Sax, sao em hỏi nhiều vậy?".

"Thì tò mò chứ sao? Em còn tưởng anh là lợi hại nhất, không ai thắng được anh". Cô vờ mặt đương nhiên nói.

Tuy nói rằng chuyện cũ rồi sẽ bị gió thổi bay mất, nhưng lòng hiếu kỳ thì cũng có lúc không đè nén được, cho nên về quá khứ của Satan hay Lucifer, cô cũng không nhịn được hỏi anh nhiều điều, dò hỏi mãi thì cũng biết được cỡ tám, chín phần. Vì vậy, nghe nói có người đánh thắng được Satan, bảo cô làm sao không kinh ngạc cho được?

"Nói cho em biết nhanh lên". Cô khần trương, bám lấy anh.

"Chuyện này không vội, sau này sẽ kể em nghe".

"Tại sao không nói bây giờ? Bây giờ cũng có bận gì đâu?".

"Ai nói không bận chuyện gì, em quên là đã hứa với Khúc Thiển 2h tới quán ăn sao?".

"Ah, suýt quên chuyện này. Bây giờ là mấy giờ rồi?".

"Hai giờ kém mười lăm".

"Cái gì?". Nghe thấy anh trả lời, cô nhảy dựng lên. "Hồngбет, em sẽ không kịp mất!".

"Làm sao bây giờ, em còn định tắm rửa, nhưng bây giờ không kịp nữa rồi — aaa, làm sao bây giờ?". Cô gấp đến độ không nói năng mạch lạc được, như kiến bò trên chảo nóng.

"Bình tĩnh đi em". Anh kéo tay cô. "Từ đây đến đó đi xe chỉ mất năm phút thôi, cho em mười phút để tắm, anh chờ em đi".

"Ah, ông xã, em yêu anh nhất!". Cô nhảy tung tung hôn anh, ngay sau đó xoay người chạy nhanh đi tắm.

Khuê Thú Chi cười cười lắc đầu, bản thân cũng đi vào một phòng tắm khác để tắm.

Mười phút sau, bọn họ đi tới bãi đậu xe dưới tầng hầm, lái xe ra cửa. (tắm nhanh thế có bản không đấy? :-?)

"Bọn em hôm nay gặp mặt là muốn cho thêm người thuê phòng, hay là thuê đầu bếp cho quán ăn mặt tiền tầng trệt?". Khuê Thú Chi hỏi.

Nhà trọ tám tầng vốn có Lưu Dư, Vu Hàn, Khúc Thiển cùng bé Tiểu Cương cùng ở, nhưng giờ cả ba đều đã có gia đình riêng, tầng tám dư ra không để làm gì nên ba cô muốn lấy nó cho thuê. Tầng tám có hai gian, một gian đã có một cặp chị em đang ở (là Tinh Vu Hiểu và Tinh Vu Hi – xem lại chú thích Haran đã ghi về hai nhân vật này), gian còn lại sẽ cho thuê nốt.

Về mặt tiền tầng trệt, Khúc Thiển đang mang thai nên Tiêu Tư không muốn bà xã vất vả, hết lần này đến lần khác tự mình làm đầu bếp, nhưng vì nấu ăn quá dở nên suýt nữa quán phá sản (hahaha), nhiều lần suy tính xong, mọi người quyết định thuê mấy đầu bếp đến phụ trong quán, nên các cô cần phải gặp mặt để họp thường xuyên bàn chuyện này.

"Lần này hình như là có người muốn thuê". Vu Hàn nói.

"Chỉ còn một gian phòng thôi mà, cho thuê khó đến vậy sao? Anh thấy tụi em chẳng qua là đang tìm người muốn ở lâu dài kìa".

"Không có biện pháp, ai bảo tụi em chờ mãi không gặp được người có duyên đâu? Tụi em hy vọng là tìm được một người có duyên với nhà trọ tám tầng này".

"Gặp mặt có mất nhiều thời gian lắm không?".

"Chắc là không lâu đâu. Mà sao anh hỏi vậy?".

"Gần đây có chiếu một bộ phim rất hay. Xong việc rồi, em muốn đi xem phim không?".

"Muốn a!". Cô nhếch miệng mỉm cười. "Chúng ta gặp nhau ở đâu đây?".

"Ai, anh không có bận gì hết, ngồi chờ em cũng được". Đến nơi, Khuê Thú Chi dừng xe lại bên đường.

"OK, anh chờ em một chút". Cô nhanh chóng hôn anh một cái, đẩy cửa xe nhảy xuống, đi vào trong quán.

Không biết phải hình dung cuộc gặp mặt nói chuyện lần này thế nào, có lẽ dùng từ "Khúc Thiên thứ hai" chắc là đúng nhất. Không phải cô ấy giống Khúc Thiên, mà là giống tình trạng ban đầu của Khúc Thiên khi mang bé Tiểu Cương một thân một mình nuôi con.

Tên của cô ấy là Lâm Tuyết Nhan, khuôn mặt trắng nõn vô cùng thanh tú, thoát nhìn như mới hai mươi tuổi mà thôi nhưng trên thực tế đã là bà mẹ hai mươi sáu tuổi đơn độc. Con gái cô ấy cỡ chừng hai tuổi, có khuôn mặt giống cô ấy như tạc từ một khuôn, bất kể nhìn thế nào cũng đều nhận ra đây là hai mẹ con.

Vu Hàn đi vào quán thấy Thiên tỷ cùng Tuyết Nhan đang vui vẻ nói chuyện với nhau, đồng thời nựng cô bé con đáng yêu một chút, cô biết ngay người khách cuối cùng của nhà trọ đã xuất hiện rồi đây. Chẳng qua cô không biết, mấy phút đồng hồ sau phát sinh một chuyện mà cả đời cô không bao giờ quên.

Trên thực tế là không ai ngờ đến, vì chuyện này xảy ra quá sức đột ngột.

"Papa".

Người lớn đang nói chuyện rất vui vẻ, lại nghe cô bé con bỗng nhiên gọi lớn, ba vị phụ nhân đang nói bỗng ngỡ ngàng, đầu tiên cúi nhìn đứa bé, tiếp theo theo ánh mắt đứa trẻ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đứng ở cửa quán.

"Ông xã?". Vu Hàn kêu lên thất thanh.

"Thú Chi?". Khúc Thiên cũng kêu lên.

"Lucifer?". Lâm Tuyết Nhan cũng kinh ngạc reo lên.

"Tiểu Tuyết!?". Khuê Thú Chi khiếp sợ trở mắt.

"Mami, là papa, là papa". Cô bé mừng rỡ lắc lắc tay mẹ, bỗng nhiên buông tay Tuyết Nhan ra, chạy đến chỗ Khuê Thú Chi, luôn miệng gọi: "Papa, papa".

Chương 9.2

Để tránh cô bé con ngã vào người mình, Khuê Thú Chi tự nhiên ngồi xuống ôm lấy thân ảnh bé nhỏ đó vào lòng. Khi anh ngồi xuống ôm bé con vào lòng, huyết sắc trên mặt Vu Hàn dần dần rút đi. Cô kinh ngạc từ trên ghế đứng dậy, cả người lung lay.

"Tiểu Tuyết, thật sự là em sao?". Khuê Thú Chi không bao giờ nghĩ tới cô ấy lại xuất hiện trước mặt anh, Khuê Thú Chi kinh ngạc đã quên mất sự tồn tại của Vu Hàn (đáng chém!), nhìn Lâm Tuyết Nhan không chớp mắt.

Thấy phản ứng của anh, tất cả đã được giải đáp.

Vu Hàn đột nhiên cảm thấy buồn cười, nhưng không biết tại sao nước mắt của cô cứ chảy ra không dứt, làm mờ hồ tầm mắt của cô, ướt đầm hàng mi cô.

Cười đi, phải cười lên! Người ta một nhà đoàn viên, cô là người ngoài khóc lóc cái gì? Xem nào nhiệt gì chứ? Phải nhân lúc yên tĩnh mà rời đi mới đúng.

Trong giấc mơ hồ, Vu Hàn thấy Khuê Thú Chi ôm bé gái đi về phía mẹ nó, trong mắt anh vẫn không hề có cô. Cô đang đứng bên cạnh Lâm Tuyết Nhan đây, nhưng anh vẫn như không nhìn thấy cô.

Tan nát cõi lòng là vị gì, cuối cùng cô đã biết, đó là cảm giác đau đến không muốn sống, gần như không còn cảm giác gì nữa. Cô run rẩy bước ra khỏi cửa quán.

"Vu Hàn —". Khúc Thiên gọi cô lại.

Vu Hàn đột nhiên dừng bước. Cô thật khờ, đến lúc này còn mong anh ta chú ý đến mình sao? Mà anh ta phải đối mặt với mình như thế nào? Nếu anh ta lấy ánh mắt tràn đầy xin lỗi cùng thỉnh cầu tha thứ nhìn cô, cô không có biện pháp nào tiếp nhận!

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, thanh âm của anh đã vang lên.

"Tiểu Hàn...".

Cô đột nhiên cả người cứng đờ, đầu trống rỗng.

"Tiểu Hàn, thật xin lỗi, anh —".

Vừa nghe thấy ba chữ 'thật xin lỗi', Vu Hàn đã tan nát. Giống như một con thú cận kề cái chết kêu rên, tiếng kêu tắt ngấm trong cổ họng cô, cô im lặng lao đảo bỏ chạy.

"Tiểu Hàn? Tiểu Hàn!".

Khuê Thú Chi ở sau lưng cô không ngừng gọi lớn nhưng cô chỉ muốn chạy nhanh đến một nơi không còn nghe thấy tiếng anh ta gọi nữa. Nếu như không nghe được thanh âm của anh nữa, không nhìn thấy anh nữa, thế giới của cô sẽ tan biến. Nhưng có anh, nỗi thống khổ của cô có thể dừng lại sao? Vết thương trong lòng đang đau nhức của cô có thể lành lại sao?

"Tiểu Hàn, em muốn đi đâu?". Anh ở sau lưng cô kêu to.

Cô muốn đến một nơi không có anh, nơi không còn đau khổ nữa. Vu Hàn tan nát cõi lòng chạy ra ngoài cửa.

"Tiểu Hàn! Tiểu Hàn!".

Anh không ngừng gọi tên cô, tiếng kêu mỗi lúc một gần. Cô chạy thực mạng về phía trước, ngay cả đụng phải người khác cũng không chú ý, cả đèn đỏ đã sáng cũng không biết.

Ánh sáng chói mắt chiếu thẳng đến cô, tiếng còi gào thét của xe ô tô lao thẳng đến cô, thanh âm của anh bỗng xa mà gần, vừa giận dữ vừa gào lên điên cuồng, bốn phía tiếng người ồn ào huyền ảo vang lên. Bỗng nhiên một trận đau nhức tiến đến, trời đất quay cuồng, bóng tối bao trùm lấy cô, mất đi ý thức... Cô đã được giải thoát.

Khúc Thiển đứng ngoài phòng bệnh, sau khi gõ mới đẩy cửa bước vào. Trong phòng bệnh rèm cửa phủ xuống, một mảnh trầm tĩnh u buồn. Bệnh nhân trên giường như đang nằm ngủ, không nhúc nhích. Người bên cạnh cô cũng như tượng gỗ, ngây ngốc gục trên ghế.

"Thú Chi, tôi tới đây. Vu Hàn hôm nay có khá lên chút nào không?". Khúc Thiển mở miệng hỏi, bất quá cũng biết anh không trả lời mình. Đã hai ngày trôi qua, anh vẫn lẳng lặng ngồi ở đó, không nhúc nhích.

Từ khi Vu Hàn gặp tai nạn đến nay cũng đã năm ngày, cô thủy chung không tỉnh lại. Bác sĩ nói cô bị thương không nặng, theo lý thuyết sẽ không hôn mê bất tỉnh như vậy, cho dù làm kiểm tra kỹ lưỡng, kết quả vẫn không có gì, chắc phải theo dõi thêm ít lâu nữa.

Nguyên nhân Vu Hàn hôn mê bất tỉnh, căn bản không liên quan đến tai nạn xe cộ kia, mà là cô đang trốn tránh thực tế không muốn tỉnh lại.

Cả nhà trợ đều chung một suy nghĩ, cho nên từ tai nạn xe cộ lần đó, Khuê Thú Chi liền phục bên giường cô không ngừng cùng cô nói chuyện, cho cô hiểu anh và Lâm Tuyết Nhan không có chuyện gì, nói cho cô biết Tiểu Khiết không phải con gái anh, nói cho cô biết anh rất yêu cô, rất quan tâm cô, thỉnh cầu cô hãy tỉnh lại nhanh nhanh một chút.

Anh nói với cô suốt ba ngày ba đêm, đến thanh âm cũng khàn đi, Vu Hàn vẫn thủy chung không tỉnh lại.

Chương 9.3

Khúc Thiển cơ hồ có thể cảm giác được sự tuyệt vọng của Khuê Thú Chi, có thể cảm nhận được nội tâm bên trong anh đang kêu gào thống khổ, chỉ không khỏi lắc đầu.

Hai người bọn họ cũng điên rồi, cũng vì quá yêu đối phương, quá quan tâm đến đối phương.

Mà chị tất nhiên không cho phép họ giày vò chính bản thân mình.

"Tuyết Nhan cho rằng đây là lỗi của cô ấy, cô ấy muốn bỏ đi". Khúc Thiển mở miệng nói với Khuê Thú Chi, hy vọng anh có chút phản ứng, nhưng đầu gối đó vẫn không buồn động đậy.

"Thật ra hết thảy chỉ là hiểu lầm thôi, trẻ con chưa hiểu chuyện nhận lầm, anh và Tuyết Nhan không cần tự trách bản thân. Anh không phải đã nói cô ấy giống như em gái anh sao? Anh thật muốn cô ấy không nơi nương tựa đem đứa bé rồi đi sao? Thú Chi?". Chị không ngừng nói, chỉ muốn anh đáp lại.

Kết quả lại thất vọng lần nữa.

"Thú Chi, anh nói một câu thôi có được không?". Chị trực tiếp yêu cầu. "Bằng không hãy ăn chút gì đi, lúc tôi đến hôm qua anh vẫn ngồi thế này, có phải hay không không thèm nhúc nhích gì? Đồ ăn tôi mang đến anh cũng không đụng đũa sao?".

Anh trầm mặc không nói làm chị không nhịn được thở dài một tiếng.

"Anh tự hành hạ mình như vậy, Vu Hàn sẽ tỉnh lại sao?". Chị lắc đầu. "Anh không biết bây giờ trông anh khó coi cỡ nào đâu? Đã hai ngày không ăn không uống không ngủ, anh cho rằng mình còn chống cự được bao lâu? Anh cảm thấy bộ dạng mình bây giờ có thể chăm sóc được Vu Hàn sao?".

Anh vẫn thủy chung không phản ứng làm Khúc Thiển muốn tức điên.

"Khuê Thú Chi! Anh rốt cuộc có nghe tôi nói với anh không đấy?". Chị rống giận vào mặt anh, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Khúc Thiển không thể làm gì khác hơn ngoài việc xoay người nhìn Vu Hàn nằm trên giường bệnh. "Chị biết Vu Hàn không phải là tiểu quý nhất gan mà là người hoàn toàn đủ nhiệt tình, đủ dũng khí. Em có lẽ có chút ít quật cường, có chút mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không phải không biết đề ý đến người khác, không phải không hiểu chuyện".

"Em hiểu lầm Thú Chi, cũng hiểu lầm Tuyết Nhan rồi, hai người bọn họ không phải kiểu quan hệ đó, em không thể chỉ vì... không tự lý giải được hiểu lầm, liền để bản thân trốn tránh sự thật". Chị vỗ vỗ tay cô. "Em có nghe chị nói không?".

Trên giường, Vu Hàn vẫn không có phản ứng gì.

"Vu Hàn, em còn ba mẹ nữa, em có nhớ không?". Chị đổi phương pháp, vẫn tiếp tục gọi cô. "Em còn muốn làm mẹ nuôi cho bé bi trong bụng Tiểu Dư, có nhớ không? Em nói là chờ em mang thai, chờ con của chúng ta lớn lên, nói không chừng còn có thể kết làm thông gia, thân càng thêm thân, em có nhớ không? Em còn nói chờ con chúng ta lập gia đình xong hết, sẽ làm một đám bạn già vui vẻ cùng ra nước ngoài du lịch, có nhớ không em?". Chị không nhìn được, thương cảm rơi lệ. "Vu Hàn, chúng ta còn rất nhiều kế hoạch muốn cùng nhau thực hiện, em nhớ lại đi. Em hãy mau mau tỉnh lại được không?".

Vu Hàn vẫn không có động tĩnh, ngay cả hàng lông mi cũng không buồn nhúc nhích.

"Em vẫn không muốn tỉnh lại sao?". Khúc Thiển lau nước mắt trên mặt, cảm thấy quá mệt mỏi và bất lực. "Tùy hai người! Cô muốn tỉnh thì tỉnh, muốn nằm cứ nằm!". Lại nhìn Khuê Thú Chi. "Anh muốn ăn hay không cũng tùy ý anh!".

"Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không tới nữa, dù sao cũng không ai thèm để ý tới tôi, thức ăn tôi mang tới cũng không ai thèm động, không bằng đem cho chó ăn, ít ra nó cũng còn biết quấy đuôi đáp lại".

Chị chưa xót tự giận, không nói thêm lời nào nữa, quay người bỏ đi.

Cửa đóng lại, trong phòng lại lâm vào một mảnh trầm tĩnh u buồn như trước. Vu Hàn trên giường vẫn hôn mê bất tỉnh, Khuê Thú Chi ngồi bên cạnh vẫn không nói tiếng nào tự giãi vò bản thân.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời rực rỡ, bên trong cửa lại thê lương tuyệt vọng.

Ban đầu, hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động, nhưng cảm giác thật thoải mái, không có bất kỳ áp lực gì, thật có thể rong chơi thế này mãi mà không thấy chán.

Sau đó từ từ, giống như ai đó đang gõ vào tấm kính mà gọi cô, gõ gõ, gõ gõ. Tiếng gõ vang lên, nhưng tìm lại không thấy ai, cô bắt đầu nôn nóng bất an.

Là ai gọi thế? Là ai quấy nhiễu mình? Mà mình... Mình là ai?

Cô bắt đầu suy nghĩ muốn tìm ra đáp án, sau đó từ từ nhớ lại bản thân mình.

Tên mình là Vu Hàn. Tên anh là Khuê Thú Chi. Mình rất yêu anh, mà anh đâu? Rốt cuộc là anh yêu mình hơn, hay yêu nữ nhân không biết từ đâu xuất hiện kia hơn?

Đúng rồi, mình nhớ rồi. Anh nói rằng anh thật xin lỗi, vậy là, người anh yêu không phải là mình...

Nỗi bi thống ập vào cô như sóng dữ đập vào bãi đá, trong nháy mắt đã đánh bại cô, lòng cô đã tan nát bấy như ra, không thể lành lặn lại nữa.

Là ai đang gọi, cô cũng không quan tâm nữa.

Là ai đang làm phiền, cô cũng không muốn biết nữa.

Về phần bản thân mình là ai, cô cũng không muốn nhớ tới, không muốn nhận thức nữa.

Bỏ qua hết những tiếng gõ trên kính vẫn đều đặn vang lên. Khúc Thiển, Lưu Dư, Tiểu Cương, Tiêu Tư, Khương Khắc, còn có tiếng nói của cả khách trọ mới Vu Hiểu, Vu Hi, còn có một thanh âm nữa...

Là tiếng của người đàn bà đó! Cô ta làm sao còn mặt mũi mà xuất hiện ở đây chứ? (bà chị hồ đồ quá rồi)

Thanh âm xung quanh cô đứt quãng, lúc xa lúc gần nghe thật không rõ.

Rốt cuộc bọn họ đang nói gì với cô? Tại sao không để cô an tâm, yên tĩnh như vậy chết đi cho rồi? Tại sao không nghe thấy tiếng anh đâu?

Phát hiện ra bản thân vẫn còn chờ mong anh, cô khiếp sợ tới cùng, trong nháy mắt cảm thấy bản thân lại chìm sâu hơn trong nỗi đau khổ tuyệt vọng, cố gắng ngăn mọi âm thanh từ ngoài kia xâm nhập vào tâm hồn.

Thế giới của cô lại im lặng không một tiếng động lần nữa, chỉ có đau thương theo cô cùng chìm vào bóng tối.

Chẳng biết từ lúc nào, thanh âm kia lại xâm nhập vào thế giới của cô, hơn nữa còn rõ ràng hơn so với lần trước rất nhiều. Có thể nghe thấy tiếng y tá đổi thuốc, tiếng hộ lý đứng ở đầu giường, nghe thấy tiếng cửa đóng mở, nhưng xung quanh cô không thấy có tiếng động nào.

Một mình cô đang nằm trong phòng bệnh, không có ai quan tâm sao?

Thiên tỷ đâu?

Tiểu Dư đâu?

Các chị ấy đều bận rộn sao?

Còn... Anh đâu?

Mặc dù vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân không được nhớ đến anh, nhưng suy nghĩ của cô không làm theo ý muốn, động một chút là tìm kiếm anh, khiến cô cảm thấy thật đáng buồn, thật quá nực cười lại có phần nuối tiếc nữa.

Bốn phía vẫn thuy chung không một tiếng động, rớt cuộc, cô nghe thấy tiếng gõ cửa, không phải ở phòng bên cạnh, mà rất gần —

"Thú Chi, tôi tới đây. Vu Hàn có khá hơn chút nào không?"

Là tiếng của Thiên tỷ, nhưng còn Thú Chi? Chị ấy đang nói chuyện với ai? Chẳng lẽ trong phòng này ngoài cô ra, còn... có anh sao?

Điều này sao có thể? Cô cố gắng lắng nghe, nhưng bốn phía vẫn không có động tĩnh gì, anh ta không thể ở bên cạnh cô mà cô không hay biết gì.

"Tuyệt Nhan cho rằng đây là lỗi của cô ấy, cô ấy muốn bỏ đi". Giọng của Thiên tỷ lại vang lên. "Thật ra hết thấy chỉ là hiểu lầm thôi, trẻ con chưa hiểu chuyện nhận lầm, anh và Tuyệt Nhan không cần tự trách bản thân..."

Hiểu lầm?

Nhận lầm sao?

Lời này của Thiên tỷ là có ý gì? Chẳng lẽ chuyện đó chung quy chỉ là hiểu lầm? Làm sao có thể... Thái độ của hai người họ... Hai người họ... Làm sao có thể chỉ là hiểu lầm?

"Anh tự hành hạ mình như vậy, Vu Hàn sẽ tỉnh lại sao?"

"Anh không biết bây giờ trông anh khó coi cỡ nào đâu? Đã hai ngày không ăn không uống không ngủ, anh cho rằng mình còn chống cự được bao lâu? Anh cảm thấy bộ dạng mình bây giờ có thể chăm sóc được Vu Hàn sao?"

Tiếng nói của Thiên tỷ không ngừng truyền tới làm cô rối loạn.

Anh thật đã không ăn không ngủ luôn ở bên cạnh cô mà tự hành hạ bản thân sao?

Anh tại sao phải làm vậy? Không phải anh nên ở bên Lâm Tuyệt Nhan cùng con gái, cả nhà đoàn tụ vui vẻ sao? Tại sao còn muốn để ý đến cô chứ?

Có phải mình đã hiểu lầm anh thật rồi hay không?

Mình rớt cuộc có phải đã làm một tiểu quỷ nhất gan, ngay cả dũng khí đối mặt với sự thật cũng không có? Mình không phải là một kẻ hèn yếu như thế!

Nếu quả thật yêu thương anh, không muốn mất anh, nếu quả thật có lòng tin cùng anh nắm tay bước suốt cuộc đời này, tại sao không cho anh biết? Tại sao không giành lại anh?

Cho dù muốn giành lại anh cũng không có gì sai, bởi vì... anh chính là hạnh phúc của cả đời cô, không phải sao?

Cô yêu anh, không muốn mất anh. Cô phải cho anh biết điều này, nếu cuối cùng anh vẫn chọn rời xa cô, ít nhất cô cũng đã bày tỏ hết, có thể gắng gượng vượt qua...

Vu Hàn, người phải tỉnh lại, trốn tránh không phải là giải pháp tốt, người phải tỉnh lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Chương 10.1

Thấy cánh tay cô khẽ động đậy, Khuê Thú Chi còn tưởng do quá mệt mỏi mà sinh ra ảo giác. Nhưng tay cô lại cử động lần thứ hai, cả người anh giống như bị điện giật lập tức từ trên ghế đứng lên, xô cả ghế ngã xuống, trong phòng bệnh yên tĩnh lập tức phát ra tiếng động lớn đến giật mình.

Hai mắt anh đầy những tia máu nhìn chằm chằm vào cánh tay đang gác lên chiếc chăn mỏng trước ngực, ngay cả nháy mắt cũng không dám.

Anh không nhìn lầm, đúng là tay cô cử động, đầu tiên là ngón trỏ, sau đó là ngón giữa. Tay cô thật sự có cử động! Cô tỉnh lại rồi sao? Rốt cuộc cô cũng nguyện ý tỉnh lại rồi sao?

Tầm mắt của anh kích động chuyển từ tay lên khuôn mặt cô, phát hiện hàng lông mi của cô đang khẽ lay động, sau đó, mí mắt của cô dần mở ra làm cho anh không khỏi há hốc miệng rờ.

Suốt năm ngày nay, anh đã mong đợi, hy vọng, cầu xin, buồn bã khẩn cầu giây phút này, cầu xin cô có thể tỉnh dậy gặp anh, nhưng khi giây phút đó đến, anh bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Cô có thể quên mất anh, không nhận ra anh không?

Không, không thể, chuyện như vậy không thể xảy ra với cô được.

"Tiểu Hàn?". Anh nghiêng người về phía cô, giọng nói khàn khàn run rẩy cất tiếng gọi.

Nghe thấy thanh âm, Vu Hàn chậm chạp quay đầu nhìn về phía anh.

"Anh... Là ai?". Cô suy yếu hỏi, trông mất một mớ mớ mịt.

Nỗi sợ hãi choán lấy tâm trí Khuê Thú Chi, mặt anh không còn chút máu nhìn về mớ mịt của cô, không thể tin được lắc đầu lùi về phía sau.

"Không thể nào, chuyện này không thể nào...". Anh lẩm nhẩm trong miệng.

"Ông xã?".

Thanh âm suy yếu của cô lần nữa vang lên, chẳng qua là hai chữ mà thôi, nhưng khi lọt vào trong tai anh lại nghe như tiếng từ trời phán xuống (lạ, đúng là 'tình nhân trong mắt hóa Tây Thi'), anh tròn to hai mắt, không chớp nhìn cô, kích động đến nín thở miệng. "Em mới gọi anh là gì?".

"Anh là Thú Chi đúng không? Không lẽ em nhận nhầm?". Cô chuyên chú nhìn anh, suy yếu hỏi.

Bộ dáng của anh trở nên hào tiêu tụy, đầu tóc rối bời, mắt sưng húp, mặt vốn sạch sẽ trơn láng thì bây giờ râu ria lùm xùm, cả người gầy xộc hằn đi, hại cô trong thời gian ngắn không cách nào nhận ra được anh.

Nước mắt lập tức ngập đầy hai hốc mắt, Khuê Thú Chi bước nhanh đến, ôm cả người cô vào lòng, ôm chặt tựa như muốn hòa tan cô vào trong anh cũng nên.

"Đừng làm anh sợ". Anh nghẹn ngào nói. "Anh nghĩ em sẽ bị giống như trong ti vi (thêm 1 ông anh nhiễm film HQ nữa =.=), mất trí nhớ không nhận ra anh là ai, làm cho anh thật quá kinh hãi".

Thân thể anh run lẩy bẩy, không thêm giấu giếm đem toàn bộ nỗi sợ hãi bộc lộ ra ngoài. Anh bây giờ không phải là Satan làm người ta sợ mất mặt nữa, mà là một người đàn ông sợ hãi mất đi bà xã yêu của mình.

"Nếu em mất trí nhớ, không phải anh sẽ thấy tốt hơn sao?". Cô trầm mặc một hồi, sâu kín mở miệng.

Anh thoáng chốc ngẩng đầu lên, kéo xa khoảng cách của họ ra một chút.

"Tuyệt Nhan là một người bạn cùng lớn lên với anh trong tổ chức sát thủ, cô ấy giống như em gái của anh vậy. Em phải tin anh". Anh chân thành vội vàng giải thích.

"Con gái cô ấy gọi anh là Papa".

"Con bé nhận nhầm người".

"Lúc anh nhìn thấy cô ấy quả thật tràn đầy kinh ngạc cùng xúc động, trong mắt anh cũng chỉ có cô ấy mà thôi, hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của em".

"Đó là vì anh quá kinh ngạc".

"Kinh ngạc là vì anh yêu cô ấy, nên mới nói với em là anh xin lỗi".

Khue Thú Chi xanh đại hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin, nói. "Anh có nói xin lỗi em sao?".

Cô đau thương nhìn anh.

Anh cố gắng nhớ lại tình huống lúc đó, thật sự anh có nói với cô ba chữ 'anh xin lỗi' sao? Nếu mà có, chắc phải có nguyên nhân gì đó... (bé Tiểu Thú Dory thật)

Anh cố gắng hồi tưởng, rồi cuộc, nhớ ra rồi!

"Anh nói anh xin lỗi em, vì anh đã hứa là dẫn em đi xem phim, nhưng xem ra đành phải nuốt lời rồi". Anh nhìn thẳng vào cô nói. (ta té ghê! ông nói gà bà nghe vịt, vợ chồng nhà này bớt coi film HQ lại đi =")

Vu Hàn không giải thích được trở mặt nhìn.

"Cho đến nay anh đều tưởng Tiểu Tuyết đã chết, cho nên đột nhiên gặp cô ấy tại đó, anh mới kinh ngạc tới vậy, lỡ quên mất em, thật xin lỗi".

Điều này thật sự là...

Vu Hàn khiếp sợ khẽ nhếch mép, hoàn toàn không nói nên lời.

"Đã chết?". Cô nhìn anh. "Đây là ý gì?".

Khuê Thú Chi chậm chạp lắc đầu.

"Anh còn chưa có cơ hội nói chuyện với cô ấy, nên không biết đã xảy ra chuyện gì". Anh than một tiếng, rồi sau đó nhìn cô bằng ánh mắt nồng đượm thâm tình không nên được, thỉnh cầu nhỏ nhỏ. "Tiểu Hàn, em có thể hiểu lầm anh, nhưng không được chưa nghe anh giải thích đã vội luận tội, làm tổn thương đến bản thân. Có được không?".

"Thật xin lỗi, đã để anh lo lắng". Cô đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt tiều tụy của anh, trong mắt tràn đầy biết lỗi. Thì ra cô thật sự hiểu lầm anh.

"Cái anh muốn nghe không phải cái này". Anh lắc đầu.

"Em đáp ứng anh, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, nếu còn chưa nghe anh giải thích xong, nhất định sẽ không lập tức luận tội anh". Cô nhìn anh, nhẹ giọng hứa hẹn.

"Còn không được làm bản thân bị thương". Anh nói.

"Còn không được làm bản thân bị thương". Cô gật đầu lần nữa.

Khuê Thú Chi không nhịn được ôm chặt lấy cô, cảm nhận được sự sung sướng mất đã lấy lại được. Anh không mất cô, thật tốt quá! Thật tốt quá!

"Thật xin lỗi, ông xã. Em tựa hồ đã làm một chuyện rất ngu xuẩn". Cô dán lên ngực anh, hốc mắt nóng lên, giọng nói khàn khàn xin lỗi.

"Chỉ cần lần sau không phạm phải nữa là được". Anh rộng rãi tha thứ.

"Ông xã à, em yêu anh".

"Anh cũng yêu em".

Chương 10.2

"Ông xã?".

"Ừ?".

"Có thể đáp ứng em một chuyện hay không?".

"Ừ, em nói đi".

"Bất kể xảy ra chuyện gì, đáp ứng em, anh không được tổn thương đến bản thân, cũng không được tự hành hạ mình".

Anh hơi sững sờ, đưa tay đẩy cô ra, cúi đầu ngắm nhìn gương mặt bé nhỏ của cô từ lúc nào đã ướt đầm lệ.

"Tiểu...".

Cô đưa tay ôm lấy khuôn mặt tiều tụy của anh, ngón tay khẽ vuốt ve bầu mắt mỗi một sung lên, đau lòng nước mắt chảy xuống không ngừng.

"Bộ dáng của anh làm em thật đau lòng, rất đau lòng, biết không?". Cô gần như khóc không thành tiếng.

"Thật xin lỗi em". Anh thở dài lần nữa ôm lấy cô vào lòng, ôn nhu hôn lên trán cô, sau đó hứa hẹn. "Anh đáp ứng em, bất kể tương lai phát sinh chuyện gì, sẽ không bao giờ để em rơi lệ, anh tuyệt đối sẽ không tổn thương bản thân, cũng không hành hạ mình".

Cô đang hai cánh tay, ôm chặt lấy anh.

Khúc Thiển nói cô không nói lời nào mà tự nhiên rời đi, thật không có đạo lý, không có trách nhiệm. Sự xuất hiện của cô làm vợ chồng người ta suýt chút nữa sinh ly tử biệt, nếu không nói một lời mà rời đi, thật sự không được chút nào nên cô mới gắng lấy hết dũng khí, đến bệnh viện.

Lâm Tuyết Nhan nắm tay con gái Tiểu Khiết, đứng ngoài cửa phòng bệnh của Vu Hàn do dự không vào, cô rất sợ nhìn thấy khuôn mặt không chút tức giận, buồn bã thảm thương của Satan.

Quen biết nhau đã mười mấy năm, cô chưa bao giờ thấy anh lộ ra vẻ mặt mềm yếu bất lực như thế. Vu Hàn đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, phản ứng của anh thật làm cô kinh hãi.

Con gái gây ra đại họa, phận làm mẹ cô khó có thể chối bỏ tội mình. Mặc dù Khúc Thiển luôn luôn nói cái này không phải trách nhiệm của cô, cô không cần tự trách bản thân. Nhưng cái này làm sao mà không tự trách cho được?

Nếu như cô không xuất hiện, Vu Hàn sẽ không hiểu lầm mà phát sinh tai nạn xe cộ, Satan cũng sẽ không lâm vào tuyệt vọng và bi thống như thế.

Những người lớn lên trong hoàn cảnh không bình thường như cô và anh, hạnh phúc vô cùng đáng quý, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Cô rất hâm mộ Satan, không chỉ gặp được hạnh phúc của mình, còn có dũng khí đứng lên nắm lấy nó, nhưng sự xuất hiện của cô lại phá tan phần hạnh phúc khó khăn lắm mới có được của anh, cô thật không còn mặt mũi nào gặp anh được nữa.

Khẽ thở dài một cái, cô tự nói với chính mình, hay là đi thôi. Chuẩn bị nắm tay con gái rời đi, cửa phòng lại đột nhiên mở ra, một thân ảnh gầy gò xuất hiện trước mặt cô.

"Tại sao đứng ngoài này lâu như vậy mà không vào?". Anh nhìn cô hỏi, sớm đã nghe thấy tiếng bước chân của cô.

"Em không còn mặt mũi nào gặp anh nữa". Cô trầm mặc một hồi, cúi đầu xuống.

Khuê Thú Chi khẽ lắc đầu, đẩy cửa rộng ra rồi nói. "Vào đi".

Cô lắc đầu. "Em chỉ đến nói với anh là em xin lỗi, còn nữa, em sẽ cầu nguyện mỗi ngày, hy vọng Vu Hàn sớm tỉnh lại, hai người sẽ cùng nhau sống bách niên giai lão. Em đi đây, gặp lại sau".

Cô nói xong liền dắt tay con gái xoay người rời đi, nhưng cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, cô quay đầu lại nhìn anh.

"Em tính đi đâu?".

Nghe vậy, đầu của cô trống rỗng, biểu hiện trên mặt mờ mịt, vì chính cô cũng không biết mình sẽ đi đâu.

"Vào trước rồi hẵng nói". Anh nói với cô lần nữa.

Cô sợ hãi khẽ run lên, lắc lắc đầu.

"Tiểu Hàn muốn gặp em".

"Tiểu...". Cô đột nhiên trợn mắt. "Vu Hàn tỉnh rồi sao?!"

Khuê Thú Chi mỉm cười gật đầu. "Em cứ vào đi".

Chương 10.3

Lâm Tuyết Nhan có chút do dự, nhưng vẫn cự tuyệt. "Em không vào đâu, biết Vu Hàn không có chuyện gì là đủ rồi, cảm ơn anh đã cho em biết chuyện này. Còn nữa, phiền anh nói với Vu Hàn là em rất xin lỗi được không? Em thật xin lỗi, vì sự có mặt của em làm chị ấy bị thương".

"Những lời này sao không tự nói trực tiếp với chị?". Thanh âm của Vu Hàn từ trong phòng bệnh vang lên.

Khuê Thú Chi xoay người đỡ lấy cô đang vịn tường đi tới. "Tại sao lại xuống giường?". Anh nhíu mày nói.

"Không có biện pháp, ai bảo Tiểu Tuyết không chịu vào, em đành phải đi ra thôi". Cô nhìn hướng Lâm Tuyết Nhan, cô ấy vừa nhìn thấy ánh mắt của cô, lập tức cúi đầu áy náy.

"Em đi vào được không, chị thấy chân mình muốn nhũn ra rồi, không nhịn được lâu hơn nữa đâu".

Vu Hàn suy yếu nhìn cô mỉm cười, sau đó thân mềm nhũn, khuỷu xuống, hoàn hảo Khuê Thú Chi kéo cô dậy, đỡ ngang người cô bẻ lên.

"Em ổn chứ?". Chân mày anh nhúu chặt, vẻ mặt lo lắng khẩn trương nhìn cô.

"Em không sao, chẳng qua người có chút trống rỗng mà thôi". Cô mỉm cười với anh, sau đó quay sang Lâm Tuyết Nhan. "Tiểu Tuyết, coi như chị nhờ em, em đi vào bên trong có được hay không? Mặc dù Thú Chi bây giờ còn bé chị được, nhưng thể trạng anh ấy bây giờ, chắc cũng không chống đỡ được bao lâu".

Khue Thú Chi nghe vậy, không nhịn được cup mi mắt xuống.

"Đi vào nhé?".

Lâm Tuyết Nhan do dự một chút, rút cuộc gật đầu, sau đó dắt tay con gái cùng đi với bọn họ vào phòng bệnh.

Vu Hàn dựa vào người Khuê Thú Chi ngồi ở giường bệnh, nhìn người đang bị ép ngồi trên ghế salon, nói. "Thật xin lỗi".

Lâm Tuyết Nhan ngẩn ngơ, không giải thích được trừng mắt nhìn. "Tại sao? Tại sao chị lại xin lỗi em?".

"Bởi vì chị hiểu lầm em, còn để vì chị mà em phải tính toán rồi đi lúc này". Vu Hàn áy náy nói.

"Không, là lỗi của em, do em dạy Tiểu Khiết không tốt, mới để con bé nhận lầm người. Chuyện này bất kể nói thế nào, em cũng khó tránh khỏi tội".

Vu Hàn đưa mắt nhìn cô một lát sau, mở miệng nói. "Tiểu Tuyết, có chuyện chị vẫn nghĩ không ra. Ba của Tiểu Khiết có phải rất giống Thú Chi hay không? Nếu không, sao Tiểu Khiết có thể nhầm người được?".

Nghe vậy, Lâm Tuyết Nhan run lên vì sợ, đem tầm mắt chuyển tới trên mặt Khuê Thú Chi, vẻ mặt phức tạp lắc đầu. "Không, bọn họ không giống nhau".

"Vậy tại sao con bé lại nhầm?".

Cô khẽ cắn môi dưới, cúi đầu trầm mặc không nói.

"Tiểu Tuyết, người đó anh có biết hay không?". Khuê Thú Chi đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, mở miệng nói.

Lời của anh làm Lâm Tuyết Nhan bỗng cứng đờ người, nhanh chóng lắc đầu phủ nhận. "Anh không biết đâu".

Phản ứng của cô biểu hiện rõ ràng là anh biết. Vu Hàn cùng Khuê Thú Chi bắt gặp liếc mắt nhìn nhau, đồng thời có cùng suy nghĩ.

"Em cùng anh ta tại sao chia tay? Hay là chị nên hỏi, ba của Tiểu Khiết có biết Tiểu Khiết tồn tại hay không?". Vu Hàn tò mò nhìn chòng chọc cô, hỏi.

Không nghĩ Vu Hàn có thể gọn gàng dứt khoát hỏi chuyện riêng của cô như vậy, Lâm Tuyết Nhan ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô, sau đó vừa cúi đầu vừa chậm rãi từ ghế đứng lên. "Em phải đi, gặp lại sau".

"Tiểu Tuyết!". Khuê Thú Chi gọi cô lại.

"Em muốn đi đâu?". Vu Hàn lại hỏi tiếp. "Nếu hết thấy chị là hiểu lầm, em cơ bản không cần rời nhà trọ tám tầng. Thú Chi nói em giống như em gái anh ấy, không có người làm anh nào lại không để ý tới, không chăm sóc em gái mình, huống chi em còn có một đứa trẻ bên cạnh".

"Tiểu Hàn nói không sai, anh sẽ không để cho em đi". Khuê Thú Chi nói xong đứng dậy, thay bà xã điều chỉnh một tư thế thoải mái, xoay người đi về phía cô. "Đến đây đi, anh tiễn em ra cửa, anh nghĩ bọn họ hẳn là đã đến".

Lâm Tuyết Nhan vẻ mặt mờ mịt nhìn anh đi về phía mình, sau đó cầm lấy túi hành lý trên tay cô.

"Em có thể gọi anh là Thú Chi ca ca hoặc đại ca đều được, Lucifer hay Satan những thứ này đều đã là quá khứ". Anh nhẹ nhàng kéo khuỷu tay cô, dẫn cô ra ngoài.

"Chờ một chút, anh muốn mang em đi đâu?".

Anh ngừng điệu võng vàng trả lời. "Công trước, xe của Khúc Thiên cùng mọi người hẳn là đã đến mới đúng".

Hai người sau khi rời đi ước chừng mười phút đồng hồ, Khuê Thú Chi trở lại phòng bệnh, đóng kín cửa phòng, thuận tay khoá nó lại.

"Bọn họ về rồi sao?". Vu Hàn hỏi ông xã đang tiến về phía mình.

Anh gật đầu, đi về phía cô, vừa động tay mở cúc áo, cởi áo ra.

"Anh làm gì đó?". Cô ngạc nhiên nhìn anh.

"Anh nhớ có người nói anh không chống đỡ được bao lâu". Anh nhìn cô chòng chọc, chậm rãi nói.

"A?". Cô khẽ nhếch miệng, vẻ mặt khó hiểu.

"Cho nên bây giờ anh muốn chứng minh là em đã sai rồi". Anh ngẩng đầu tà ác mím mím môi.

Vu Hàn trừng mắt nhìn anh cúi xuống mảnh vải che ngực thân thể cuối cùng, không khỏi miệng đắng lưỡi khô, tim đập càng lúc càng nhanh, máu già tốc xông lên não.

Trời ạ, không lẽ anh thật sự muốn cùng cô làm chuyện đó trong bệnh viện sao? Điều này thật sự là... Thật sự là...

Anh trần truồng đi đến gần cô, lấy tay kéo chiếc chăn trên người cô ra, leo lên giường, lấy thân mình chặn cô lại.

Cô không nhịn được nuốt nước bọt cái ực, khăn trương đến mức tim muốn nhảy ra ngoài. Anh là làm thật, đáng lẽ cô phải đẩy anh ra mới đúng, nhưng có trời mới biết vì sao cô không muốn đẩy anh ra, cô cũng muốn anh.

Cô vươn tay, anh cho là cô muốn khước từ, trong nháy mắt bắt được hai tay của cô, đem chúng chế ngự trên đỉnh đầu cô.

Anh hôn lên khuôn mặt cô, sống mũi cô, hôn lên môi cô một nụ hôn chân thật nóng bỏng, hôn đến nỗi ngón chân của cô không nhịn được co rút lên, cả người bất giác cong lên mà sát lấy anh.

Biết đại khái cô sẽ không cự tuyệt mình nữa, anh buông tay cô ra, bắt đầu thoát y phục của cô.

Quần áo trên người từng thứ từng thứ rơi xuống sàn nhà, trên giường nhiệt độ cũng càng lúc càng cao, bọn họ kết hợp thật sâu ở chung một chỗ, nhiệt tình có đối phương, tin tưởng sau này hai mươi năm, ba mươi năm, bốn mươi năm, thậm chí năm mươi cũng sẽ yêu người kia như bây giờ vậy.

Giúp đỡ lẫn nhau trong lúc khó khăn, cho nhau một vòng tay âu yếm, tình yêu chính là đơn giản như thế đó. Song nếu thiếu nói dối, nghi kỵ, tín nhiệm cùng tha thứ thêm vị cho tình yêu thì không thể nói là đã thấy rõ hiểu rõ hết tình yêu được.

Khuê Thú Chi trước khi thoải mái ngủ say đột nhiên thấy rõ, cũng có linh cảm mạnh mẽ rằng anh và cô sẽ bạc đầu giai lão, dắt tay nhau cùng đi cả đời này.

Mang theo nụ cười ôm bà xã yêu mến ngủ, anh rốt cuộc đã có một đêm mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Satan Lâu Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.